

RICHARD WURMBRAND

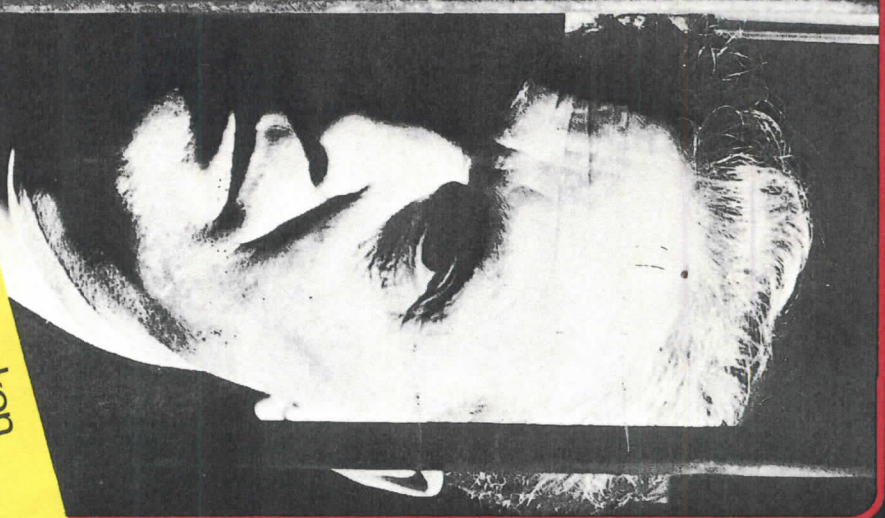
Kristi uskon?

Maailman kirjallisuuden poikkeavin uskon puolustus
-vastaus Moskovan ateistien
punaiseen raarnattuun

Onko Jumala olemassa? Onko mielekästä uskoa? Onko Raamattu luottamuksen arvoinen? Onko Jeesus todella elänyt? Miten sunnunta ylösnousemukseen? Jatkuko elämä kuoleman jälkeen? Onko taivasta, helvettä, henkien maailmaa olemassa?

Vuositamme ainoalausimmissa uskon puolustuksessa RICHARD WURMBRAND tarjoaa vastauksen jokaista aikamme ihmistä askartuttavaan kysymykseen uskosta ja uskon kohteista. Wurmbrand suosituu tehtävään loistavasti — tässä on kirja, joka herättää ateistien, vahvistaa uskossaan heikkoja ja epäilevää, syventää jo kristinuskoa tunnustavaa. Wurmbrandin teos muodostaa erantaisien purevan vastakirjoituksen Moskovassa ensimmäisen kerran vuonna 1961 julkaistulle Ateistin käsikirjalle, joka sittemmin on käännetty lukusille kielille. Käsikirjan perimmäisena tarkoituksena on osoittaa, ettei Jumalaa ole — miksi siis uskoa? Lue tämä Richard Wurmbrandin kirja. Jumala on — ja Jumalaan saa ja tulee uskoa! "Raamatun jälkeen tärkein kirja ihmiselle", tunnustaa maailman englantia puhuvan maallan kriitikoista tästä teoksesta.

Mikä sai tämän miehen säilyttämään uskon Jumalaan ja Raamattuun maanalaisessa eristyksellissä?

Kuvajana

ISBN 951-9073-50-7
OS. 20

RICHARD WURMBRAND

मिहडा उश्कोन?

कुवाजा राना

MIKSI USKON?

alkuteos

THE ANSWER TO MOSCOW'S BIBLE

alkuperäisen teoksen oikeudet

COPYRIGHT 1975/ RICHARD WURMBRAND
GLENDALE, CALIFORNIA, USA

suomalainen kustantaja

KUVA JA SANA

VALIMONTIE 23

00380 HELSINKI 38

PUHELIN 90/554 448

käännös

TELLERVO IHALAINEN

kansi

KAUKO ALLÉN

kirjapaino

LOIMAAN KIRJAPAINO OY

LOIMAA 1978

ISBN 951-9073-50-7

Sisällysluettelo

Ateisiin käsikirja	5
Ateismi on ymmärrettävää	7
Ateismin jätettäminen	11
Moskovan raamatun väärä näkökulma	13
Keitä ovat vastustajamme	16
On vaikeaa olla ateisti	23
Uskonnon määritelmä	25
Uskonnon alkuperä	29
Kristinuskon alkuperä	31
Roomalaisten maininnat kristinuskosta	31
Evankeliumin todistus	35
Evankeliumien varhaista synnyäkästä vastaan esitetyt väitteet	39
Uuden testamentin sanoma	40
Epäkummittelevat hyökkäykset raamatusta vastaan	45
Olivatko Raamatun henkilöt todella olemassa?	50
Juutalaisten vapautuminen Egyptin orjuudesta	56
Raamatussa olevat ristiriitaisuudet	59
Opettaako kristinuskon orjamaista alistumista Tyranian?	64
Taivaallinen vai maanpäällinen paratiisi	69
Onko Jumala olemassa?	72
Tämän päivän Jobin uskontunnustus	73
Kuka Jumala on?	77
Katso Nasaretin Jeesusta	86
Luominen	88
Jumala on	89
Profeetat	95
Juutalaisia koskevat ennustukset	96
Viimeisiä alkioita käsittelevät profeetat	100
Kuka loi Jumalan?	103
Kuolemanjälkeinen elämä	107
Tiede ja uskonto	114
Sovitus	129
Loppusana	133

Ateistin käsikirja

Kaikkialla, missä ihmiset osaavat kirjoittaa, heillä on myös pyhä kirjansa. Kommunisimaailmallakin on oma raamattunsa. Sen nimi on *Ateistin käsikirja*. Sen on julkaissut Moskovan tiedeakatemia (valtion ylläpitämä poliittisen tieteen kustantamo) vuonna 1961. Kirja on useiden asiantuntijoiden yhteistyön tulos. Mukana ovat olleet sellaiset historioitsijat kuin Beljaev ja Belinova sekä filosofi Tšanishv, Eišina ja Emeliah. Sen on toimittanut yliopiston professori S. Kovalev. Kirjasta on ilmestymisensä jälkeen otettu useita uusintapainoksia.

Tämä kirja, joka on ateististen uskonkappaleiden yhteenvedo, on käännetty useille kielille ja sitä on levietty laajasti muihinkin sosialisimaihin. Kirjan sisältämiä ajatuksia tarjotaan peruskoulusta alkaen yliopistoon saakka, niitä kuulee radiossa ja televisiossa, elokuvissa ja ateistien kouksissa. Ja kun ateisti kuolee, hautajaispuheessa vakutetaan vainajan murtuneille omaisille kommunistien raamatun opetuksen mukaisesti, että kuolleet ovat kuolleita ikuisesti, että jälkeensä ei ole mitään lohtua, että ne, jotka nyt on erotettu toisistaan, eivät enää koskaan pääse yhteen, ettei ole mitään Jumalaa eikä mitään sellaista kuin iankaikkinen elämä.

Kirjan päätarkoitus on osoittaa, että Jumalaa ei ole olemassakaan. Voisimme vastata tähän hyvin yksinkertaisesti kysymällä: Jos ei kerran ole Jumalaa, kuinka sitten on olemassa lampaita?

Tämä kysymys otettiin todella esiin eräessä Neuvostoliiton ateistien kouksessa. Luennoisija oli selittänyt, että elämä on syntynyt itsestään ja kehittynyt luonnollisen valinnan lakien mukaisesti, niin että jultmassa olemassaolon taistelussa vain vahvimmat tai nopeimmat ovat säilyneet heikompien tuhoutuessa.

Eräs uskova kysyi: "Mutta kuinka lampaat sitten saattoivat jäädä henkiin, mien sudet eivät hävittäneet niitä sukupuuttoon? Naaraassusi synnyttää vuodessa viisi tai kuusi jälkeläistä, mutta lammias vain yhden. Suhdeluku on 5:1 suden hyväksi, ja lisäksi sillä on lampaat ja kynnet, se on vahva ja nopea juoksija. Lampaalla ei ole mitään keinoa puolustaa itseään. Kuinka niitä voi vielä olla olemassa? Nyt ihminen suojelee lampaita, mutta eläinmaailma on ollut olemassa jo ennen ihmistä. Kuka lampaia silloin suoje-

li? Te voitte seiltää monta asiaa ilman, että teidän tarvitsee ottaa huomioon Jumalan olemassaoloa. Mutta ilman häntä ei voisi olla olemassa neijalkaisia lampaita, sen enempiä kuin Kristusta seuraavaa lampaitakaan, jotka ovat olleet puolustuskyytömiä julmia vainoojansa vastaan aina seurakunnan syntymisestä lähtien."

Tämä uskova sai vastaukseksi muutaman vuoden vankeutta neuvostoliittolaisessa vankilassa.

Myös ateistien kirjan Kristusta käsitteleviin kohtiin voisi antaa hyvin yksinkertaisen vastauksen.

Neuvostotaliystön kutsuilla keskusteltiin kerran Shakespearesta. Joku mainitsi, mitä Lady Macbeth sanoi murhattuaan kuningas Duncanin tämän nukkessa. Veren tahrinmia käsiaän katsellen hän huudahti: "Pois, kirottu pilkku! Pois, sanon minä!"

Eräs kristitty esitti kysymyksen: "Mitä mahdollisuuksia Lady Macbethillä on vapautua syyllisyyden taakasta?" Joku kommunisti vastasi: "Tilminen on järjellinen olento. Oikeanlainen kasvatus ja hyvät neuvot olisivat vielä viime hetkellä voineet estää häntä suorittamasta pahaa tekoaan." Siitä vastauksesta ei ollut mitään apua. Lady Macbeth oli jo tehnyt murhan, ja oli hyödytöntä enää pohdiskella, millainen kasvatus hänen olisi pitänyt saada. Toinen kommunisti sanoi: "Minun mielestäni murhaajat pitäisi rangaista kuolemalla." Tästäkään ehdotuksesta ei ollut mitään hyötyä, sillä kuolemaantuomittu kantaa kuollessaan syyllisyytään. Kolmas kommunisti vakautti läsnäolijoille, että tulevassa onnellisessa sosialismissa yhteiskunnassa ei ole enää kuninkaita, ei itsekkäitä pyyteitä, joihin esittäisiin tyydytystä, ei tarvetta eikä halua tehdä rikoksia. Tällaista kommunistista yhteiskuntaa ei vain löydy mistään.

Uskova sanoi silloin: "Ainoan pätevän ratkaisun tarjoaa Raamattu: Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa meidän kaikesta synnistä."

Mutta emme voi tyytyä näin yksinkertaisiin vastauksiin. Tiedeakatemian jäsenet ovat kirjoittaneet yli 600-sivuisen kirjan osoittaakseen, että uskonto yleensä, ja kristinusko erityisesti, on valhetta. Koetetaan ymmärtää heitä ja vastata kaikkiin heidän esittämiinsä näkökohtiin. Kohtelaisuus ja rakkaus vaativat meitä ottamaan haasteen vastaan.

Ateistien raamattu on pitkävetinen. Eikä se muunlainen voisi ollakaan. Ei kukaan voi puolustaa kaunopuheisesti ateismia. Ateismi on kieltämistä. Kuka sellaisesta voisikaan kirjoittaa innostuneesti? Kuka pystyisi seipittämään sonetin tai säveltämään konserton tai tekemään veistoksen kielämisestä? Uskonto on innoittanut säveltäjiä, taidemaalareita, kuvanveistäjiä, runoilijoita. Ateismin luonteesta johtuu, ettei sillä voi koskaan olla tällaista vaikutusta. Ateismilla ei ole siipiä.

Sen omien oppien mukaan ihmiset ovat vain tomua ja varjoa — pelkkää ainetta. Miksi aine haluaa hävittää uskonnon? Voiko aine käydä taiste- luun jonkin aatteellisen puolesta — ihanteidenhan täytyy olla pelkkää tyhjyyttä, kun ne kerran eivät ole ainetta?

Moskovan raamattu käyttää myös vilpillisiä menetelmiä ja raivokasta kieltä, joka ei kovin hyvin sovi tieideakatemian kirjaan.

Pyrimme mahdollisimman paljon välttämään ikäviä, näennäis-tieteellisiä todisteluja. Haluamme vastata pilkkaan ja herjauksiinkin lempeällä rakkaudella.

Mellä on varaa tällaiseen asenteseen, koska hyvät alaset eivät pelkää lukustenkaan moukaren iskuja. Pariisissa on hugenoteille omistettu muistomerkki, johon on kuvattu aasin ja joukko särkyniä moukareita. Alla ovat sanat: "Takokaa vain, vihollisen joukot. Teidän moukarinne mur- tuvat; Jumalan alasin kestä."

Voimme ottaa tällaisen asenteen, koska itsekin tutkistelumme ankarasti ajatuksemme ja pidämme etuna sitä, että meitä arvostellaan. Ateismi har- joittaa diktatuuria kommunistimaissa omaksi vahingokseen. Kuinka kukaan voi tietää olevansa oikeassa, jos hän ei kestä arvostelua?

Kaikkia lännen kristityissä maissa ateismi saa täysin esteettä leviittää propagandaansa. Kristinuskolla ei ole vähäisintäkään syytä pelätä sitä. Va- paassa keskustelussa kristinusko voittaa aina. Kuvittelepa, että paksu verho erottaa kaksi huonetta toisistaan. Toinen huone on pimeä, toisessa palaa kynttilä. Jos nyt verho vedetään syrjään, ei pimeys silloin lisäänty. Pimeys ei voi voittaa kynttilän valoa, koska se ei ole energiaa. Se on valon puu- tetta. Vain valo voi levitä, koska se on energiaa. Niinpä pimeänä ollut huonekin tulee näkyviin kynttilänvalon vaikutuksesta.

Kristityt eivät ole pelänneet kommunistien vankiloita eivätkä heidän ki- dutusvälineitään. Emme me pelkää myöskään ateistisia kirjoja. Aatteel- lissessa taistelussa lopullinen voitto on aina meidän.

Ateismi on ymmärrettävää

Ateistien pitäisi ennen kaikkea saada tietää, ettemme me kristityt ole hei- dän vihamiehiään. Me olemme heidän parhaita ystäviä. Me rakastamme ateisteja. Ja rakkaus ymmärtää. Emme me ihmettele sitä, että ateisteja on olemassa.

1900-luvulla, jolloin miljoonia viattomia ihmisiä on heitetty polttounei- hin tai kaasukammioihin ja surmattu keskitysleireillä erilaisten poliittisten jäijitelmien toimesta, joista jotkut ovat julistaneet olevansa kristillisiä, on vaikeaa uskoa kaikkivaltaiseen ja hyvään Jumalaan. Jos hän kerran on kaikkivoipa, miksi hän ei ole estänyt tällaisia julmuuksia? Ja jos hän on hyvä, miksi hän on luonut niin pahan maailman?

Emme voi moittaa ketään siitä, että hän on ateisti, kun kristillisen kir- kon johtomiehetkin ovat usein sortajien ja riistäjien puolella mielistellen ty- rannetta tai taistellen yhdessä kapinallisten kanssa, joista monet unelmoivat huomisesta, jolloin he itse ovat tyrannetia.

Kun Jeesus riippui voimattomana ristillä ja huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" ei ollut varmaan helppoa saada ihmisiä vakuuttamaan siitä, että Ristinnauittu oli ihmiskunnan toivo tai että täällä, joka janoisi vettä ja sai vain etikkaa, oli kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Tarvitin ylösnousumusta, ennen kuin totuutta voitiin julistaa.

Meidän päivinämmme ihmiset, jotka ovat saaneet nimensä Jumalan Pojan mukaan, ovat tappaneet toisiaan kahdessa maailmansodassa. Kristuksen nimeen kastetun miehen määräyksestä pudotettiin ensimmäinen atomipommi.

Ja jos tuhlaajapoika vielä haluaisikin palata Isänsä kotiin, hän ei tietäisi, mistä hän sen löytäisi. Sen sijalla on monia erilaisia uskontoja, joista kaikki väittävät olevansa oikeassa. Vain yhdessä asiassa kaikki ovat samannäköisiä; niillä ei ole kaikkivoipaa rakkaudesta ristikoiden takana eläviä viattomia kohtaan tai niitä kohtaan, jotka ovat kuolleet keskitysleirillä.

Sen lisäksi monien ihmisten mielestä uskontoon liittyy taikauskoa, taantumuksellisuutta tai omituisia opinkappaleita.

Ateismi on syntynyt näiden ja monien muiden tekijöiden yhteisvaikutuksesta. Emme voi muuta odottaakaan; on aivan loogista, että monista tulee ateisteja.

Jumala jätti maailmaan tilaa ateismille. Raamattu kertoo, että Jumala loi aineellisen maailman, jossa vallitsevat luonnonlait ja loputon syiden ja seurauksen ketju. Hän itse päätti antaa elinmahdollisuudet mullekin kuin itselleen. Sen tähden ateismin mahdollisuus sisältyi jo luomis suunnitelmaan, ja kun päätettiin, että Kristus sovitaisi verellään ihmiskunnan synnit, hän suostui sovittamaan myös ateistien synnit.

Jos Jumala salii ateismin, miten me voisimme sen kieltää?

Me ymmärrämme täysin ateisteja.

Mutta toisaalta ateistien täytyy selittää se, mikä heidän kannaltaan katsottuna on mieletonia: Monet, jotka kärsivät hirvittävästi tässä Jumalan luomassa maailmassa, rakastavat silti Jumalaa kaikesta sydäimestään. Kirkossa käyminen ja uskonnollisten menojen noudattaminen voi olla vain traktio ja hyvä tapa. Mutta miten ateistit selittävät sen, että joskus juuri ne ihmiset, jotka kärsivät eniten, rakastavat Jumalaa palavasti? Kuinka he pystyvät selittämään sen, että uskonsa tähden ruoskitut ja kidutetut ihmiset, joiden jaloissa saattaa olla kymmenien kilojen kaheet, tuntevat sitä, mitä kristityt kutsuvat "iloksi Herrassa"?

Uskonto voittoa alaa joissakin hyvin köyhissä maissa. Nälkäiset aikuiset kokoontuvat sunnuntaisin yhteen laihojen lasten kanssa ja laulavat ylistystä Jumalalle. Miksi? Miten on mahdollista, että lesket, joilla on vain "kaksi ropoa" elämisensä, antavat ilomielin viimeiset kolikkonsa, jotta Jumalaa voitaisiin palvella juhlallisemmin?

Ateistien kristityille esittämät kysymykset ovat järkeviä. Jos Jumala on kaikkivaltias, miksi hän antaa kuoleman hallita maan päällä? Miksi minulta

on riistetty rakkaimpiani, kysyy ateisti? Miksi minun lapseni kärsii tai ystäväni kuoli nuorena?

Mutta kuinka ateistit selittävät sen, että toiset ihmiset, jotka ovat kärsineet samanlaisia menetyksiä tai ovat itse kasvoitusten kuoleman kanssa, hyväksyvät murhenäytelmän tyyneksi tai jopa iloiten? Heille kuolema merkitsee sitä, että he pääsevät Isän Juo.

Niillä ajoilla, jolloin pyramideja rakennettiin, kun orjia kuoli ruoskan alle, ja Jumalan kieltäminen tai häntä vastaan kapinoinninen tuntui normaalilta reaktiolta, on säilynyt seuraava runo:

Kuolema on edessäni tänään

Kuin terveys sairaalle miehelle,

Kuin ulospääsy vankeuden jälkeen.

Kuolema on edessäni tänään

Kuin mirhan tuoksu,

Kuin suojaassa istuminen tuulisena päivänä.

Kuolema on edessäni tänään

Kuin lootuskukien tuoksu,

Kuin humalapilvessä istuminen.

Kuolema on edessäni tänään

Kuin sateen loppuminen,

Kuin kotiinpaluu sotaretkeltä.

Kuolema on edessäni tänään

Kuin taivaan kirkastuminen,

Kuin saisi odottamatta pyydyksi linnun.

Kuolema on edessäni tänään

Kuin miehen kaipaus nähdä taas kotinsa,

Monen vuoden vankeuden jälkeen.

Toiset ottivat kuoleman vastaan tyyneksi, toiset iloiten, ajatellen, että kuolema oli paluu hengen maailmaan.

Useimmat kasvit tarvitsevat aurinkoa. Mutta on myös sellaisia kasveja, jotka kasvavat vain varjossa tai pimeässä, aivan samoin kuin on ihmisiä, jotka rakastavat Jumalaa sitä enemmän, mitä enemmän he kärsivät hänen tähtensä. Sellaisia ovat mystikot, askeetit ja marttyyrit. He kestävät rakastaa kaikki vaikeudet, joita ateistit valittavat. Kärsimys ei horjuta heidän uskoaan; joku päänvastoin tulevat uskoon tai vahvistuvat siinä syvien kärsimysten kautta.

Oscar Wilde ei välittänyt Jumalasta vähäkään, vaan vietti hyvin turmelunutta elämää. Lopulta tämä nero löysi itsensä vankeudesta syytettynä mitä alentaavimmista asioista. Näissä oloissa hän kirjoitti: "Jos maailma on rakennettu surusta, se on rakennettu rakastavien käsin, sillä millään muulla tavalla ei ihmisen sielu, jota varten maailma tehtiin, voi saavuttaa lopullista täydellisyyttään."

Dostojevskin teoksessa *Rikos ja rangaistus* Raskolnikov keskustele

Sonjan, prostituoidun, kanssa. Hän ryhtyi tähän ammattiin, koska hänen isänsä oli juomari ja hänen pienimmät sisaruslapsensa näkivät nälkää. Hän kärsi hirvittävästi elämästä, johon katterat olosuhteet olivat hänet pakottaneet. Raskolnikov kysyi häneltä: "Rukouletko paljon, Sonja?" Tämä vastasi kuiskaten: "Mikä minä olisin ilman Jumalaa?" Mies halusi tietää enemmän ja kysyi taas: "Mutta mitä Jumala antaa sinulle vastalahjaksi?" Vastaus oli: "Älkää kysykö. Ette ansaitse tietää sitä. ... Hän tekee kaiken."

Raskolnikov kysyi myös Sonjan köyhälistä, surkealta pikkusisarelta. Pölenkalta: "Osaatko sinä rukoulla?" Tämä vastasi: "Tietenkin me kaikki osaamme; olemme osanneet jo kauan, ja nyt, kun olen jo iso tyttö, rukoulen yksin, mutta Kolja ja Lida rukoulevat ääneen äidin kanssa. Ensin he sanovat 'Terve, Maria' ja sitten 'Jumala, siunaa sisartamme Sonjaa ja anna hänelle anteeksi' ja sitten 'Jumala, siunaa toista isäämme ja anna hänelle anteeksi', koska ensimmäinen isäämme on jo kuollut ja tämä on meidän toinen isäämme, ja me rukoulemme hänenkin puolestaan."

Miehen sonjat ja polenkat voivat rakastaa Jumalaa? Voisiko uskonto olla helle vain tuskien lievittäjä niinkuin huumeet tai alkoholi? Mutta huumeet ja alkoholi tuhoavat ihmisten mielen. Usko Jumalaan teki Sonjan niin voimakkaaksi, että hän saattoi johtaa murhaaja Raskolnikovin parannukseen ja auttaa häntä tulemaan uudeksi ihmiseksi. Siksi hänen uskollaan täytyy olla todellisuuspohja.

Sonja antoi Raskolnikoville ristin ja luki hänelle evankeliumia. Sen tähden tämä murhaaja, joka ei ollut tullut ilmi, antautui poliisille, meni Siperiaan ja aloitti uuden elämän. Mitä olisi tapahtunut, jos Sonja olisi antanut ja lkenut hänelle jonkin Stalinin pitkäveitsen puheen tai otetta Marxin *Pääomasta*?

Sekä prostituution tragediasta kärsivä Sonja että rikoksen tragedian heittäjä Raskolnikov uskoivat.

Monille uskonto on vain yksi elämän monista illoista, viimeinen silaus niin kuin taide tai ylillisyydetkin. Mutta on myös niitä, jolle se merkitsee kaikkea, jotka kaipaavat Jumalaa, niin kuin peura ikävoi vesilähteille. He väittävät tuntevansa Jumalan. He sanovat, että hän on rakastava ja uskollinen, vaikka hänen tiensä ovatkin tutkimattomat ja vaikka heidän elämänsä onkin kova.

Nämä ihmiset ymmärtävät ateismin. Mutta voitko sinä, ateisti, ymmärtää heitä?

Syyskuussa 1932 moskvalainen aikakauslehti *Molodaia Gvardia* (Nuoret johtajat) julkisti, että ateistisen viisivuotissuunnitelman mukaan vuoteen 1937 mennessä kaikki merkit uskonnosta täytyy lopullisesti hävittää ja Jumalan Sana vaientaa ikuisiksi ajoiksi. Mutta niin ei tapahtunut. Päinvastoin, kristinuskoko kukoistaa monissa kommunistimaissa, joskin kielletynä ja vainojen uhkaamana. Minkä tähden?

Ateismi on järkevää vasta sitten, kun se ymmärtää syyn näin vahvaan uskoon.

Ateismin järjettömyys

Yhteiskunta muuttuu hyvin nopeasti. Uskonnolliset järjestelmät eivät ole pysyneet muutosten tasalla. Saarnamiehet käsittelevät usein keskusteluja, joita Jeesuksella oli 2000 vuotta sitten tuon ajan ihmisten ongelmista, sen sijaan että he Kristuksen hengessä antaisivat vastauksia nykyihmisen kysymyksiin. Sen tähden monet tulevat siihen tulokseen, että uskonnolla ei ole mitään tekemistä todellisen elämän kanssa.

Myös monet uskonnolliset tavat kuuluvat menneisyyteen.

Kirkot vakuttavat, että ne haluavat pelastaa ihmiset tulevasta helvettistä. Siinä tapauksessa ne voisivat todistaa rakkautensa ihmisiä kohtaan ryhtymällä yhdessä muiden kanssa pelastamaan maailmaa tämän elämän helvettistä, jonka saavat aikaan lukutaidottomuus, nälkä, kurjuus, sorto, riisto, saastuminen ja sota.

Kristityt ottavat vastaan kaiken tämän ateistien taholta tulevan kritiikin. "Rakkaus usko kaiken." Voimme uskoa, että jollakulla on syytä olla ateisti. Sanomme Hegelin tavoin: "Kaikki, mikä on olemassa, on ymmärrettävää." Jopa ateistin asenteisiin voi olla syvälliset perusteet. Mutta ateistit ovat epäedullisessa asemassa, koska he kieltävät uskovia arvostelemasta itseään.

Sellaiset suuret mystikot kuin Mestari Eckart ovat opettaneet, että ihmisellä, joka on yhtynyt Jumalaan, ei enää ole Jumalaa, jota hän voisi palvoa. Siltä korkeudelta hän voi ymmärtää niitä, jotka eivät palvele Jumalaa, koska he eivät tunne häntä. Kristityn mieli kuvastaa koko totuuden, ateistin mieli vain osan siitä.

Ateisteilla on materialistinen filosofia, jonka kristitytkin hyväksyvät. Uskontomme tärkein opinkappale on se, että Jumala tuli lihaksi (so. aineeksi) Jeesuksessa Kristuksessa. Kristityjen Jumala ei ole aate, vaan *persoona*. Kristinuskon päämäärä ei ole vain sielujen pelastus, vaan myös ruumiin ylösnousus katoamattomuudessa.

Mutta me emme pysähdy materialismiin. Materialistiset ateistit ovat yksipuolisia: he eivät tunne Jumalaa eivätkä ikuista rakkauden ja totuuden Henkeä, joka hallitsee tätä maailmaa.

Onko kukaan koskaan nähnyt kolikkoja, jossa on vain toinen puoli? Tai yksinapaisia sähköä? Kristinuskoko käsittää sekä Hengen että aineen maailman. Koska ateismi on yksipuolista, se on valheellista.

Hölmöläinen lähetettiin ostamaan jauhoja ja suolaa. Hän otti mukaansa astian, johon hän voisi panna ostoksensa. Häntä kiellettiin sekoittamasta niitä keskenään. Kun kauppias oli täyttänyt astian jauhoilla, hölmöläinen, joka muisti saamansa ohjeet, käänsi astian ylösalaisin ja pyysi, että suola kaadettaisiin astian ylöskäännetyin pohjan päälle. Niin tehdessään hän menetti jauhot, mutta suola jäi jäljelle. Hän vei sen isännälleen, joka tiedus-

tei, missä jauhot olivat. Hölmöjäminen käänsi astian toisin päin löytäkseen ne. Niinpä suolakin meni hukkaan.

Ateistit toimivat joskus tämän miehen tavoin. He esittävät hyvin vakavaa ja hyödyllistä kritiikkiä uskontoa vastaan. Heillä on suola. Mutta samalla he menettävät jauhot. Eivätkö he silloin heidän syrjään uskontoa puoltaut näkökohdat, jotka myös saattavat olla oikeita? Ja eikö heidän lopulta ole pakko heittää pois myös ateismin suola, syvän kriisin hetkellä? Oikea kristillisuus voi olla ylpeä siitä, että sillä on sekä jauhot että suola. Sillä on filosofia, jota Soloviev nimitti "teomaterialismiksi", koska se käsittelee sekä aineen että Theoksen (kreikkaa, = Jumala), sen luojan. Kristinusko on todella niin varma totuudestaan, että se sallii tämän totuuden arvostelun ja pitää sellaista kritiikkiä jopa kannuksena, joka takaa entistä paremman ratsastuksen totuuden hevosella.

Usko pysyy elävänä jättämällä aina taakseen tekemänsä erehdykset ja otamalla jatkuvasti vastaan ilmoitusta sielä, missä on koettu uusia totuuksia. Kerran aurinko ja kuu ritelivät. Aurinko sanoi: "Puiden lehdet ovat vihreät." Kuu väitti, että ne ovat hopean värisiä. Kuu sanoi, että maan ihmiset tavallisesti nukkuvat, kun taas aurinko väitti, että yleensä kaikki ihmiset ovat liikkeellä.

Kuu kysyi: "Miksi maassa on sitten niin hiljaisia?" — "Kuka sinulle sellaista kertoi?" aurinko vastasi. "Maan päällähän on valtavasti melua." Riiteily jatkui pitkän aikaa.

Mutta sitten tuuli sattui paikalle, kuunteli väittelyä ja hymyi. "Riitelette ihan turhaan. Minä puhallan silloin, kun aurinko paisaa ja silloinkin, kun kuu on taivaalla. Päivällä, kun aurinko on näkyviissä, kaikki on juuri sellaista kuin aurinko sanoi. Maassa on meitä, ihmiset työskentelevät ja lehdet ovat vihreitä. Yöllä, kuun noustessa, kaikki muuttuu. Ihmiset nukkuvat, kaikkialla on hiljaisia ja puiden lehdet muuttuvat hopean värisiksi. Joskus, kun pilvi peittää kuun, ne näyttävät ihan mustilta. Kumpikaan teistä ei aurinko eikä kuu, tiedä koko totuutta."

Materialistit katselevat asioiden aineellista puolta ja uskovat näkevänsä koko totuuden. Buddhalaiset uskovat, että ainoa todellisuus on ihmisen mieli ja että aineellinen maailma kuuluu Mayaan, hartakuvitelmiin piiriin. Mutta Raamattu käyttää sekä heprean- että kreikankielisessä alkutekstissä samaa sanaa merkitsemään "henkeä" ja "tuulta". Se puhaltaa kaiken aikaa, monesta suunnasta. Ne, joilla on Jumalan Henki, näkevät koko todellisuuden. He eivät voi rajoitua sen enempää materialistiseen kuin idealistiseen filosofiaan.

Ihse asiassa Raamattu varoittaa meitä olemaan tarkkoja filosofisissa kysymyksissä, koska useimmat filosofit katselevat todellisuutta vain omasta näkökulmastaan. Mutta jokainen näkökulma on sokea piste: emme voi enää katsoa asioita mistään muusta kulmasta. Yhdeltä suunnalta katsottuna huoneessa, jossa olen kirjoittamassa, ei ole ovea. Nyt näen oven, mutta huoneessa ei ole enää ikkuna. Katsen ylös. Tästä kulmasta kat-

sottuna huoneessa ei ole latitaa. Katsen alas; nyt siinä ei ole kattoa. Jos vältämme asettumasta millekään kannalle kykenemme tajuamaan kokonaisuuden. Kristityn ihanne on tulla pyhäksi. Englannin sana *holy* (pyhä) johtuu sanasta *whole* (kokonainen). Venäjän sana *sviatoi* viittaa kirkkauteen. Sama pitää paikkansa germanisten kielikuvien suhteen. Pyhä on luopunut erityisistä näkökulmista.

Feuerbach on sanonut: "Kirkasta kuin aurinko ja selvää kuin päivä on se, ettei Jumalaa ole olemassakaan; ja enemmänkin, ettei Jumalaa voikaan olla olemassa." Ei uskonto puhu täydellisestä selyydestä, vaan ateismi. Jos on kerran "kirkasta kuin aurinko", ettei Jumalaa ole olemassa, kuinka sitten koko ihmiskunta poikkeuksesta tunnustaa auringon olemassolon, mutta kaikki eivät allekirjoita Feuerbachin väitettä, että Jumalaa ei ole? Ei edes Darwin, vastustajeni suuri suosikki, kyennyt pitämään siitä kiinni. Hän kirjoitti: "On niin mahdotonta käsitellä, että tämä suurenmoisen ja ihmeellisen maailman kaikkous, samoin kuin tietoinen minäme, olisivat syntyneet sattumalta, että se minun mielestäni olisi tärkein todiste Jumalan olemassalosta."

Ateisteista ateismi on itsestään selvää. Miksi sitten vakuutellaan sellaista, mikä on aivan ilmeistä? Kristittyjen mielestä kristinusko ei ole yhtä itsestään selvää kuin se, että kaksi plus kaksi on neljä. Jos se olisi, ateisteja ei olisi olemassa. Huomaamme, että jotkut vastustajiemme asenteet ovat järkevää. Meidän ymmärryksessämme on helle sijaa. Ateismilla on vain ateismi, ja se kieltää uskonolta kaikki olemassolon oikeudet. Siksi se ei ole järkevää.

Max Stirner, individualistisen anarkismin teoreetikko, näki kyllä oikein yhteiskunnalliset epäkohdat. Hän tarjosi ratkaisuksi inhimillisen yhteiskunnan hävittämistä. Mutta hän oli itse tämän yhteiskunnan jäsen. Schopenhauerin koulukunta suositteli ihmiskunnalle itsemurhaa sen ongelmien selvittämiseksi. Mutta kun hänen kotikaupungissaan puhkesi koleraepidemia, hän lähti pakoon. Hän rakasti elämää. Samaan luokkaan kuuluivat ne, jotka haluavat päästä eroon koko uskonnosta, koska sen ajatuksissa ja teoissa on suuria puutteita.

Pitäisikö meidän lakata kokonaan käyttämästä takkia, jos yksi sattuu olemaan huonon värinen? Pitäisikö meidän heittää puhdas lapsi menemään liikaisen pesuveden mukana?

Olemme myöntäneet, että ateismissa on ymmärrettäviä puolia. Mutta siinä on paljon muutakin. Annetaan ateistien nyt etsiä yhdessä meidän kanssamme uskonnon ymmärrettäviä puolia. Ehkäpä löydämme vielä yh- teisen nimittäjän.

Moskovan raamatun väärä näkökulma

Moskovaan kokoontuneet henkilöt ovat kirjoittaneet kirjan elämän tärkeim-

misia kysymyksistä, ongelmista, joita suurimmat ajattelijat ovat pohjineet siitä lähtien kun ajattelemaan opittiin: onko Jumala olemassa vai eikö ole; mikä on elämän, sen ilojen ja surujen, tarkoitus; mikä on uskonnon tehtävä ja niin edelleen.

Keitä nämä kirjoittajat ovat? On paljon tärkeämpää tutustua heihin kuin heidän kirjansa sisältöön.

On paljon suurempaa tuntea opettaja kuin se, mitä hän opettaa. Ensimmäinen kysymys tiedon polulla on aina: "Kuka minä olen?" Jos en osaa vastata siihen, miten voin tietää, mitä tämä "minä" katsoo tärkeäksi jakaa muille? Jos "minä" ei ole suuri, myös kaikki mitä se tuottaa, on vähäarvoista.

Moskovan raamatun kirjoittajat sanovat, ettei heitä ole luonut mikään Jumala. Niillä satunnaisilla aineen liikkeillä, joiden tuloksena he syntyivät, ei ollut mitään tarkoitusta. Voiko atomien ja protonien pyöriminen ja umpimähkäinen yhtyminen tuottaa aivot, jotka pystyvät erottamaan puhtaan totuuden?

Minun kotini oli köyhä. Olisin halunnut opiskella musiikkia, mutta vanhemmillani ei ollut siihen varaa. Niinpä minä piirtelin nuotteja peräkkäin viivalliselle paperille. Mutta ei siitä koskaan sävelmää syntynyt.

Ajattelaapa rulettia, jossa on kaksi vaihtoehtoa, niin että aina tulee joko punainen tai musta numero. Silloin todennäköisyys siihen, että saadaan sama numero samanvärisenä neljäkymmentä kertaa peräkkäin, on ehkäpä yksi sadasta miljoonasta. Ja näin on silloin, kun mahdollisuuksia on vain kaksi!

Kuinna todennäköistä on, että elektronien ja protonien satumainen yhdistyminen tuottaisi ihmisavojen kaltaisen täydellisen tietokoneen? Minä, tämän kirjan kirjoittaja, puhun useaa kieltä ja tiedän suunnilleen miljoona sanaa, jos laskea mukaan kaikki verbien ja substantiivien taivutusmuodotkin. Kuten kenellä tahansa sivistyneellä ihmisellä, minulla on käytettävissäni miljoonia tiedonmurusia matemaatikasta, maantieteestä, luonnontieteestä, taiteesta jne. Kuitenkin muistini pystyy poimimaan kullakin hetkellä täsmälleen oikean sanan, juuri oikean ääntämistävän, juuri sillä tavalla ilmaistuna, kuin tilanne vaatii. Sen todennäköisyys, että tämä yksi ainoa ta-pahtuma — puhumattakaan koko maailmankaikkeuden syntymisestä — olisi tyhjiydestä ilmaantuvien alkeishiukkasten umpimähkäisen yhdistymisen seurauksena, on matemaattisesti olematon.

Jos lähden siitä, että vuosisataan maittu kolme sukupolvea, ja alan laskea esi-isieni "määrää" — omia vanhempiani on kaksi, isovanhempiani neljä, näiden vanhempiä kahdeksan ja niin edelleen — olen pian saanut tulokseksi kymmeniä miljoonia ihmisiä, joita perity ominaisuuteni ovat lähitöisin. Olen syntynyt elämäntaistelusta, johon miljoonat ovat osallistuneet ennen minua. Mitä minä heistä tiedän? En yhtään mitään. Mitä tiedän siitä perinnöstä, jonka he ovat minulle jättäneet? He loivat kielen, joilla ajattelien, he perustivat laitokset, joissa sain kasvatukseni. En tunne heitä, en

tiedä paljon edes omasta lapsuudestani, joka on ratkaisevin vaihe sekä tulevan ateismin opettajan että tulevan uskonnonopettajan kehityksessä.

Elän sanomattoman pienessä maailmassa. Maapallomme on vain toimuhiukanen maailmankaikkeudessa. Me pidämme huomattavana saavutuksena sitä, että olemme päässeet käymään tämän pölyhiukkasen pikuliikkisella kiertolaisella. Pienellä maapallollamme on pieni biosfääri; vähäinen on myös ihmiskunta, joka tätä biosfääriä asustaa. Ja mitä minun tulee, olen hyvin merkityksetön olento miljardien kaltaisten joukossa.

Tuskin yksi kymmenestä tuhannesta kuulee koskaan suurimpien maailmassa kirjoitettujen teosten nimiä. Edes yksi miljoonasta ei niitä milloinkaan lue. Kunka moni tietää jonkin kunianarvoisen piispan olemassaolosta tai on kuullut jostakusta tiedeakatemian jäsenestä, yhdestä *Aleixin käsikirjan* kirjoittajasta?

Minulle tuli kerran muistikatko. En pystynyt saamaan mieleeni, kuka on kirjoittanut kirjan *Rikos ja rangaistus*. Vasta kahdeskymmenes ihminen, jolta kysyin, tiesi kertoa minulle, että se oli Dostojevski.

Me olemme äärettömän pieniä ja tiedämme siitä, mitä pitäisi pikemminkin nimittää pluriversumiksi kuin universumiksi, saman verran kuin muurahainen tietää marxaisuudesta kävelyään Marxin kirjoittaman teoksen yli.

Nautin pikkuiluttujen sirkutuksesta tietämättä, mikä niistä tänä samana päivänä joutuu kotkan kynsiin. Kuulen tuulen huminan puiden oksissa, mutta en tiedä, mitä puuta syö mato. Me ahnehdimme mainetta, valtaa, rahaa, nautintoja, tietoa. Ne, jotka himoitsivat samoja asioita muutama vuosikymmen siten, ovat nyt tomua. Maa, joka on jalkojesi alla, oli kerran ehkä nuoren työn kauniit kasvot.

Buharin oli kommunistisen ateismin suurimpia teoreetikkoja. Kirjansa *Dialektinen materialismi* hän aloittaa tämän filosofian ylisyyksellä, koska se hänen mukaansa antaa mahdollisuuden nähdä tulevaisuuteen. Ainoo asia, jota miesparke ei kyennyt ennakoimaan, oli se, että hänen omat toverinsa tulisivat kiduttamaan ja surmaamaan hänet.

Vaatii uskallusta kirjoittaa kirja ja ryhtyä ihmiskunnan opettajaksi. Voiko kirjoittaja tietää, millaisia iloja ja murhenäytelmiä hänen tulevat lukijansa kokevat ja onko hänen kirjansa avuksi koettelemusten hetkinä?

Tunteeko ihminen edes yhtä niistä miljardeista soluista, joista hänen aivonsa ovat muodostuneet? Pieni häiriö niissä voi saada hänet kirjoittamaan typeryyksiä. Tällaisia on tapahtunut nerollekin. Voiko niin käydä sinulle? Huomaat järjestömyydet muiden kirjoituksissa. Eikö omissasi ole sellaisia? Ei tiedä juuri mitään omasta ruumiistasi. Mitä tiedät sitten sielusi syvyyksistä? Löydän joka päivä itsestäni jotakin uutta.

Elämme arvoituksellisella elämällä salaperäisessä maailmassa, jota tunemme vain hiukan pinnalta. Olemme vankeina aistiemme vankilaissa.

Jos maan päällä olisi olentoja, jotka pystyisivät lähettämään meidän näkökyytymme rajojen ulkopuolelle jääviä säteitä ja jos he keskustelisivat keskenään aaltoalueella, jota me emme kykene kuulemaan tai havaitse-

maan, silloin he voisivat tarkkailla meitä, mutta me emme koskaan tulisi tietämään mitään heidän olemassaolostaan, aivan niin kuin elimme vuositu-
hansia aavistamatta, mien paljon virukset ja mikrobit vaikuttavat elä-
määme. Entä, jos enkeleitä onkin olemassa, ja me emme vain pysty ha-
vaisemaan heitä?

Ateistit vakuuttavat, että Jumalaa ei ole. Mien he voivat olla siitä var-
moja?

Suunnitelm tästä kirjaa vanhlaassa. Vartijat tutkivat sellimme säännöi-
liesi löytääseen kielelyt esineet, kuten säkinappulat, veitset, neulat, kir-
jat, paperit. He eivät löytäneet niitä. Odotimme, kunnes he lähtivät. Sitten
olimme ne esiin kätöpaikoistaan. Eisit sellistä jotakin esinettä etkä löydä
siitä. Mutta voitko varmasti väittää, ettei se ole siellä? Kuka on tutkinut ää-
rettömän maailmankaikkeuden, niin että hän tietäsi varmasti, ettei Jumalaa
ole?

Sen tähden, ateistikirjailija, voitko sinä olla varma siitä, mitä väität?

Vielä jokin aika sitten pidettiin varmana, että alkuainekset ovat muuttu-
mattonia. Tämä vakaumus perustui vuosituhsien kokemukseen, mutta
silti se ei pitänyt paikkaansa. Huomatavan älykkäät ihmiset olivat vakuu-
tuneita siitä, että atomi on jakamaton ja ettei ihminen pysty koskaan lentä-
mään kuuhun. Vaikka heidän puolelleen oli ihmiskunnan suunnaton koke-
musvarasto, he erehtyivät. Miten todennäköistä on, että sinä olet oikeassa,
ateististävänä?

Kristittyä opettajaa Tertullianusta on paljon väheksytty, koska hän
sanoi: "Credo quia impossibile" (Uskon, koska se on mahdotonta). Ja kui-
tenkin tiede tänä päivänä osoittaa todeksi juuri sen, mikä näytti mielettö-
mältä ja järkele käsittämättömältä.

Me olemme pieniä ja merkityksetömiä. Me emme tiedä. "Jos joku luo-
lee jotakin tietävänsä, ei hän vielä tiedä, niinkuin tietää tulee", sanoo Raa-
mattu (1 Kor. 8:2).

Keitä ovat vastustajamme?

Jos siviilipukainen etsivä pyytää minua todistamaan henkilöllisyyteni, kysyn
häneltä ensimmäiseksi, kuka hän on. Hänen on osoitettava, että hän on po-
liisi. Muuten hänellä ei ole oikeutta kuulustella minua.

Jos minä joudun maailmankaikkeuden käsittämättömän todellisuuden
eteen ja kysyn sfinksiltä: "Kuka sinä olet? Oletko sinä jumalolento? Loiko
sinut taiteilija vai oletko ollut aina olemassa?" Saataisiin saada vastauksen:
"Sano ensin, kuka sinä olet, pieni ihminen? Oletko sen arvoinen, että kor-
keimmat salaisuudet pitäisi paljastaa sinulle? Ja jos minä ne sinulle ker-
toisinkin, kykenisikö ymmärtämään ja hyväksymään totuuden kaikessa
puhtautudessaan sittenkin, vaikka se olisi vastoin toiveitasi ja kaikkea, mihin
olet uskonnut ja mitä olet pitänyt arvossa tähän saakka?"

Ateistin käsikirjan kirjoittajat kieltävät Jumalan olemassaolon. Mutta
ovatko he itse olemassa? Keitä he ovat? Pystyvätkö he todistamaan oman
olemassaolonsa?

Jotta ateistikirjailija voisi esittää rohkeita kysymyksiään, hänen on ole-
tettava, että miljardeja vuosia ennen hänen syntyään on jo ollut ihmun-
ratioja ja tähtisumma. On tarvituttu tähdet ja mekaniikan lait ja aurinko säätele-
mään maapallon liikettä, jota ilman elämä olisi ollut mahdotonta. Ateisti pys-
tyy esittämään uskaliaita kysymyksiään juuri siksi, että on olemassa vettä,
kasveja, eläimiä ja mikro-organismeja, ja sellaisia asioita kuin säikö ja lämpö,
kohonnut leipä ja käynyt viini, kosmiset säteet ja maahan lankeava sade, inhi-
millisen persoonallisuuden välttävä todellisuus. On tarvituttu kokonainen sarja
esi-isää, maitoa hänen äitinsä rinnossa ja rakkautta tämän sydämessä.

Ja vaikka lähtisimme ateistin oletuksista, tutkimaton todellisuus on tuot-
tanut ajan ja sattuman vuorovaikutuksen kautta miljardien vuosien käsittä-
mättömän pitkän ajan kuluessa sekä ateistiluennoilijan että kristityn pyhi-
myksen. Miksi? Keitä he ovat? Minkä vuoksi he ovat olemassa? Vai
ovatko he?

Tiedä tästä asiasta yhtä paljon kuin siitä, miksi maapallo, samoin kuin
koko aurinkokunta, liikkuu keskeytyksettä kohti tiettyä tähtikuviota, ikään
kuin niillä olisi tapaaminen. Niihin vaikuttaa vetovoima. Mutta mitä tämä
yleinen vetovoima on? Samaa sanaa käytetään joskus rakkaudesta puhut-
taessa. Kuka rakastaa? Kuka on rakkauden kohde?

Ateistit puhuvat ja niin puhuvat saarnaajatkin. Entäpä jos uno-
taisimme heidän hämmäntävät sanansa ja kuuntelisimme lehtien, purojen,
tuulien, myrskysten, lintujen, pikkulasten ääniä? Niistä saataisimme oppia
enemmän kuin monista puheista.

Lähellä luontoa elävät ihmiset uskovat. Ateismi on lähtöisin kaupun-
geista, se on synnyntynyt sellaisten ihmisten kieroutuneissa mielissä, joiden on
ollut pakko elää muurien takana, niin kaupunkien ympärille rakennettujen
kuin ihmisten välille pystytettyjenkin.

Tai jos kuuntelisimme suurta hiljaisuutta. Mistä on peräisin luminiuta-
leiden, kukkien, saniaisten, jäkälien kauneus? Jokainen niistä on mestari-
linen taide-teos. Miten on synnyntynyt atomien perusosasten ihmeellinen järjes-
tys?

Mistä johtuu, että elektronit kiertävät kehäänsä miljardieja kertoja se-
kunin murto-osassa, niin että esineet niiden alituisen liikkeen johdosta py-
syvät koossa?

Oletko koskaan kuullut koneesta, jossa on 80 biljoonaa sähköistä osas-
ta? Yksi sata grammaa painava kappale tästä koneesta sisältää kymmenen
miljardia toimintayksikköä, jotka kehittävä, vastaanottavat, tallettavat ja
välittävät energiaa. Tämä ihmeellinen kone on sinun ruumiisi. Miten kiitöl-
linen olisitkaan, jos joku lahjoittaisi sinulle auton. Mutta sinä olet saanut
paljon hienomman laitteen. Keneltä?

Mien aivojen hermosoluissa tapahtuvat kemialliset muutokset synnyttä-

vai tunteiden vaihtuessa uuden suunnitelman? Kuinka voi ihminen poistaa hiidioksidimyrkyä muutta sen rakastavaksi sanaksi tai vieläpä sellaiseksi sanaksi, joka välittää saoman ikuisesta elämästä?

Mistä johtuu, että kun haluat tehdä pahaa, on kuin näkymättömän käsi pöydästä sinua? Kenen käsi se on? Ja vaikka oman tunnon ääni ei olisikaan niin voimakas, että luopuisit pahoista aikomuksista, kuulet sen jälkeenkin katumuksena ja tunnonvaivoina.

Kuka sinä olet kyselemään todellisuuden olemusta? Entä jos tämä todellisuus vastaa sinulle: "Koska sinä pöyhkeästi asetat itse auktoriteetiksi, ole hyvä ja ilmoita, kuka olet." Pystyisitkö vastaamaan edes yhteen niistä tuhansista kysymyksistä, joita todellisuus sinulle esittäisi? Tietenkin eteenpäinmenno ei ole lajentaunut tietojamme läheskään niin paljon, kuin se on syntynyt uusia kysymyksiä, joihin meidän on löydettävä vastaukset.

Kysyt todellisuudelta sen perimmäisiä salaisuuksia: mikä on sen tarkoitus, miten se on rakennettu, onko sillä Luoja. Kenelle todellisuuden tulisi vastata ja millä kielellä? Kun ensimmäiset lähetysseuraajat menivät alkukantaisien heimojen keskuteen, näillä ei ollut sanoja sellaisille käsitteille kuin "rakkaus", "usko", "anteeksianto", "henki", "pyhä", "juna". Lähetysseuraajat eivät kyenneet saamaan heitä täysin ymmärtämään sanomaansa tai sitä, millaista heidän kotimaassaan oli. Puhutko sinä samaa kieltä kuin korkein todellisuus?

Ja vielä, kenelle tämän todellisuuden pitäisi puhua? Sinä tunnustat vain järjen. Mutta sinun materialistisen oppisi mukaan järki on ihmisaivojen työskentelytapa. Elefantin aivojen rakenne on toisenlainen. Niiden toimintaa nimitetään vaistoiksi. Olet antanut hienomman nimen omalle aivotoiminnallesi. Kuienenkin väität, että molemmat aivot ovat kehittyneet sattumalta, atomien kasautuessa umpimähkäisesti aikakausien kuluessa, ilman suunnitelijan vaikutusta.

Pidät ateisima totuutena. Mutta ennen kuin sovellat totuuden käsitettä ateismiin, sinun täytyy määritellä, mitä tarkoitat totuudella.

Pilatus kysyi: "Mikä on totuus?" Sillä, joka ei osaa vastata tähän kysymykseen, ei ole mitään perusteita väittää, että jokin on totta.

Epäilijät ovat sanoneet, että "totuus on kestävä epäily" tai "enemmistön yhteinen aistiharha". Mutta se, mitä he ivallisesti nimitävät harhaaistimukseksi, voi olla erehdys, joka viittaa oikeaan suuntaan. Alkemia ja astrologia olivat tällaisia hedelmällisiä erehdyksiä, kemian ja tähtitieteen edelläkävijöitä.

Miten sinä määrittelet totuuden?

Marxisti sanoisi, että totuus riippuu yhteiskuntaluokasta. Ihmisen taloudellinen asema määrää hänen vakaumuksensa.

Joulukuun 7. päivänä 1852 päivätyssä kirjeessään Clussille Marx kuvaa

omaa taloudellista tilaansa. Hän sanoo, että hän on kuin vanki, koska hänellä ei ole housuja eikä kenkiä, ja että hänen perheensä on vaarassa vajota syvälle köyhyyteen. Me tunnemme säätää häntä kohtaan. Mutta sitten hän marxismi kuului sellaisille ihmisille, joilla ei ole housuja eikä kenkiä. Tänä päivänä kaikilla lännen proletareilla on housut ja kengät, useamminkin kuin yhdet. Siispä marxismi ei sovi meille. Meidän täytyy löytää oma totuutemme.

Marxismi julistaa olevansa totuus, vaikka sillä ei ole yhtään pätevää määritelmää tälle sanalle.

On mielenkintoista havaita, että marxismi, joka tunnustautuu proletariaatin oppiksi, sulkee proletariaattilijat totuuden ulkopuolelle. Sorgelle lähetettävänsä kirjeessä, joka on päivätty lokakuun 19. päivänä 1877, Marx kirjoittaa: "Tse työläisetkin... luopuessaan työstä ja ryhtyessään ammattikirjailijoiksi, tuottavat aina 'teoreettisia' ilkeyksiä ja ovat valmiit liittymään tyyperyksiin..." Radikaaleilla opiskelijaliikkeillä ei myöskään ole hallussaan totuutta. Marx puhuu "typerästä hölynäpölystä, johon Venäjän opiskelijat syylistyvät ja joka on itsessään arvotonta". Ilmeisesti marxilaisten kannalta on vain yksi pätevä totuuden määritelmä: "Totuus on se, mitä ajattelet, kun sinulla ei ole housuja eikä kenkiä." Jostakin merkillisestä syystä housut näyttävät olevan vakava este totuuden omaksumiselle. Mutta jätetään tämä.

Me tarjoamme vastustajillemme yleisesti hyväksytyyn määritelmän: Totuus on ajattelun kohteen (todellisuuden) ja sen tuotteen, oman mielenlaatumme, välisestä vastaavuutta. Tällainen vastaavuus ei kuitenkaan ole mikään tae siitä, että olet käsittänyt todellisuuden oikein. Miten muuten voit selittää erehdykset? Väität, että uskonto on erehdystä. Mutta uskonto on todellisuuden ja jonkun toisen ihmisen mielenlaadun välistä vastaavuutta. Joku voi siis olla hyvin varma siitä, että hänen ajattelutapansa on oikea, ja olla silti väärässä. Entä jos sinä itse oletkin sellaisen harhaluulon vallassa?

Oletetaanpa, että kristitystä tulee ateisti. Hän tunnustaa silloin, että hän on aikaisemmin ollut väärässä. Hänen erehdyksiin taipuvainen mielensä omaksuisi sinun ideologiasi. Miten hän voi tietää varmasti, ettei hän ole taas langennut johonkin harhaoppiin? Hän ehkä tuntee, että nyt hänen ajatuksensa vastaavat varmasti todellisuutta. Mutta niin hän uskoi silloinkin, kun hän harjoitti uskontoa. Etkö näe, että todellisuuden ja näennäistodellisuuden yläpuolella, sen yläpuolella, mitä me nimitämme totuudeksi ja erehdykseksi, täytyy olla valo, jolla on arvovaltaa sanoa meille, mitä mikin on? Vieläpä ateistisetkin vakaumukset voivat olla johdonmukaisia (kuinka harvinaista johdonmukaisuus onkaan ihmisen ajattelussa) vain, jos ne tunnustavat tämän ylimmän Valon, jota me uskonossa palvomme.

Pitäisikö Korkeimman puhua sinulle järjen kielellä? Mutta miten paljon järki pystyy käsittämään? Järki on puolustellut orjuutta, yksinvalitutta, taikauskoa. Se on saanut meidät tervehtimään riemuiten diktaatturia ja hyväksymään maailmansodan, jotka olivat viattomien ihmisten massamurhia. Me-

fistofeles sanoo: "Hän kutsuu sitä järjeksi ja käyttää sitä vain tullakseen elämillisemmäksi kuin yksikään eläin." Ihmisen täytyy aina järjesträä, käsitteellistää ja älyllistää kaikki.

Goethe esitti kaksi vuosisataa sitten, että "planeettamme on maailman-kaikkeuden henkinen keskus". Meillä on sellaisen ihmisrodun järki, jolla on nerouden ja totuuden hetkiä, mutta joka selvästi on tullut hulluksi. Viisaimmillakin meistä järki on vain mielettömien virikkeiden välistä sopusointua.

Jotta järki voisi päästä oikeisiin tuloksiin, sen tulisi olla vapaa kaikista kielteisistä tunteista.

Miten on vastustajieni laita?

Eikö pelko näyttele mitään osaa heidän ajattelussaan? Kommunismaitien ulkopuolella ateisteista tulee usein kristittyjä. Oletetaanpa, että Moskovan tiedeakatemian jäsen tutkittuaan kaikki uskontoa puoltavat ja sitä vastustavat näkökohdat tuleekin siihen tulokseen, että kristinusko on totta. - Näinhän on käynyt Svetlana Stalinalle, Pasternakille, Siniavskille, Solženitsynille; ihmisen vakaumus voi muuttua mihin suuntaan tahansa. Mutta mitä siitä seuraisi? Hän menettäisi välittömästi akatemian jäsenyyden, professorintuomensa, tilaisuuden saada kirjojaan julkaistuksi. Hän menettäisi myös korkean elintasonsa. Kenraalimajuri Grigorenko, Moskovan akatemian jäsen, esitti joissakin poliittisissa ja sotilaallisissa kysymyksissä mielipiteitä, jotka poikkesivat neuvostohallituksen kannanotoista. Tästä "hairahduksestaan" hän kärsi melisairaalaassa. Ettekö te, vastustajani, pelkää? Ilman täydellistä tutkimuksen ja ilmaisen vapautta, riippumatta siitä, osoittautuvatko ennakkonäkemykset oikeiksi tai vääriksi, järki ei voi antaa oikeita tuloksia. Silloin järkeen vaikuttaa tunne - pelko.

En minä syytä erityisesti teitä. Jokaisen järjeä ohjailevat tunteet. Jotkut tavoittelevat mainetta tai hyötyä. Sellaiset tunteet ovat valitettavia, mutta missään tapauksessa ei järki yksinään pääse oikeisiin tuloksiin.

Miksi edes pyrkisitte oikeisiin tuloksiin, ellei teitä kannustaisi voimakas halu, totuudenrakkaus? Niinpä tällainen halu, väkevä tunne, vaikka se joskus on haitaksi, voi toisissa tapauksissa olla voima, joka ajaa oikeisiin päätelmiin. Se on jopa niiden edellytys.

Miten tiedämme, että päättelemisen on oikeanlaista ajattelua? Me vain tunneemme sen. Emmekä tunne niin vain pienissä asioissa, vaan myös suurissa. Ennen kuin Einsteinin kuuluisa teoria oli joutunut kokeellisesti tutkitavaksi, hän sanoi *tuntevansa*, että se piti paikkansa. Mikä tämä tällainen tunne on? Se ei kuulu järjen piiriin niin kuin ei intuitiokaan. Mutta ne tyydyttävät jopa Einsteinia.

Todisteet eivät ole vain ulkonaisia. On myös sisäisiä todisteita, jotka ovat joskus ristiriidassa aistiemme kanssa. Tämä sisäinen vakaumus, usko,

on itse maailmankaikkeuden suurimpia tosiasioita. Sitä tulee kunnioittaa ja se täytyy selittää niin kuin mikä tahansa luonnonilmiö.

Einsteinin päättely perustui oletuksiin, jotka tulivat järjen ulkopuolelta. Myös ateismi lepää uskon varassa. Silläkin on omat olettamuksensa. Se perustuu tunteeseen, että kannattaa käyttää elämänsä olemattoman kielämiseen. Nietzsche, antikristuksen suuri profeetta, oli kyllin rehellinen tunnustaa sen. Hän kirjoitti: "Vieläpä mekin, tämän päivän tiedon palvojat, me jumalattomat ja metafysiikan vastustajat, mekin saamme tulemmie liekiä, jonka tuhansia vuosia vanha usko on sytyttänyt: se kristittyjen usko, joka oli myös Platonin usko, että Jumala on totuus, että totuus on jumalallinen." Nietzsche pahoitteli sitä, että hän oli mielestään "vieläkin uskonnollinen".

Jos tunteet näyttelevät näin suurta osaa yhtä lailla uskovien kuin uskottomienkin vakaumuksissa, miksi Korkein puhuisi sinulle, ylopeä järki, eikä näille tunteille?

Lenin sanoo *Filosofian vihkoissaan*, että aine kykenee heijastamaan itseään. Se heijastaa itseään ajattelussa. Kenen ajattelussa? Ihmisen itsensä. Jos nyt kaikki, mitä ajattelemme, on heijastusta todellisuudesta ja jos kaikki ajatuksemme ovat niin kovin henkilökohtaisia, niiden heijastaman totuuden täytyy olla Persoonaa, jonka me tajuamme selvästi tai heikosti tai väärityneesti tai jopa tietämättä, kenet me oikein havaitsemme. Jeesus sanoi, että totuus on persoonaa, hän itse. Koetapa ilmaista tämä päätelyn keinoin. Tule päätymään siihen, että Jeesuksen väite on tosi, käsitämätön totuus.

Ellet koe arvoituksellisuuden tuntua, et voi päästä totuuteen.

Miksi uskot, mitä järkesi sanoo sinulle? Tiedät, että se on epäluotettava. Heräsit juuri monen tunnin unesta, jossa oma mielesi näytti sinulle harhakuvia. Se valehtelee sinulle joka yö. Se kertoo valheita unelmoitessasi ja kuvitellessasi. Onko järkevää luottaa sokeasti omaan mieleensä?

Miljoonat ihmiset, jotka luottivat järkeensä, ylistivät Hitleriä ja Stalinia suurina neroina. Myöhemmin samat ihmiset syyttivät heitä massamurhista. Olet usein huomannut, että järkesi on erehtynyt. Se ei edes teeskentele puhuvansa totta. Se on portto, joka sanoo sinulle sen, mitä haluat kuulla. Se kertoo ateistille, että Jumalaa ei ole; se kertoo kiikkouskonnolliselle, että hän on oikeassa; se kertoo jokaisen puolueen kannattajille, että juuri heidän ohjelmansa on paras.

Olemme kaikki tehneet suuria erehdyksiä. Koko ihmiskunnan historia on valtava aatteiden hautausmaa, aatteiden, joiden puolesta ihmiset olivat valmiit kuolemaan. Oletko varma, ettei sinun ajatuksiasi jonakin päivänä pidetä yhtä typerinä, kuin käsitystä, että maapallo lepää Atlas-jättiläisen hartioilla?

Järkeensä luottaen 99 prosenttia meidänkin vuosisatamme ihmisistä uskoo, että syyn ja seurauksen laki pitää ehdottomasti paikkansa. Mutta Heisenberg on oikeassa, samoin kuin ne harvat, jotka ymmärtävät hänen

väitteensä: "Atomifysiikan paradoksit voidaan selittää vain luopumalla vanhoista, arvossapideytyistä käsityksistä. Tärkeimpiä niistä on ajatus, että luononilmiöt noudattavat tiettyjä lakeja – synn ja seurauksen periaate."

Oletko koskaan käynyt mielisairaalaassa? Missä kulkee normaalin ja epänormaalin raja? Se saattaisi olla syfiisimikrobissa, joka on asettunut neron aivoihin, tai kestävämmässä järkevyydessä, jossa saa loistavan järjen lainen on mahdollisesti alkanut työnsä heidän aivoissaan? Hruššov kuvaili Stalinin hallitusta helvetiksi, jossa kommunistiohtajatkin saivat pelätä hennsä puolesta. Siispä *Ateistin käsikirjan* kirjoittajat, millainen tuho simään hirveästä traumasta. Voivatko he tietää varmasti olevansa tervejärkisiä? Onko kukaan meistä? Me kuulumme rotuun, joka elää rikkaassa maailmassa, mutta ei löydä ongelmiinsa muuta ratkaisua kuin yleisen verilyn joka kolmaskymmenes vuosi. Meidän järjestämme täytyy olla jota kin vikaa. Onko ateisteilla syytä luottaa omaan järkeensä?

Kenestä ihmisestä ei löytyisi ainakin huikan kiinkoilijaa, hermostaurasta, nautintoaineiden orjaa, riivattua, skitsofreenikkoja, suuruudenhullua, per-versiä, häiriintynyttä? Missä on täydellinen, normaali ihminen?

Kuka sinä olet, järki? Näytä olemuksesi! Kuka on sinun ylin auktoriteetti, jolle esität kysymyksiä todellisuudesta ja jota pyydät paljastamaan kaikki salaisuutensa?

Todellisuuden valtameren pinnalle kohoaa pikkuriikkinen pisara – minun olemukseni. Se nousee valtamerestä. Se ei voi hetkeksikään jättää merta. Olemukseni on osa sitä, sen myrskyn tuhoama.

Niin pian kuin minäni asettuu kuninkaaksi ja tahtoo tuomita todellisuutta sen sijaan, että nauttisi siitä nöyrästi, en ole enää mitään, olen pelkkä nolla, hahakuva.

On vain yksi todellisuus – Jumala. Hän on luonut kaiken itseään var ten. Hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Hän ympäröi kaikkea luomaansa. Aivan samoin kuin miljardit solut, joista jokainen on täydellinen järjestelmä ja joilla on kaikki elintoiminnot, ovat olemassa ruumiin kautta, elävät siitä ja sinä, samoin mekin olemme osa korkeampaa todellisuutta. Me elämme Jumalassa. Kun me nousemme häntä vastaan, olemassa oloimme menettää merkityksensä.

Viisat ihmiset osaavat hymyillä kaskulle silloinkin, kun he itse ovat sen aiheena. Haluamme kertoa ateistiveroillemme viisin kaikessa ystävydessä:

Neuvostoliiton kommunistipuoleen keskuskomitea käsittelee Hrušševin ongelmia. Brezhnev ja muut sanoivat: "Hän on idiootti. Hankkiudutaan hänestä eroon." Podgorni huomautti: "Mutta nythän pystytään tekemään elinten siirtoja. Istutetaan hänelle neron aivot." Muut myöntyivät. Kirurgi kutsuttiin paikalle. Leikkaus onnistui hyvin. Mutta sillä ei ollut toivottua tulosta. He olivat unohtaneet hylkimislilmön. Neron aivot hylkivät Hruššov via.

Ottakaa tämä kaskuna! Mutta valmistunut mieli, Luojansa valmistama järki, joka elää sopusoinnussa hänen kanssaan, hylkii ateistista oppia.

On vaikeaa olla ateisti

Olemme päättäneet mennä niin pitkälle kuin mahdollista voidaksemme kohdata ateistivastaväme.

Ateismi voi olla silta väärästä uskonnollisuudesta hengelliseen totuuteen. Kunkin aikakauden ateismi on yleensä seurausta edellisen aikakauden uskonnollisesta tekopyhyydestä ja taikauskosta. Mutta silloin se on silta. Älä pysähdy sillalle!

Tiedämme myös, etteivät kaikki, jotka kutsuvat itseään ateisteiksi, ole sitä todella. Paroni Holbach, joka oli 1700-luvun kuuluisia ateistifilosofia, nimitti Jumalaa henkilökohtaiseksi viholliseksi. Hänelle ei ollut olemassa muuta kuin luonto. Hänen mukaansa kaiken luo luonto, jota itseään ei ole luotu. Mutta juuri niinhän me uskomme Jumalasta! Luonto on ääretön ja ikuisen. Jälleen samaa, mitä me uskomme Jumalasta. Luonnossa on lait, järjestyks, tarkoituks, henki. Mitä enemmän lukee Holbachin käsitteitä luonnosta, sitä selvemmin saa vaikutelman, että hän vain käyttää Jumalasta nimeä "luonto", koska ei halua tunnustaa Jumalaa. Se ei ole todellista ateis mia.

Monille ateisimi on vain verho, jonka taakse he vetäytyvät petyttyään uskonnollisessa etsinnässään. Heidän ateisiminsa on torjuttua uskonnollisuutta, ja on meidän vikamme, ettemme osaa lähestyä näitä ihmisiä. Kristittyjen pitäisi unohtaa "kanaan kieli" keskustellessaan uskomattomien kanssa. Lääkärit käyttävät keskenään omaa ammatitsanastoaan, mutta viisas tohtori puhuu potilaalleen kieltä, jota tämä pystyy ymmärtämään. Kaikki uskonnonopettajat tai kristityt eivät osaa kertoa uskostaan ymmärrettävästi niille, jotka eivät ole tottuneet Raamatun kieleen. Tämä pitää monen loitolla uskonnosta.

Sen tähden me tarvitsemme ymmärrystä.

Me tunnemme myös myötätuntoa taakoitettua ateistia kohtaan. On varmasti paljon vaikeampaa olla ateisti kuin uskonnollinen. Ateisteilla on hyvin vaativa usko. He syyttävät meitä siitä, että uskomme ilman todisteita. Tässä kirjassa tulemme esittämään uskomme todisteet. Mutta kuka pystyy koskaan osoittamaan ateismin ihmeelliset opit tosiksi?

Ensimmäinen opinkappale kuuluu: "Ikuisista ajoista asti on ollut alituisesti liikehtivää ainetta, joka on synnyttänyt elämän."

Mistä ateistit sen tietävät? Kuuluisa tähtitieteilijä Hoyle esittää päänvastaista todisteita. Teoksessaan *Maailmankaikkeuden kehitys* hän kirjoittaa:

Jos luomista ei ole tapahtunut, maailmankaikkeuden kaiken aineen tulisi olla ääretöntä vanhaa. Ja sitä se ei voi olla käytännön

syysä. Sillä jos niin olisi, maailmankaikkeudessa ei olisi jäljellä enää yhtään vetyä. Kuten osoitin tähtien keskustoista puhuessani, kaikilla maailmankaikkeudessa vety muuttuu jatkuvasti heliumiksi, ja tämä muuttuminen on yksisuuntaista, niin että vetyä ei synny huomattavissa määrin muiden alkuaineiden hajotessa. Miten silloin maailmankaikkeus voi lähes kokonaan koostua vedystä? Jos aine olisi äärettömän vanhaa, tämä olisi täysin mahdotonta. Koska siis maailmankaikkeus on sellainen kuin se on, ajatusta luomisesta ei yksinkertaisesti voi välttää.

Tiedämme myös, että termodynamiikan toisen lain mukaan maailmankaikkeuden kaikissa havaittavissa fyysikaalisissa ilmiöissä osa energiasta muuttuu vähemmän käyttökelpoiseksi. Luomakunta köyhtyy. Mutta koska sen voimavarat eivät ole vielä läheskään loppussa, sillä on täytynyt olla alku.

Raamattu puhuu tiedettä sanoessaan: "Näkyväiset ovat katoavaisia." Onko ateisteilla vastatodisteita? Mikä saa heidät uskomaan, että aine on ollut olemassa ikuisesti? Mikä osoittaa, että se on aina ollut liikkeessä? Uskoa, ettei Jumalaa ole, ei rakastavaa Isää, ei mitään tarkoitusta, ei toivota elämässä, joka pian kuluu loppuun.

Onko kaikki vain alkeishiukkasten satunaista kasautumista? Kommunistikirjailija Anatole France on kirjoittanut: "Satuma on ehkä Jumalan salanimi, jota hän käytti halutessaan pysyä tuntemattomana."

Sen vuoksi ihmiset eivät ole ateisteja väkensä tuntemattomana. Rakkauden seisenänessä taivaassa tai katsellessaan jotakin hyvin kaunista. Harvat ovat ne ateistit, jotka pysyvät jumalattomina vielä kuolintuoteellaankin. Jotkut tosin näyttelevät roolinsa loppuun saakka; he eivät tunnustaisi suullaan viimeisinä hetkinäänkään epäilyksiä, jotka heitä ahdistavat. Mutta aina jos kypää uskova ihminen on tällaisen ateistin kuolinvuoteen vierellä, hän onnistuu johdattamaan tämän pelastukseen.

Jokin elämän ratkaiseva käännekohta voi myös ravistella ateistin vakamusta.

Kun Venäjän vallankumous oli suurimmassa vaarassa, kun kommunistinvastaiset kenraali Kornilovin joukot piirittivät Pietaria, Lenin piti puheen, jossa hän useita kertoja huudahti: "*Da! Boje!*" — "Suokoon Jumala, sanontaa venäjän kielessä. Mutta Lenin ei käyttänyt sitä koskaan muulloin kuin tällä vaikealla-kriisihetkellä.

Kolme miestä oli natsseja vastaan käyvävän sodan johdossa: Churchill, Roosevelt ja Stalin. Ensimmäiset kaksi olivat kristittyjä. Churchill on kirjoittanut kuusiosaisen muistelmateoksen tästä sodasta. Jumalan nimi ei ker- taakaan kuulu näiden kahden uskovien huulilta. Vain Stalin sanoo: "Antakoon Jumala operaatio 'Solitudun' onnistua (Pohjois-Afrikan valloitus)", "Menneisyys kuuluu Jumalalle" ja niin edelleen.

Mao oli kiivas ateisti. Mutta kun hän vuonna 1936, ollessaan kommunistipuolueen keskuskomitean jäsenenä, sairastui vakavasti, hän vaati saada kasteen, ja niin eräs nunnasta kastei hänet. Kun Tšiang Kai-šekin joukot ampuivat hänen vaimonsa, hän seipiti uskonnollisen runon "Kuolematomat". Vuonna 1971 englantilaiselle *Snow*-lehdelle antamassaan haastattelussa hän sanoi: "Pian minun on seisottava Jumalan edessä."

Tällaiset tapaukset ovat hyvin paljastavia. Jos olet insinööri ja olet suunnitellut sillan, ei sillan lujuttua vielä takaa se, että se kestää kisan. Sen täytyy kannattaa juna. Kommunismista opista ei ole paljon hyötyä, jos se on vain tyynen sään oppia.

Zinoviev, kommunistisen internationaalien puheenjohtaja kuoli Stalinin käsissä. Hänen viimeiset sanansa olivat: "K uule, Israel, meidän Jumalamme on ainoa Jumala." Jagoda, Neuvostoliiton sisäasiainministeri, jonka Stalin myös surmasi, sanoi: "Jumalan täytyy olla olemassa, sillä synti ovat saavuttaneet minut." Jaroslavski, Neuvostoliiton ateistien liiton puheenjohtaja, pyysi kuolinvuoteellaan Stalinilta: "Polta kaikki minun kirjani! Katso, hän on täällä! Hän on odottanut minua! Polta kaikki kirjani!"

Istuessani kommunistien vankiloissa kommunistien kanssa, miesten, jotka heidän omat toverinsa ovat heittäneet vankilaan poliittisissa puhdistuksissa, olen itse ollut samanlaisten tapauksien todistajana.

Neuvoisin ateististävääni miettimään näitä asioita.

Ja kun nyt alan lähemmin tarkastella Neuvostoliiton kommunistien käsitteitä, haluan ensin lausua kiitokseni siitä, että he ovat ilmaisseet ajatuksensa niin selkeästi. He ovat antaneet meidän tietää, että jokaisen kommunistipuolueen jäsenen tulee olla kristillisen uskon vihollinen. Muualla maailmassa, kapitalistisissa maissa, kommunistit saattavat esiintyä kristinuskon ystävinä ja pyytää päästä keskustelemaan kristittyjen veljemme kanssa. Käsitämme kuitenkin, että se on vain taktinen siirto. Sen, miten kommunistit todella suhtautuvat kristinuskoon, ilmaisee *Ateistin käsikirja*.

Uskonnon määritelmä

Aluksi *Ateistin käsikirja* analysoi erilaisia "uskonto" -sanan määritelmiä, joita filosofi ovat esittäneet.

Mutta se ei mainitse Platonia, jonka mukaan uskonto on oikeaa käytäytymistä jumalia kohtaan, eikä Plutarhosta, joka sanoi, että uskonto on puoliteissä ateismin ja taikauskon välillä.

Kirja aloittaa myöhemmistä ajattelijoista ja, ikävä kyllä, valheellisesti. Ainoakaan lainaus ei ole virheellinen.

Carlyle on kirjoittanut: "Valhe pitäisi polkea maahan ja tuhota aina ta- vattaessa. Haluan, että ilma puhdistetaan, jos epäilen, että ympärilläni lei- jalle valheellisuksia, sillä ne ovat kuin rutto."

Platon opetti, että kirjojen kirjoittajien tulisi nähdä itsensä pappina.

Valheiden kirjoittaminen ei ole väärin vain siitä syystä, että ne peittävät totuuden, vaan myös siksi, että ihmiset lopulta kadottavat uskonsa muinkin kirjoihin.

Olen kuullut tarinan beduiinista, joka matkusti kamelilla erämaan halki. Hänet pysäytti mies, joka pyysi: "Tee minulle tilaa kamelin selkään, sillä minulla on pitkä matka edessäni." Kamelin omistaja suostui pyyntöön, ja vieras kiipesi hänen taakseen. Heidän ratsastaessaan eteenpäin muukalainen huusi yhtiäkkiä taitavalla liikkeellä omistajan kamelin selästä ja pakeni. Tämä Minulla on vielä monta jäljellä. Mutta olen surullinen siitä, että tämän jälkeen ihmisen on vaikeampi auttaa vierasta, jonka he tapavat tiellä."

Ateistin käsikirja ei välitä vähääkään totuudesta tai rehellisyydestä. Neuvostoliitossa dialektisen materialismin kouluksenaan kuulumattonien filosofien kirjat ovat kiellettyjä. Tavallinen lukija ei saa niitä käsiinsä. (Eräs niistä syytteistä, jotka veivät minut vankilaan, oli tällaisten kirjojen hankkiminen ja laiton levittäminen.) Niinpä kirjailija voi siteerata lähteitään virheellisesti, eikä harhaan johdettulla lukijalla ole mitään keinoa saada selville totuutta.

Vastustajani lainaavat Immanuel Kantia ja väittävät hänen kirjoittaneen, että uskonto on ihmisen moraalisten velvollisuuksien ymmärtämistä. Seuraavassa ovat tämän filosofin sanat sanataarkasti lainattuina:

"Uskonto on moraalila, jonka lait on säätänyt Jumala. Se on sitä, että näemme velvollisuutemme jumalallisina käskynä."

Vastustajani sanovat Ludwig Feuerbachin määritelleen uskonnon ihmisten väliseksi yhteydeksi. Jälleen väärin. Kirjassaan *Das Wesen des Christentums* (Kristinuskon olemus) Feuerbach sanoo: "Uskonto on ihmismielen unelma."

Jopa ateistikirjailijoiden esittämiä määritelmiä on väärin. Salomon Reinachin väitetään opettaneen, että uskonto on ristiriitaisuuksia täynnä oleva oppirakennelma. Oikea teksti löytyy hänen kirjastaan *Orfeneus*. "Uskonto on kokoelema taikauskoisia uskomuksia, jotka estävät ihmisiä käyttämästä kykyään oikein."

On ymmärrettävää, että heidän oli pakko väärillä William Jamesin sanoja. He eivät voineet lainata suoraan hänen käsitystään: "Ihmisen uskonnollisuus (liittyy) siihen mitä tahansa erityisopeja) on minun näkemykseni mukaan ennen kaikkea uskoa siihen, että on olemassa jokin näkymättömän järjestelmä, jossa luonnonjärjestyksen arvoitukset saavat selityksensä... On olennaista, että Jumala nähdään maailmankaikkeuden suurimpana voimana, ja toiseksi, että hänet käsitellään älylliseksi persoonaksi."

Ateistin käsikirja on epäoikeudenmukainen myös James Frazeria kohtaan. Kirjassa oleva lainaus saa hänet näyttämään uskonnon vastustajalta, kun hänen todelliset sanansa teoksesta *The Belief in Immortality* (Usko kuolemattomuuteen) kuuluvat: "Kysymykseen, eläkö meidän tietoinen minämme kuoleman jälkeen, ovat miltei kaikki ihmisrodut vastanneet

myöntävästi. Tässä kohdassa skeptikot ja agnostikot ovat länes, jos eivät täysin, tuntemattomia."

Kokonaan mainisematta ovat jääneet sellaisen miehen kuin Schleiermacherin määritelmät: "Uskonto on täydellistä riippuvuuden tunnetta kohtalomme näkymättömyydestä säätävästä sekä tietoisista halua päästä sen kanssa sopuun yhteiseen yhteyteen"; tai Emersonin: "Uskonto on yhteyttä Yli-sieluun, kun meissä oleva jumalallinen kurkottaa yläpuolellemme olevaa Jumaluuksia kohti"; tai Jacob Burckhardin: "Uskonnot ovat ilmauksia ihmisen luonnon ikuisesta ja tuhoutumattomasta metafysisestä kaipauksesta. Niiden yleisyys on siinä, että ne edustavat ihmisen koko ylämaailmallista osaa, kaikkea sitä, mitä hän ei itse pysty säätämään. Samanaikaisesti ne heijastavat kokonaisa kansoja ja kulttuurijaksia tärkeällä ja erilaisella tasolla."

Ateistin käsikirja kirjoittajat eivät edes yritä saada valaistusta sanaan "religion" (uskonto) erilaisista sen alkuperästä koskevista näkemyksistä. Cicero johi sanan verbistä *relegare* – "harkita". Augustinukselle se merkitsi jonkin kadoksissa olleen löytymistä. Lactantius katsoi sen johtuvan verbistä *relegare* – "yhdistää" (korkeampaan voimaan).

Omituisinta kuitenkin on, että *Ateistin käsikirja* kirjoittajat, jotka väittävät olevansa marxilaisia, ovat jättäneet uskonnon määritelmien luettelosta Karl Marxin käsityksen kokonaan pois. Heitä on epäilemättä hämmäntänyt hänen määritelmänsä kauneus ja kohtelaisuus, jonka hän lausuu uskonnoille.

Kristityt, jotka kiistelevät keskenään ortodoksisuudesta, katolisuudestaan tai protestanttisuudesta, eivät olisi kovin halukkaita muistuttamaan kuulijoitaan Jeesuksen sanoista: "Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut – että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus" (Joh. 13:34–35). Niinpä marxilaiseltaan eivät yksinkertaisesti voi siteerata Marxia uskontokysymyksissä, sillä hän kirjoitti teoksessaan *Observations of a Young Man on the Choice of a Life Work* (Nuoren miehen mietelmiä elämäntehävään valinnasta): "Jumala on antanut ihmisille yleismaailmallisen päämäärän – jalostaa ihmiskuntaa ja itseään." Ja paljon myöhemmin hän lausui kirjassa *Contributions to the Critique of Hegel's Philosophy of Right* (Lisäyksiä Hegelin oikeusfilosofian kritiikkiin): "Uskonto on sorretun huokaus, sydämettömän maailman sydän samoin kuin hengettömän yhteiskunnan henki."

Näiden sanojen merkitys kasvaa, kun ymmärrämme, mitä Marx oli Hegeliä oppinut. Heinrich Heine kertoo tästä seuraavan tapauksen: "Eräänä kauniina, tähtitieteellään itana seisoinni vierekkään ikkunan ääressä, ja minä puhuin tähdistä tunteellisen innostuneesti kutsuen niitä sinun tunteiden asuinsijoiksi. Mutta mestari (Hegel) mutisi itseksensä: "Tähdet, hm, hm, tähdet ovat vain taivaan kimmeltävää pitaalia."

On aikamoinen saavutus, että ihminen, jonka opettajalla ei ollut tämän enempää sanottavaa tähdistä, esittää uskonnot niin kauniita määritelmiä!

On totta, että Marx lisää: "Uskonto on oopiumia kansalle", mutta tuossa yhteydessä lausuttuna sanat menettävät uskonnonvastaisen merkityksensä. Oopiumi lievittää kipua. Ei oopiumissa itsessään ole mitään pahaa. Juuri narkotusaineiden keksiminen teki kirurgian valtavan kehittymisen mahdolliseksi.

Yleensäkin uskonto oli Marxin heikko kohta. Se oli hänen mielipiteensä. Mahtavassa teoksessaan *Pääoma* hän sanoo yksinkertaisesti: "Selvää yhteiskunnassa (hän tarkoittaa hyödykkeiden tuottamiseen perustuvaa yhteiskuntaa; jokainen yhteiskunta tuottaa niitä) sopivin uskonnon muoto on ihmisen abstrakteihin ominaisuuksiin keskittyvä kristinusko, erityisesti porvarillisissa muodoissaan, kuten protestanttisuutena, deisminä ja niin edelleen."

Jokainen protestanttinen kristitty voi siis ottaa Marxin todistajaksi assaan. Hän voi sanoa "marxilaisille" vastustajilleen, että he käyttävät väärin opettajansa nimeä. Marxin todellisen opetuslapsen tulee olla protestantti, jos hän haluaa maksaa oikean uskonnon. Miten monia protestanteja niin kutsutut marxilaiset hallitsijat ovatkaan heittäneet vankilaan ja surmanneet!

Vaikka Marx olikin ateisti, hän tunsi mietyksyksi uskontoon. Hänen persoonallisuutensa oli jakautunut. Vasta myöhemmin Marxin opetuslapset saivat käyttää hänen sanojaan "uskonto on oopiumia kansalle" hirveänä syytöksenä meitä vastaan.

Uskonnon ohella monet muutkin asiat ovat olleet ihmisille oopiumina. Joku saattaa valita oopiumikseen kemian paetakseen perhettään koetellutta surua. Hän viettää kaiken aikansa laboratoriossa ja keksii tehokkaan lääkkeen. Väheneekö lääkkeen arvo siitä, että sen tutkiminen oli oopiumia ahdistetulle sydämelle? Jos ihminen, joka on kohdannut elämänsään suuria vastoinkäymisiä, vetäytyy tähtitieteellisen observatorion hiljaisuuteen, työmojin uskonto voi olla oopiumia monille, mutta Jumala, jonka puoleen he kääntyvät, voi silti olla todellinen.

Ateismi ja vallankumouksellinen toiminta ovat usein oopiumia särkynneiden kotien lapsille, ne korvaavat kapin vanhempien arvovaltaa vastaan. Ateismi voi olla oopiumia, joka vaientaa oman tunnon, kun se muuten syttää täisi suurista synneistä. Ateismi tukahduttaa oman tunnon moitteet, aivan niin kuin oopiumi lievittää ruumiillista kipua.

Marxin "uskonto on oopiumia kansalle" on aivan muuta kuin Leninin tehmä: "Jos Jumala on olemassa, ihminen on orja; mutta ihminen voi ja hänen tulee olla vapaa; siis Jumala ei ole." Samoin voisi päätellä: tusta elämäni. Siispä ateisteja ei ole olemassa."

Olisi ollut mielivaltavaa, jos *Ateistin käsikirjan* kirjoittajat, jotka niin paljon puhuvat Raamatusta ja sitä vastaan, olisivat maininneet erään Kris-

tuksen apostolin esittämän määritelmän uskonnosta: "Puhdas ja tahraaton jumalainpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta" (Jaak. 1:27). Eivätkö vastustajamme todellakaan hyväksy tällaista uskontoa? Vaitä, ettei tämä määritelmä voi olla ihastuttamatta jokaista järkevää ihmistä. Ehkäpä ateististävämme eivät taistelekaan uskontoa, vaan uskontona esiintyvää väärennöstä vastaan. Kuka voisi vastustaa tarpeessa olevien auttamista ja halua pysyä puhtaana maailman suuresta saastutuksesta?

Uskonnon alkuperä

"Uskonto ei kuulu ihmiselle luonnostaan. Se ei ole ihmisluonnon luovuttamaton ominaisuus." Kunnioidetut vastustajat väittävät, että tiede on todistanut tämän. "Arkeologiset löydöt ovat osoittaneet, että satoihin tuhansiin vuosiin ihmisellä ei ollut ollenkaan uskontoa."

Minä en ole tiedeakatemian jäsen. Olen tietämättömyydessäni uskonut, että arkeologia voisi paljastaa vain sellaista, mitä menneisyydessä on ollut, ei sellaista, mitä siellä ei ole ollut.

Mutta ei akateemikkojen kanssa sovi laskea leikkää. Heillä on mahtava todiste. On löydetty luolia, joissa Pithecanthropus ja Sinanthropus, nykyihmisen edeltäjät, ovat asuneet. Niissä oli runsaasti kivistä tehtyjä työkaluja ja syötyjen eläinten luita. "Mutta koskaan eivät kaivaukset ole tuolta ajalta paljastaneet merkkiäkään uskonnon olemassaolosta, eivät alkeellinsitakaan."

Tästä muistuu mieleeni eräs kertomus. Italialainen väitteli juutalaisen kanssa: "Te juutalaiset olette niin ylpeitä. Te pidätte itsestänne hirveästi meteliä ja väitätte olevanne maailman älykkäin kansa. Pelkkää hölynpöyää! Italiassa on suoritettu kaivauksia, ja ainakin 2000 vuotta vanhoista maakerrostumista on löydetty sähköjohtoa, mikä osoittaa, että roomalaiset esisämme käyttivät jo siihen aikaan lennätintä." Juutalainen vastasi: "Israelissa on tehty kaivauksia 4000 vuoden takaisissa maakerrostumissa eikä ole löydetty mitään. Se todistaa, että meillä oli ollut "langaton" jo ennen kuin teillä lennätin."

Entä jos uskonnollisten jäänteiden puuttuminen varhaisimpien ihmisten majoista olisi osoitus siitä, että he harjoittivat hengellistä uskonnon muotoa ilman ulkonaista palvelusmenoja; uskontoa, joka on pohdiskelua, miettimistä, totuuden palvontaa? Ollaan rehellisiä, akateemikkotoverit!

Mutta väitteensä jatkoksi vastustajani on selitettävä, miten ihminen tietynä ajankohdana muuttui uskonnolliseksi. He sanovat, että uskonto syntyi Neandertalin ihmisen aikana kahdesta syystä. Ensimmäinen oli alkukantaisen ihmisen kuolemanpelko, jonka kaksinkertaisti pelko siitä, että hei-

mon vainajat nousisivat haudoistaan vahingoittamaan eläviä. Toinen syy oli alkukantaisen ihmisen voimattomuus luonnonvoimien edessä.

Pithecanthropus oli kuitenkin vielä alkukantaisempi kuin Cro-Magnonin tai Neanderthalin ihminen. Hän oli voimattomampi kuin nämä. Niinpä hänen johdonmukaisesti ajateltuna olisi pitänyt olla vielä uskonnollisempi. Vetoan terveeseen järkeen.

Vastustajani ovat akateemikkoja, jottkut heistä historioitsijoita. Miten he saavat tietoa Venäjän kansan ja valtion alkuperästä? He kääntyvät tietysti historiamme vanhimpien kirjallisten lähteiden puoleen.

Silloinhan sen täytyy olla pätevä menetelmä myös ihmiskunnan alkuperää pohdittaessa. Ihmiskunnan vanhimmat asiakirjat ovat Dharmasastra-kirjoitukset, Gilgameš-epos, Veda-kirjallisuus, egyptiläiset kuolleiden kirjat, Mooseksen kirjat ja niin edelleen. Ne sanovat yksimielisesti, että meidät loi taivaallinen olento, joka ilmaisi muinaisille profetoille ne keskeiset totuudet, jotka ovat yhteisiä eri uskonnoille. Sellainen olisi uskonnon alkuperä.

Jos minä olen väärässä hyväksyessän ihmiskunnan vanhimmat kirjoitetut asiakirjat, Moskovan akatemian on väärässä Venäjän historian suhteen. Missään maapallonolkassa ei ole ainoatakaan nuolenpääkirjoitusta, ei yhtään tauluun kaiverrettua tekstiä, ei minkäänlaista viittausia siihen, että ihminen olisi kehittynt apinasta. Yleensä ihmiset tietävät jotakin esisistään. Jos muinaisilla ihmisillä oli tarpeeksi mielikuvitusta monimutkaisen uskonnon keksimiseen, miten he eivät muistanet esisistään, jotka kiikkuivat puissa häntänsä varassa?

Ollaanpa taas vakavia, toverit akateemikot! Uskonto on lähtöisin Jumalasta. Se on yhteyttä Jumalaan.

Alkeellisinkin ihminen tietää, että ”minä olen olemassa” ja ”ympäriilläni olevat esineet ovat olemassa”. Mutta jos kerran minä ja kaussaihimiseni ja ympäristöni esineet ovat olemassa, täytyy olla vielä jotakin muutakin: *ise olemassaolo*. Jos minä olen ja maailma on, on olemassa myös yksinkertaisesti ”oleminen”. Minä tulen vanhaksi, kanssaihimiseni kuolevat ja varoitavat, että minunkin vuoroni tulee, kunhan lapseni ovat kasvaneet aikuisiksi. Kaikki ympärilläni olevat esineet hajoavat tai kuluuivat. Mutta olen olemassa ei lakkaa. On olemassa puhdas Oleno, joka on riippumaton meidän tulemisistämme ja menemisistämme. Minä en ole aina ollut olemassa. Ympäristöni esineet eivät ole aina olleet olemassa. Ne ovat katoavaisia. Mutta olen olemassa on ollut aina. Alkukantaiset ihmiset eivät osanneet ilmaista sitä niin monin sanoin. Mutta hekin tiesivät korkeimmasta, kuolemattomasta Olenosta, joka ilmaisi itsensä myöhemmin Jumalaksi, jonka nimi on ”Minä olen”. Usko hänen ja halu saavuttaa hänen suosionsa on innoittanut kaikkia uskontoja niiden syntyessä. Samaan perustuvat kaikki uskonnot vielä tänäänkin.

Jos tämä ei pidä paikkaansa, miksi sitten olette kirjoittaneet kirjanne? Ateistiluennoisija kysyi kerran venäläiseltä maanviljelijältä, uskoiko hän Jumalaan. Mies vastasi myöntävästi. Sen jälkeen häneltä kysyttiin:

”Miksi uskot hänen? Oletko nähnyt hänet?” — ”En”, oli vastaus. ”Mutta en minä ole nähnyt yhtään japanilaistakaan. Kuitenkin uskon, että japanilaiset ovat olemassa. Armeijamme taisteli heitä vastaan viime sodassa. Siinä on riittävästi todisteita minulle. Jos Jumala ei kerran ole olemassa, miksi te taistelette häntä vastaan?”

Miksi te kirjoitate 700-sivuisen kirjan olemattomasta henkiä vastaan? *Ateistin käsikirja* kuuluu myös ”olevaisten” luokkaan ja edellyttää, että Ikunen Oleno on olemassa.

Kristinuskon alkuperä

Ateistin käsikirja alkaa melle kristityille lausutulla kohtelaisuudella. Siinä sanotaan:

Ainakin alkuvaiheissaan kristinusko luopui sekä uhritoimituksista että kaikista muista uskonnollisista menoista. F. Engelsin mukaan tämä oli vallankumouksellista. Toisin kuin muut muinaiset uskonnot, kristinusko kielsi ehdottomasti kaikki kansalliset rajat uskonasioissa. Se osoitti saarnansa kaikille heimolle ja kansakunnille. Uskon kysymyksissä kristinusko on jyrkästi kieltäytynyt hyväksymästä myöskään yhteiskunnallisia raja-aitoja. Ne, jotka levittivät Jeesuksen oppeja, puhuivat kaikille ihmisille syntyperään tai yhteiskunnalliseen asemaan katsomatta.

Se, että ensimmäiset kristityt luopuivat uhreista, ei pidä paikkaansa. Toisin he lakkautivat eläinuhrin. Mutta he uhrasivat itsensä ilmieljin.

Joka tapauksessa vastustajamme puhuvat kerrankin hyviä sanoja meistä. Kristinusko ei harjoittanut kansallisuuteen tai rotuun perustuvaa syrjintää, ja näin oli 2000 vuotta sitten! Puolassa ja Neuvostoliitossa syryttään juutalaisia. Venäjäitä karkotettiin kaikki tataarit, tšetšeenit, ingušit, kalnukit, balkaari ja Volgan germaanit ilman muuta syytä kuin se, että he kuuluivat tiettyyn kansaan. Punaissa Kiinassa sortetaan tibetiläisiä. Jo-kaissa kommunistimaassa sinulta kysytään ensimmäiseksi: ”Mistä yhteiskuntaluokasta olet lähtöisin?” Voi sinua kurjaa, jos isäsi sattui omistamaan tehtaan. Se kristinusko, jota Kristus opetti ei tuntenut sosiaalisia raja-aitoja.

Ateistin käsikirja ei esitä melle lisää kohtelaisuuksia. Se väittää: ”Ensimmäisen vuosisadan kreikkalaiset, roomalaiset ja juutalaiset kirjallijat vai-kenevat täysin kristinuskosta.” Huomaa sana ”täysin”. Tämä tieto on täysin väärä.

Roomalaisten mainimat kristinuskosta

Roomalainen historioitsija Tacitus eli noin vuosina 60–120 jKr.

Viitattessaan Rooman paloon, joka tapahtui vuonna 64 jKr., hän kirjoittaa (*Annales* XV, 24):

Kaikki ihmisten yritykset, kaikki keisarin anteellisuus ja jumalien lepyttämien eivät kyenneet valentamaan häväsytysjuttua tai tukahduttamaan uskoa, että tulipalo oli järjestetty. Päästäkseen siis eroon huhuista Nero osoitti syylliset ja rankaisi äärimmäisen hienostuneella julmuudella vihattua ihmisryhmää, joita yleisesti nimettiin kristityksi. Kristus, jolta he ovat saaneet nimensä, teloitettiin maaherra Pontius Pilatuksen toimesta Tiberiuksen hallitskaudella. Oltuaan väliä, ei vain Juudeaan, vaan Roomaankin, kaikkien ikaisten ja maapallon joka osasta saapuvien alhaisten oppien säilyvysastiaan, josta ne löytävät kannattajia. Niinpä pidätettiin ensi ne, jotka tunnustivat (olevansa kristittyjä); sitten suuri määrä ihmisiä tuomittiin oman todistuksensa perusteella, ei niinkään paljon tuhopolttosyyn johdosta kuin inhimillisen vihan vuoksi. Patsi että heidät surmattiin, heidät pantiin huvittamaan ihmisiä; toiset puettiin eläinten nahkoihin, ja koirat repivät heidät kuoliaksi; muutamia ristiinnaulittiin, jotkut sytytettiin tuleen valaisemaan yöä päivänvalon kaikutua. Nero oli avannut puistonsa näytöstä varten ja järjesti esityksen areenalle kullen itse ihmisten joukossa kiipa-ajajan puvussa tai vaunuissaan ajellen. Tämä kaikki herätti säälinnuttua jopa niitäkin kohtaan, joiden syyllisyys vaati ankaramman rangaistuksen varoitukseksi muille. Sillä tuntui siltä, ettei heitä tuhottu yhteisen hyvän vuoksi, vaan yksilön julmuuden tyydyttämiseksi.

Ateistin käsikirjan mainisemat ”täysin” puuttuvat tiedot eivät olekaan niin perusteelliset!

Voimme esitellä vastustajillemme toisenkin todistajan: Suetoniuksen (noin 75–160 jKr.). Hän kirjoittaa teoksessaan *Vita Claudii* (XXV, 4): ”...Koska juutalaiset jatkuvasti aiheuttivat häiriötä Kristuksen jyllyyksestä, hän (Claudius) karkotti heidät Roomasta...”

Jälleen todiste siitä, että Kristus on elänyt, enemminkin: keisari Claudiuksen aikana tällä Kristuksella oli jo joukko seuraajia Roomassa. Vuonna 64 jKr. heitä vainottiin jo kiikkeästi kuten sama kirjoittaja kuvaa teoksessa *Vita Neronis* (XVII):

”Hänen (Neron) hallitskautellaan monet väärinkäytökset rangaistiin ankarasti ja lakkautettiin, ja yhti paljon uusia lakeja säädettiin; ...rangaistus määrättiin kristityille, lahkolle, joka pitävyä ennen näkemättömään ja vahingolliseen taikauskoon.”

Ja vielä löytyy kolmaskin roomalainen historioitsija, Pliinius nuorempi, joka ei vuodesta 63 jKr. noin vuoteen 113. Hän kirjoittaa keisari Trajanukselle:

Teidän Majesteettinne, tapanani on vedota teihin asioissa, joista olen epävarma. Sillä kuka pystyy paremmin ohjaamaan minua, kun epäön, tai opettamaan minua, kun olen tietämätön? En ole ollut iässä ainoassakaan kristittyä vastaan suunnatussa oikeudenkäynnissä; siksi en tiedä, mitkä ovat tavanomaiset rangaistukset ja tutkimukset ja mistä rajoista pidetään kiinni. Olen epäönnyt suuresti, pitäisikö ikä ottaa huomioon; tulisiko heikkoja kohdella samalla tavalla kuin vahvempia; pitäisikö luopiot armahda, vai onko tarpeen, että ihminen, joka on koko ikänsä ollut kristitty, hyötty kristinuskon hyökkäämisestä; pitäisikö antaa julkisuuteen myös nimi, vaikka ihminen olisi syytön rikokseen, vai tulisiko julkistaa vain nimeen liittyvät rikkomukset.

Sillä välin noudatan linjaa, jonka olen omaksunut tapauksissa, jolloin eteeni on tuotu kristittyjä. Kysyn heiltä, ovatko he kristittyjä. Jos he vastaavat myöntävästi, toistan kysymyksen vielä kaksi kertaa uhaten heitä kuolemanrangaistuksella. Jos he itsepintaisesti pysyvät kannassaan, tuomitse heidät kuolemaan.

Voimme tarjota vastustajillemme neljännenkin asiakirjan. Meillä on Pyhän Klemenstin, Rooman piispan, kirje, joka on kirjoitettu heti Neron vainojen tai Domitianuksen vainojen jälkeen. Joka tapauksessa se on peräisin ensimmäiseltä vuosisadalta. Siinä on myöskin paljon tietoa kristinuskosta. Sen perusteella me tiedämme, millainen Korinton seurakunnan tila oli siihen aikaan. Siinä kerrotaan, että apostoli Pietari kuoli marttyyriin, että Paavali oli ollut vankilassa useita kertoja. Saamme tietoja muistakin marttyyreista, danaideista ja dirkoista.

KlemenSille, joka kirjoittaa ensimmäisellä vuosisadalla, Kristus on historiallista todellisuutta. Hän sanoo: ”Kristus on nöyrymielisten Kristus, ei niiden, jotka korottavat itsensä hänen laumansa yläpuolelle. Meidän Herramme Jeesus Kristus, Jumalan majesteettisuuden valtiikka, ei tullut maailmaan ylpeyden tai pöyhkeyden loistossa, vaikka hän olisi voinut sen tehdä, vaan vaatimattomassa muodossa, niin kuin Pyhä Henki oli häntä julistanut.”

Erästä Sulpicius Severuksen, 300-luvulla eläneen kristillisen kirjailijan, kirjoittamaa kappaletta on tutkittu kriittisesti, ja sen on päätelty perustuneen Tacituksen kadonneeseen kirjoitukseen. Siinä kerrotaan Tituksen pitämistä sotaneuvottelusta Jerusalemin valtauksen jälkeen vuonna 70 jKr. Tituksen mainitaan esittäneen näkemysensä, että Jerusalemin temppeili pitäisi tuhota, jotta juutalaisten ja kristityjen uskonto saataisiin täydellisesti häviökyksi. Kristityt olivat nousseet juutalaisten joukosta, ja kun juuri on revitty ylös, varsin on helppo murskata. (*Early Christianity and Paganism*, Donald Spence, Dutton & Co., New York.)

Vuonna 125 jKr. kristitty filosofi Aristides lahjoitti keisari Hadrianukselle kirjon moraalisten periaatteiden kokoelman, jonka monimutkainen

ajattelutapa osoittaa, että se jo silloin oli vanha. Lainaakaan siitä seuraavan katkelman:

Niitä, jotka heitä (kristittyjä) sortavat, he kehottavat (Jumalan Sanalla), ja saavat näistä ystäviä itselleen. He tekevät hyvää vihollisilleen. Heidän vaimonsa, oi kuningas, ovat puhaita kuin neitsyt ja heidän tyttärensä ovat säädyllisiä. Heidän miehensä pitävät kaikista luvattomasta seksuaalisesta kanssakäymisestä ja epäpuhtautesta odottaen toisessa maailmassa saatavaa palkintoa.

Jos heillä on maorjia ja niillä lapsia, he käännyttävät nämä kristityiksi, ja kun nämä ovat kääntyneet, he kutsuvat näitä erotukseksi veijiksi.

He kieltäytyvät palvelemasta vieraita jumalia; ja he kulkevat tietään nöyrästi ja iloitien. Vääräyttä ei heidän keskuudessaan tavata. He rakastavat toisiaan; lesken tarpeet otetaan huomioon, ja he pelastavat orvon sellaisen ihmisen käsistä, joka kohtelee tätä huonosti. Se, jolla on, antaa sille, jolla ei ole, auliisti ja kerskailematta. Kun kristityt tapaavat muukalaisen, he vievät hänet kotinsa ja iloitsevat hänestä. Kun jollekulle heistä syntyy lapsi, he ylistävät Jumalaa. Jos lapsi kuolee pienenä, he kiittävät Jumalaa vielä enemmän, koska tämä on päässyt maailmasta ilman syntejä. Mutta jos joku heistä kuolee synneissään, he surevat katkerasti ja murehtivat niin kuin selaista, joka menee kohtaamaan tuomionsa.

Sellainen, oi kuningas, on kristitylle annettu käsky ja sellaista on heidän käytöksensä. Niin kuin ihmiset, jotka tuntevat Jumalan, he esittävät hänelle pyyntöjä, joihin hän miellellään suostuu ja jotka ovat hyväksi heille itselleen; ja koska he tunnustavat, että Jumala on ollut heille hyvä, niin katso, heidän ansioistaan puhkeaa esiin kaikki kauneus, joka maailmassa on. Tekemäänsä hyvää he eivät huutele kansanjoukoille että ihmiset sen huomaisivat, vaan he pitävät sen salana niin kuin ne, jotka odottavat näkevänsä Messiaansa kasvot ja saavansa häneltä sen, mitä hän on luvannut.

Tämä kansa on tosiaan uutta kansaa ja heidän keskuudessaan on jotakin jumallista. Ottakaa heidän kirjoituksiaan ja lukekaa niitä; huomaatte, etten ole keksinyt näitä asioita omasta päästäni. Uskon lujasti kaiken, mitä olen heidän kirjoituksistaan luenut, enlessäni olen varma siitä, että tämän päivän maailma pysyy pysyissä kristittyjen esirukousten vuoksi. Heidän opetuksensa on tie valoon. Lähtesykööt siis ne, jotka eivät tunne Jumalaa, ja ottakoot vastaan elämän ja iankaikkisuuden katoamatomat sanat, että he välttäisivät himmuisen tuomion, joka Jeesuksen, Messiaan, kautta on kohtaava koko ihmistoutta.

Mitä on jäljellä väitteestä, että ensimmäiseltä vuosisadalta peräisin olivat tiedot kristityistä puuttuvat *läysin*?

Mutta ei minun tarvitse todistaa vääräksi väitettä, etteivät ensimmäisen vuosisadan asiakirjat mainitse ollenkaan kristinuskoa. Akateemikot, *Aleixin käsikirjan* kirjoittajat, kiistävät itse väitteensä seuraavilla sivuilla. He sanovat, että Ilmestyskirja on vuodelta 68 jKr. Sehän on ensimmäistä vuosisataa. Juttalainen kirjoitti tämän kirjan. Ja hän aloittaa kuvailemalla jo olemassaolevaa ja järjestäytynyttä kristillisyyttä, vieläpä kaukana Paletinasta sijaitsevilla paikkakunnilla. Ilmestyskirja alkaa seitsemällä kirjella, jotka on osoitettu Vähän-Aasian seurakunnille.

Evankeliumin todistus

Aleisien raamattu pitää selvänä sitä, että evankeliumeja ei ole kirjoitettu ensimmäisellä vuosisadalla. Taitavat väärentäjät ovat seittäneet ne paljon myöhemmin. Kirjan mukaan Johanneksen evankeliumi kirjoitettiin vasta toisen vuosisadan lopulla.

Mutta Ignatius siteerasi sitä, vaikka hän kuoli marttyyrinä jo ennen vuotta 116. Filiosofi Justinus lainasi sitä. Hän kuoli noin vuonna 140. Jopa Loisy, ranskalainen raamattukriitikko, myöntää, että tämä evankeliumi oli saapunut Roomaan jo vuoteen 130 mennessä.

Yksinkertainen evankeliumien sisällön analysointi osoittaa, että ne eivät voi olla myöhäisiä jäljennöksiä. (Tällaista väitteessään vastustajani nousevat jopa Engelisiä vastaan, jotka pitää naurettavana käsitystä, että kristinusko olisi väärentäjien työtä. Katso F. Engels: *Bruno Bauer and Ancient Christianity*.)

Toisen vuosisadan lopulla, jolloin evankeliumit väitteen mukaan keksittiin, apostolien nimiä kunnioitettiin suuresti kristityjen piirissä. Miksi siis väärentäjä, joka halusi, että hänen kirjoitelmansa uskottaisiin Jumalan inspiromaksi, kertoi liisi seurakunnille, että Jeesus nimitti Pietaria "saatanaksi" ja nuhteli muitakin apostoleja? Evankeliumissa ei varmasti esiintyisi sellaisia ilmauksia, ellei niitä tosiaan olisi sanottu. Seurakunta piti apostoleja hyvin suurena arvossa. Kristityt eivät olisi koskaan käyttäneet heistä häventäviä sanoja.

Toisen vuosisadan lopussa Kristusta palvottiin Jumalana koko seurakunnassa. Väärentäjä, joka olisi ollut kylän typerä esittääkseen Jeesuksen naisten lähiseinä ystävänsä tai niin heikkona, että hän huusi ristillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" ei olisi saanut ketään vakautuneeksi kirjansa pyhydestä. Sama koskee kuvausta siitä, miten Jeesus pelkäsi ja oli tuskissaan Getsemanessa. Sellaiset tapaukset tekivät Vapahatjan nimen alttiiksi hyökkäyksille.

Celsus pilkkaa Jeesusta vuonna 178 jKr. kirjoitetussa kirjassaan siitä, että hän näyteli tuskansa, ja muistuttaa, että Jeesuksen opetuslapset kestivät

käsimyksensä vaieten urhoollisesti. Hänen tietojensa Jeesuksesta on täytynyt perustua evankeliumeihin. Evankelistat eivät kirjoittaneet tapahtumia muistiin omia tarkoituksiaan silmälläpitäen, vaan siitä yksinkertaisesta syystä, että he olivat olleet niiden todistajina. He eivät välittäneet siitä, että huokaukset ja kyynelöt, käsimykset ja tuskat saataisivat alentaa Jeesuksen arvoa ihmisten silmissä. Sellaiset kohdat todistavat evankeliumien aitouden ja varhaisen syntytajan.

Myöhäiset väärennökset olisivat olleet täynnä Jeesuksen imartelua. Ne eivät mainitsi, että joku hänen aikalaisensa, hänen oman kansansa jäsenet, ihmiset, jotka tunsivat hänet parhaiten, pitivät häntä paholaisena ja että Jeesus kysyi itse rikkaita nuorukaiselta: ”Miksi sanot minua hyväksiksi?”

Evankeliumeissa ja Uuden testamentin kirjeissä on säilynyt muutamia arameankielisiä sanoja. Aramea oli Palestiinassa asuvien juutalaisten puhuma kieli. Jos evankeliumit olisi kirjoitettu toisen vuosisadan lopulla kreikkalaisessa maailmassa, miksi väärentäjät olisivat säilyttäneet aramealaiset ilmaukset? Ne olivat ymmärrettäviä vain kristikunnan historian ensimmäisinä vuosikymmeninä, jolloin suurin osa kristityistä oli juutalaisia. Evankeliumit selostavat Jeesuksen ja hänen vastustajiensa välisiä pikkiä väittelyitä siitä, mikä on oikea tapa viettää sapattia ja mitä arvoa on juutalaisen perinnästävoilla. Nämä olivat tärkeitä ensimmäisen vuosisadan juutalaisille lukijoille. Toisen vuosisadan pakanakristityt eivät olisi ymmärtäneet tai välittäneet siitä, mitä nämä keskustelut käsitelivät. Väärentäjien olisi täytynyt selittää, mitä raamatunlauskelelot, kymmenykset tai juutalaisten puhdistusmenot olivat ja keitä olivat fariseukset, saddukkeukset ja muut. Mutta evankeliumien kirjoittajat pitivät näiden tunteista itsestään selvänä, koska he kirjoittivat ne hyvin varhaisessa vaiheessa ja selostivat Jeesuksen elämänavaiheet juuri sellaisina kuin ne olivat.

Uudesta testamentista ei löydy pienintäkään mainintaa minkäänlaisista pikkukyljen seurakunnista. Kristinuskon on täytynyt etupäässä keskittyä kaupunkeihin. Miksi väärentäjät siis olisivat panneet Jeesuksen suuhun altuisia viittauksia maalaiselämään, lintuihin, kukkiin ja maanviljelykseen? Tällä vuosisadalla on elänyt mestariväärentäjiä. He ovat maalaanneet pyhimyksen sädekehän miehelle, jonka he itse ovat myöhemmin leimanneet rikolliseksi. Väärentäjien täytyy olla taitavia. Jos evankelistat olisivat olleet väärentäjiä, he eivät olisi tehneet niin hirveitä erehdyksiä eikä heidän kirjojaan olisi otettu vastaan pyhinä kirjoituksina.

Eräs evankeliumitekstiin yksityiskohta, joka todistaa sen historiallisen paikkansapitävyyden ja myös varhaisen kirjoitusajankohdan, on Johanneksen evankeliumin 19. luvun jae 34. Siinä kerrotaan, että soitat läviväit keihäällä meidän ristiinnaulittu Herramme kyljen ”ja heti vuoti siitä verta ja vettä”. Syystä ei selitetä. Mutta evankelista Johannes oli ollut silminnäkijänä ja hän kertoi, mitä oli nähnyt. Ei hän eikä kukaan hänen aikalaisensa olisi osannut selittää, mitä tapahtui. Vasta 1800 vuotta myöhemmin eräs

tohtori Simpson, kloroformin keksijä, osoitti, että Jeesuksen kuoliin syvästi tieteellisesti ilmaistuna extravasatio tai arkikielillä sydämen murtuminen. Kun ihminen kuolee tällä tavalla, hänen käsivartensa lennähtävät sivulle (Jeesuksen käsivarret olivat tietenkin jo valmiiksi tässä asennossa); kuuluu äänekäs huuto, juuri sellainen kuin Jeesukselta; ja ”veri pakenee sydänpus-siin estäen sydäntä lyömästä. Siellä veri seisoo vähän aikaa ja hera (vesi) ja verihyytyvät (punaiset verisolut) erottuvat toisistaan. Kun soitat puh-kausi kyljen (sydänpusun), haavasta vuoti verta ja vettä.”

Onko ajateltavissa, että kirjoittaja olisi seipittänyt tapahtumat, joita ei koskaan sattunut, mutta joille löytyy tarkasti jokaisessa yksityiskohdassa täsmäävä tieteellinen selitys vasta lähes 2000 vuoden kuluttua?

Väite, että evankeliumikertomus olisi myöhäinen väärennös, on itse myöhäinen väärennös.

Onko mahdollista, että olematon taruolento olisi luonut koko kristillisen sisivyskansan, johon kuuluu enemmän jäseniä kuin mihinkään maalliseen kansaan?

Mikään valtakunta ei ole pystynyt pystyssä kahta tuhatta vuotta niin kuin Jumalan valtakunta, joka on kestänyt kahden vuosituhannen vainon, vihan ja köyhyyden.

Kristinuskon on maailman tärkein tosiasia — ja tämä suuri totuusko olisi olematonan persoonan tuotetta? Mielelön väite! Kuka sen usko?

John Stuart Mill on kirjoittanut: ”Ei kannata sanoa, että Kristus, sel-laisena kuin evankeliumit hänet esittävät, ei olisi historiallinen henkilö. Kuka hänen opetuslapsistaan tai näiden käännymäisistä olisi kyennyt kek-simään Jeesuksen puheet tai kuvittelemään sellaisen elämäntarinan ja hen-kiön, jollaisen evankeliumit kuvailevat? Eivät ainakaan Galilean kalastajat tai Paavali.”

Kuka olisi pystynyt keksimään Jeesuksen kaltaisen henkilön — ei vain hänen hyvyttään ja lempeyttään, vaan myös hänen kykynsä käsitellä ih-misiä ja ongelmia, hänen tarkanäköisyytensä ja taitonsa evankelistana? Ja keitä sitten olisivat keksineet Jeesuksen? Juutalaiset eivät ainakaan olisi voineet häntä keksiä, sillä ensimmäisellä vuosisadalla he pitivät niin tiukasti kiinni yksijumalaisuudestaan, että he eivät varmasti olisi seipittäneet tarinaa ihmisestä, joka olisi heidän näkymättömän Jumalansa ruumiillis-tuma.

Juutalaiset halveksivat muita kansoja. He eivät olisi ottaneet vesimajaa samarialaisen kädestä. He eivät varmasti olisi keksineet sellaista Jeesusta, joka tekee tuttavuutta muukalaisten kanssa. He uskoivat olevansa välittu kansa: miksi he olisivat seipittäneet henkilön, joka ei välittä minkäänlaisista rotuerosta, vaan hyväksyy kaikki ihmiset?

Eivät myöskään ensimmäiset kristityt olisi voineet häntä keksiä. Voimme nähdä alusta saakka, että he eivät mitenkään olisi pystyneet keksi-mään Jeesusta, he eivät kyenneet muuhun kuin tahraamaan hänen kauniin nimensä.

Jo Paavali kirjoittaa, että suurin osa hänen aikansa saarnaajista teki työtä ahneudesta, maineenhallusta ja muista itsekkäistä syistä vääristellen Jumalan Sanaa. Ahneet ja itsekkäät saarnamiehet eivät kykenisi seipittämään sellaista henkilöä kuin Jeesus.

Ja jos ihmiset olisivat vielä onnistuneet keksimään lihaksi tulleen Jumalan, he eivät koskaan olisi tehneet hänestä juutalaista, halveksitun kansan jäsentä, ja vielä puuseppää, oppimaton miestä, joka syntyi seimeen, kuoli ristillä eikä jättänyt jälkeensä ainoatakaan kirjoitettua lausetta.

Sellaista ei voi keksiä.

Viitaten niihin kolmeen asiaan, joilla saatana kiusasi Jeesusta erämaassa: ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi”; ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydä tästä alas (temppelin harjalta); sillä kirjoitettu on: ”Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta” ja ”He kantavat sinua käsillensä, ettei jalkaasi kiiven loukkaisi” ja: ”Tämän kaiken (kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston) minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua”, Dostojevski kirjoittaa *Karamazovin veljeksissä*:

Jos maan päällä koskaan on tapahtunut todellista ällistytävää ihmettä, se tapahtui kolmen kiusauksen päivänä. Jo nämä kolme kiusauksista olivat sinänsä ihme. Kuvitellaanpa yksinkertaisesti vääntelyn vuoksi, että nämä pahan hengen esittämät kiusaukset olisivat hävinneet jäljettömiin kirjoista ja meidän pitäisi etsiä ja keksiä ne uudelleen. Sitä varten olisi kutsuttu kokoon kaikki maailman viisaat miehet – hallitsijat, ylipäpit, oppineet, filosofit, runoilijat – ja heille olisi annettu tehtäväksi keksiä kolme kysymystä, jotka sopisivat tilanteeseen ja ilmaisivat kolmella sanalla, kolmella yksinkertaisella lauseella maailman ja ihmiskunnan koko tulevan historian. Uskonto, syvällisen ja vaikuttavan viisauksen yhdeksäkään olisi riittänyt minikään niin, että kaikki maailman viisat yhdeksäkään olisi riittänyt minikään niin, syvällisen ja vaikuttavan viisauksen yhdeksäkään olisi riittänyt minikään niin, joka tuo viisas ja mahtava henki sinulle erämaassa esitti? Jo nämä kysymykset, niiden laatimisen ihme, osoittaa, ettemme ole tekemisissä katoavan inhimillisen viisauden kanssa, vaan jonkin täydellisen ja ikuisen kanssa.

Tunnettu ateistikirjailija Ingersoll on sanonut Jeesuksesta:

Renain tavoin uskon, että Kristus oli ainoa täydellinen ihminen. ”Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekävän, tehkää myös te samoin heille” ilmentää täydellistä uskontoa ja moraalila. Se on summun bonum (korkein hyvä). Se oli ylevämpää kuin Sokrateen, Platoniin, Muhammedin, Mooseksen tai Kungfuisen opetuksia. Se syrjäytti käskyt, jotka Mooses väitti saaneensa Jumalta, sillä Kristus sen ”tehkeää toisille” -käsky kieltää murhat, valheet, ahneuden ja sodat.

Täydellistä ihmistä eivät olisi voineet keksiä niin kovin epätyönteelliset apostolit.

Evankeliumien varhaista syntyaikaa vastaan esitetty väitteet

Mutta eipä olla epäoikeudenmukaisia. Olemme esittäneet niin paljon omia perusteluitamme, että olemme meikin unohtaneet ne painavat todisteet, jotka akateemikoilla on evankeliumien varhaista alkuperää vastaan. Niitä on kolme:

(1) Evankeliumit kertovat, että kauppiat karkotettiin temppeleistä. ”Mutta siinä temppeleissä ei ole käyvä minkäänlaista kauppaa.” Mistä ateismin tohtori sen tietävät, sitä he eivät sano. Mutta me siteeraamme Talmudia, joka on varmasti hyväksyttävä juutalaisuuden hakuteos ja tässä asiassa arvovaltaisempi kuin vastustajani. ”Sapatti”-tutkimassa sivulla 15a sanotaan, että 40 vuotta ennen tempelin hävitystä, mikä tarkoittaa juuri Jeesuksen elin aikaa, siellä oli kauppia.

(2) ”Raamattu puhuu 2000 sian laumasta, joka oli gadaralaisten alueella Palestiinassa. Mutta sikojen kasvatus on ollut juutalaisilta kiellettyä Vanhan testamentin ajoista lähtien. Sen vuoksi Palestiinassa ei voinut olla sikalaumia.”

Mikä on sinun mielipiteesi, lukija, tämän väitteen painavuudesta? Ole kohtelias! Akateemikot puhuvat. Meidän maassamme ei voi olla rikollisuutta, sillä lakimme kieltää sen. Kiinan, Neuvostoliiton ja Jugoslavian kommunistien välillä ei voi olla mitään kiistoja, koska proletariaatin internationali kieltää ne. Kuulostavatko nämä väitteet uskottavilta?

Sitäpaitsi, Moskovian akatemialla on varmasti maantieteellinen osasto, jonka pitäisi tietää, että Gadara sijaitsee Perceassa, Jordanin itäpuolella, seudulla, joka ei oikeastaan kuulunut Palestiinaan ja jossa ei asunut pelkästään juutalaisia.

(3) Evankeliumien kirjoittajat eivät ole voineet olla juutalaisia, koska he eivät mainitse eläimiä, joita Palestiinassa siihen aikaan oli, esimerkiksi villikissoja, šakaaleja ja pantereita.

Taas hyvin vakuuttava väite!

Samalla perusteella minä voisin kieltäytyä uskomasta, että *Ateistin käsikirja* on kirjoitettu Neuvostoliitossa, koska siinä ei puhuta mitään täistä, luteista tai rotista. Sillä minä tiedän, miten paljon kristityt niistä kärsivät vankiloissa hirmuvallan alkuvuosina.

Olen tehnyt oikeutta vastustajilleni. Olen tarkastellut myös heidän väitteitään evankeliumeista, en vain omiani. Lukija punnitkoon molempien näkemysten arvon.

Uuden testamentin sanoma

Uutta testamenttia vastaan esitetty kritiikki, joka väittää, että se on todellisuudenvastainen, myöhänen väärinäs, on täysin perusteetonta.

Mutta miksi se sitten esitetään?

Oleetaan, että Uusi testamentti on huono kirja: mitä sitten hyödyttää kirjoittaa 700 sivua sen kumoamiseksi? Joka vuosi Neuvostoliitossa ilmestyy hyviä ja huonoja — joskus hyvinkin huonoja — romaneja. Ei kukaan lähdä vuosikymmeniä kestäväälle maailmanlaajuiselle ristirekelle huonoa rolinja vastaan. Lukijat hylkäävät sen kuitenkin. Kommunisistipuolueen olisi 20 vuotta sitten uskaltanut pitää kirjastoja, jossa ei olisi ollut suuren neron, Stalinin, kirjaa? Mutta eräänä päivänä kävi käsky. Kirjat vain katoivat. Ei kukaan kumoanut niitä. Ne haudataan hiljaisuudessa, ikään kuin niitä ei olisi koskaan kirjoitettuakaan. Sitten Hruštšov alkoi julkaista omaa vaatimattomampaa artikkeleja ja puhekokelmaansa, joka oli kyllä hyvin toimitettu, saadaksen lukijat unohtamaan, että hänkin oli kuulunut Stalinin liittelijöihin. Myös nämä kirjat ovat hävinneet. Ilman mitään todisteiluja. Ei kukaan ole kumonnut myöskään Trotskin kymmeniä teitoja.

Miksi siten lähdetään näin kiihkeästi arvostelemaan, repimään palasiksi uutta testamenttia, vaikka se on samanaikaisesti kielletty kirja Neuvostoliitossa, niin etteivät kansalaiset pysty muodostamaan siitä omaa käsitystä? Mielipiteen täytyy perustua todisteisiin, joita voidaan avoimesti tarkastella. Tieteelle ei ole niin tärkeä jokin erityisotus kuin oikeus etsiä totuutta ja tulkia vapaasti sen soveltamismahdollisuuksia. Mikään oppi ei säily hengissä, ellei se kestä vastustajien hyökkäyksiä.

Miksi sitten kiellätte ihmisiltä Uuden testamentin?

Siksi, että evankeliumit ja Uusi testamentti kokonaisuudessaan kertovat maailman tärkeimmän uutisen.

Hyvä päivällinen ei synny ilman kokkia. Luonto on juhla-ateria. Siellä on vehnä ja perunat ja maito ja liha ja monenlaiset hedelmät. Siellä on aurinkopaisat ja sade, ilmat kukat ja lintujen riemukas liverrys. Sen antanut tyydyttävät ruumiisi, sen kauneus ilahduttaa sielusi. Kuka on valmistanut luonnon juhla-aterian? Sen on tehnyt viisas Luoja, Jumala.

Eräs tiedemies tuli kotiin laboratoristaan, ja hänen vaimonsa oli valmistanut hänelle illallisen. Hän sai eteensä salaattisalan. Ateistina hän sanoi: "Jos avaruudessa olisi aikojen alusta lähtien ajelehtinut salaattinlehmä voinut syntyä salaatti." "Elkääpä", hänen vaimonsa vastasi, "mutta ei varmasti niin herkullisen makuista ja näköistä kuin minun tekemäni." Jos atomit olisivat liittyneet yhteen umpimähkäisesti, ei maailmankaikkeus olisi näin kaunis.

Atomit on salaperäinen. Elämä on täynnä arvoituksia. Tiede ei ole vielä

länsekään selvittänyt niiden salaisuuksia. Kuinka paljon tutkimattomampi onkaan Jumala, aineen ja elämän Luoja. Johanneksen evankeliumi sanoo: "Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt." Kun Mooses pyysi Jumalalta: "Anna siis minun nähdä sinun kirkautesi", hän sai ehdottoman vastauksen: "Sinä et voi nähdä minun kasvotani; sillä ei kukaan, joka näkee minun, jää eloon."

Filosofi ei kykene selittämään Jumalaa, mutta yksinkertaisinkin ihminen voi ottaa hänet vastaan. Aivan samoin kuin yksikään tiedemies ei vielä tunne kaikkia atomien salaisuuksia, mutta jokainen voi käsitellä atomeista koostuvaa ainetta.

Uusi testamentti puhuu meille tästä Jumalasta, ja hänestä puhuu luontokin.

Keskustelin kerran erään vankilavirkailijan, kommunisistipuolueen jäsenen, kanssa. Hän kertoi minulle herkkänä hetkenään: "Katseilin eräänä syyspäivänä ikkunasta alastonta puuta. Tiesin, että seuraavana keväänä se olisi taas täynnä silmuja ja lehtiä, ja linnut visertelisivät sen oksilla. Silloin palvoin sitä jotakuta tai jotakin, joka on tehnyt puut ja vehnän ja kukat. Heidän tuleen mustia hiiliä, ja tuli muuttaa ne kauniiksi valkeiksi liekeiksi. Kunhoitan sitä Voimaa tai Persoonaa, vaikka en tiedä, kuka tai mikä hän on, joka palkitsee pahuutemme hyvällä ja muuttaa joskus kujan rikollisen elämän kauniiksi, pyhän asian marttyyriin elämäksi. Olen nähnyt sellaisia ihmisiä teidän kristittyjen joukossa." Tämä kommunisti ei tuntenut Jumalaa, mutta hän oli nähnyt Jumalan tekoja.

Ateistin käsikirjan on hyvä pilkata alkeellisia käsityksiä Jumalasta, vanhaa valkopartaista miestä valtaistuimellaan. Sellaisekshän hänet kuvataan ikoneissa.

Kun kristityt ovat lapsia, heille kerrotaan Jumalasta lapsenomaisesti. Mutta monet uskovat eivät aikuisinaan noudata Raamatun käskyä, eivätkä hylkää sitä, mikä lapsen on. He pitävät edelleen lapselliset käsityksensä, joita ateistien on helppo ivalia. Mutta ei Jumala ole sama kuin jotkin epäkypsät mielikuvat hänestä.

Eivät nämä ikonien Jumala-kuvat ole sen nautettavampia kuin suuren fyysikon Niels Bohrin piirtämä kuva atomista. Atomit on toisenlainen kuin meidän piirroksemme, ja Jumala on erilainen kuin meidän ajatuksemme hänestä. Mutta tieteessä on pakko käyttää tällaisia epätasallisia kuvauksia. Samoin me kristityt ilmaissimme käsityksemme Jumalasta inhimillisin sanoin ja inhimillisen taiteen keinoin. Mutta jo Tuomas Akvinalainen, yksi suurista opettajistamme, kirjoitti: "Jumala ei ole sellainen kuin kuvittelet tai ajattelet tai ymmärrät. Jos ymmärrät, olet väärässä." Meidän ymmärryksemme on aivan liian rajoittunut käsittääkseen äärettömän Jumalan, mutta — kuten olen sanonut — voimme nähdä hänet hänen teoissaan.

Eräs kristitty kysyi kerran ateistilta, kun he yhdessä kävelivät niityllä: "Kuka on tehnyt kaikki nämä kukat?" "Lopeta jo!" kuului vastaus. "En halua enää koskaan kuulla typerää puheitasi Jumalasta. Kukat ovat syn-

tyneet itsensä.” Kristitty ei jatkanut enää. Parin päivän kuluttua sama ateistiväestö tuli hänen luokseen vierailulle. Hänen olohuoneessaan oli kaunis kukkatuoli. Ateisti kysyi: ”Kuka tämän on maalannut?” Kristitty vastasi: ”Jätä tuo uskonnollinen höpöty! Ei niitä kukkia kukaan ole maalannut. Ne ilmestyivät taulun itsensä. Luonto veisti kehykset. Sitten maalaus vain hyppäsi seinälle ja jäi riippumaan naulaan, joka sattui olemaan sopivasti valmiina. Siinä kaikki.” Ateisti ei oikein pitänyt pilasta. Mutta silloin kristitty sanoi: ”Onko sinusta johdonmukaista olettaa, että taulun kukat, joissa ei ole tuoksua eikä elämää, on joku maalannut, kun kuitenkin uskot, että miljoonat elävät kukat, jotka tuoksuivat huumaavasti laaksoissa ja kukkuloilla, ovat syntyneet ilman Luojaa?”

Jumala on tutkimon. Jeesus opettaa meitä sanomaan: ”Isä meidän, joka olet taivaassa” eikä: ”Isä meidän, joka kuljeksi kaduilla ja jonka voimme kohdata kadunkulmassa.” Hän liikkuu keskeisimmässä tuntemattomana. Kiinnitä perhonen neulalla kokoomaasi, niin olet tappanut sen. Se ei milinkään kaavaan. Me voimme käyttää hänestä erilaisia nimiä, mutta me tiedämme, että ne ovat riittämättömiä. Enintään voimme sanoa, että häntä suurempaa ei voi olla olemassa.

Mutta Jumala on ilmaissut itsensä Jeesuksen Kristuksen, Poikansa, perheessään. Hän tuli kerran tänne maan päälle. Hänestä Uusi testamentti puhuu. Hän on muuttanut miljoonien elämän.

Valheellinen on myös *Aleixin käsikirjan* väite, että Kristuksen opetuksella ei ole mitään ilon. Ilon kieltäminen on epä kristillistä. Joka ei uskalla luottaa Jumalaan, joka meidän kristittyjen mielestä on Jumalan luoma. Miksi emme ottaisi vastaan sitä, minkä hyvä Isä on melle anhan lyhyeksi ajaksi luopui kaikista maallista nautinnoista. Kun tuo aika oli kulunut, hänen oli tuotava Jumalalle uhri sovituksesi siitä synnistä, että hän oli pitänyt halpaa Jumalan ihmeellisen lahjan: ilon. Kristillisyyksi ei tee kenestäkään onnetonta. Päinvastoin, kristitty saa maallisten ilojen lisäksi nauttia vielä taivaallistakin. Vai mikä tekisi ihmisen onnellisemmaksi kuin rakkaus?

Älä usko näitä perusteettomia väitteitä ja valheita meistä, varsinkaan, kun kristityt eivät saa edes vastata niihin. Jo se, että ateistit estävät meitä esittämästä mielipiteitäme heidän kirjoittelustaan, osoittaa, että he ovat epäoikeudenmukaisia ja siis epäluotettavia.

Usko Jumalaan!

Tämä Jumala kärsii meidän kanssamme. Hän ottaa osaa meidän suruihimme. Hän on uhrautunut meidän puolestamme. Hän haluaa tulla meidän elämäämme.

Marx ja historiallinen materialismi ovat riistäneet todellisuudelta sen sielun, Jumalan, ja tehneet siitä täysin tyhjän.

Vain se, joka tuntee Jumalan, voi syvällisemmin ymmärtää maailman.

Jumala ei ole todellisuuden ulkopuolella, vaan todellisuus ilmentää Jumalan kauneutta. Eihän maalaussessaan auringonlasku ole erillään maisemasta, vaan kaikki vuoret ja laaksot kypivät sen väleissä.

Thaimaasta on löydetty esihistoriallisia luomaalauksia, joissa ihmiset ja kalat on kuvattu tavalla, jota voisi nimittää ”läpivalaisuetechnikaksi”. Ainakin 3000 vuotta sitten elänyt taiteilija on piirtänyt yksityiskohtia, joita hän ei voinut nähdä, mutta joiden hän tiesi olevan olemassa. Ihmisen tai eläimen kuvaan hän on lisännyt luurangon ja sisäelimiä, kuten mahalaskun, keuhkot jne. Jo aikaisemmin oli löydetty samantlaisia piirroksia Australiassa alkuauskauden keskeltä.

Meistä sellainen taide on alkeellista. Se ei ehkä ole yhtä kaunista kuin meidän taiteemme, mutta ainakin se on totuudenmukaisempaa. Kun me katselimme muotokuvakokooman tauluja, emme oikeastaan näe ihmisiä itseään, vaan vaatteet, jotka heidän räätälinnsä on tehnyt. Kuvattavasta näemme vain kasvat ja kadet. Alustokuvissa näkyy pelkkä ilo. Me tyydynme vähään. Alkukantainen taiteilija halusi ilmaista todellisuudesta enemmän, koska hän jossakin mielessä elikin lähempänä todellisuutta kuin me sivistyneet nykyajan ihmiset.

Uusi testamentti puhuu maailmankaikkeudesta ja historiasta samalla ”läpivalaisuusjällä”. Materialistit näkevät vain ulkokuoren. Me uskovat näemme sekä ulko- että sisäpuolen, sen, mikä tekee maailmankaikkeuden ja historian eläväksi, Jumalan, joka tekee työtä luoduissaan ja ilmaisee itsensä toimivissa rakkaudessaan.

Jumala lähetti oman Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, meidän tähtemme. Samoin kuin leipuri ottaa hoitaakseen leipäpuoleksi ja putarhuri toimittua sinulle vihanneksen, niin kuin suutari tekee sinun puolestasi oman alansa työt ja opettaja poistaa tietämättömyytesi ja jakaa sinulle viisastaista viisautta, niin Jeesuskin, Jumalan Poika, ainoa, joka ei koskaan tehnyt syntiä, on ottanut sinun tarpeesi omikseen. Hän antaa sinulle vanhurskautensa. Sinusta tulee kuin vastasyntynyt lapsi, kuin ihminen, joka ei ole koskaan tehnyt syntiä. Kun löydät Jumalan, aloitat uuden elämän. Hän ottaa kantaakseen sinun syntisiytesi.

Sinusta tuntuu, että olet rikkonut todella raskaasti. Syntisi ovat tuottaneet kärsimystä lähimmäisillesi. Veri ja kyyneliet ovat vuotaneet, ja sinä olet siihen syyppää. Mutta Kristus ei kantanut vain syntiäsi, hän kärsi myös niiden rangaistuksen. Hän teki sen kuollessaan Golgatan kukkulalla lähellä Jerusalemta. Hänen kauttansa me olemme parantuneet.

Uusi testamentti vakuuttaa: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3:16). Pane merkille sana ”yksikään”; pelastus on tarkoitettu jokaiselle, *Aleixin käsikirjan* kirjoittajille, hirveimmillekin rikollisille.

Uusi testamentti opettaa, että Jeesus seisoo jatkuvasti sydämemme

ovella kolkuttamassa. Jos joku kuulee ja avaa oven, Jeesus tulee sisään ja puhuu hänen kanssaan sydämeltä sydämelle.

Elämä ei ole vain työtä valtion hyväksi tai syömistä, juomista ja seksuaalisia nautintoja. Kristus on hengellinen olemo. Hän tahtoo antaa sinulle voiman, jolla voit työtä synnin ja kuoleman ja helvetin, ja hän odottaa vain päästöstäsi. Hän ei lupaa taivasta vasta joskus tulevaisuudessa, vaan hän antaa sisimpääsi taivaallisen elämän jo nyt.

Uusi testamentti kertoo, että Kristus, Jumalan Poika, rakasti ihmisiä niin paljon, että hän rukoili muraajensa puolesta vielä kärsissään ristin tuskia. Olet ehkä ollut varas. Kristus kuoli varkaiden kanssa ja pelasti ristoja tai porttoja. Hänen suurin ilionsa oli antaa anteeksi suuria rikoksia. Ateistit koettavat torjua Uuden testamentin, koska se julistaa rakkautta elämän ylämpänä ohjeena ja tuo ihmisen sydämeen kappaleen taivasta. Hän alkaa noudattaa totuutta, sillä elämän erihdykset johtuvat usein rakkauden puutteesta. Kun hän on kerran rehellisesti katsonut totuuden peiliin, joka on Kristus, hänen sydämensä tulvi rakkaus koko ihmiskuntaa kohtaan, ja hän vapautuu ihmeellisesti.

Neuvostokansan ei anneta kuulla Uuden testamentin sanomaa, ettei se löytyisi Jumalaa. Siitä johtuvat kiivaat, joskin perusteettomat, hyökkäykset Uutta testamentia vastaan. Mutta meidän kristityjen, jotka olemme pääsittä ymmärtämään synnin ja sovituksen koko todellisuuden, on helppo käsitellä, miksi ateistisyytämme vapisevat ristin edessä ja kirjoittavat sitä vastaan 700-sivuisen kirjan. Haluamatta myöntää sitä itseäänkään ateistit kokevat, että Raamatussa on lopullinen totuus.

Stalin on kuollut, mutta kukaan kommunisti ei koskaan laula: "Stalin, parhain ystäväni"; eikä "Hruššov, kaikkein, kallehin mulle". Eivät hänen jälkeläisensääkään laula sadan vuoden kuluttua Brezhneville: "Sua ilman en saata olla." Näin lauletaan kuitenkin Jeesukselle melkein kaksituhatta vuotta hänen ristinnalituksensa jälkeen.

Ja niin paljon kuin kommunistit yrittävätkin, pyhä äiti Venäjä ei koskaan lakkaa laulamasta näitä lauluja!

Heistä itsestään ei laula kukaan. Tänä päivänä kiertelivät jutut ilmaisevat, millaisen maineen he tulevaisuudessa saavat. Maailmassa on paljon iloisia. Se tarvitsee naurua. Minusta on niin hauskaa nähdä ihmiset että vastustajani tuntevat samoin evätkä pane pahakseen, vaikka kerron pari kaskua, jolle Neuvostoliitossa nauretaan.

Tässä on ensimmäinen: Lukiolaisella kysyttiin, kuka Stalin oli. Hän vastasi: "Mies, josta tuli muuhaaja, koska hän halusi olla muiden palvoma. Hän tappoi jopa läheisimmät toverinsa. Näin hänestä opettaa kahdeskymmenes kongressimme."

"Hyvä", opettaja sanoi. "Sanopa sitten, kuka Hruššov oli."

Poika vastasi reippaasti: "Hruššov oli idiootti, joka keskustukominean viisalla päätöksellä vapautettiin johtotehtävistä."

"Tas aivan oikein. Nyt tulee viimeinen kysymys: Kuka on Brezhnev?"

"Hän on toinen idiootti", oli vastaus.

Opettaja keskeytti: "Se saattaa olla totta parin vuoden kuluttua, kun asianomainen päätös on tehty. Mutta tällä hetkellä hän on nerokas johtaja, joten minun on annettava sinulle huono numero."

Ja toinen juttu: Kouluissa opettaja sanoo lapsille: "Puolue on meidän isämme ja puna-armeija äitimme." Sitten hän kysyy eräitä oppilaalta: "Mikä haluaisit olla?" Lapsi vastaa: "Orpo."

Ihmiset ovat rakastaneet Jeesusta. Toiset ovat vihanneet häntä. Useimmat ovat olleet välinpitämättömiä. Mutta kukaan ei ole uskatannut sepiittää hänestä ikeämieheisiä kaskuja.

Epäkunnioittavat hyökkäykset raamatua vastaan

Uuden testamentin kriittisiä *Ateistin käsikirja* siirtyy koko Raamatun arvosteluun.

On ikävä sanoa, että nämäkin hyökkäykset ovat sivistymättömiä ja halpamaisia. Olsimme odottaneet jotakin muuta. On olemassa myös hienostunutta, jaloa epäuskoa.

Selasta on esimerkiksi Ludwig Feuerbachin ateismi. Hän ei uskonut Jumalaa, mutta hän halusi säilyttää uskonnon, koska se tekee ihmisistä jalomielisiä, rakastavia ja oikeudenmukaisia. Feuerbach (*Das Wesen des Christentums*, II) sanoo uskontoa "pyhäksi", koska se "pitää yllä ensimmäisiä tietoisuutta", millä hän tarkoitti lapsuutta. Eikö olekin kaunistaa säilyttää ihmiskunnan lapsuuskauuden muistoja, hän huomauttaa.

Ei Jeesuksella olisi ollut mitään sitä vastaan, että joku väittää uskoa lapsenomaiseksi. Hän opetti, että meidän pitää tulla pienten lasten kaltaisiksi. Me kaikki pidämme lapsuusmuistojamme rakkaana. Miksi siis heittäimme ne raakasti syrjään, niin kuin kommunistit tekevät? Eivätkö he halua muistella aikaa, jolloin heidän sielunsa oli kauniimpi kuin se on nyt?

Tahtoisin suositella vastustajilleni Honoré de Balzacin teosta *The Aheist's Mass* (Ateistin messu). Sen päähenkilö on jumalankieläjäkirurgi Desplein. Kun hän oli ollut hyvin köyhä ja nälkänen opiskelijana, hän oli kohdannut Bourgeat-nimisen vedenkantajan, joka säteili kristillistä rakkautta. Ankarasti työskennellen ja uhratuen tämä auttoi häntä, niin että hän sai opinonsa päätökseen, ja pian hänestä tuli kuuluisa lääkäri.

Desplein ei uskonut Jumalaa. Mutta kun Bourgeat kuoliinvuoteellaan pyysi, että hän luki messun tämän sielun puolesta, kiitollisuudenveljässä oleva ateistiprofessori ei voinut olla suostumatta. Niinpä hän sen jälkeen säännöllisesti luki vaaditut rukoukset kuolleen katolisen edestä, koska tämä oli ollut hänelle hyvä.

Olemme koettaneet ymmärtää ateisteja, mutta minun mielestäni meillä on oikeus odottaa, että sivistyneet ateistit tunnustavat Raamatun vaikutuksen kulttuurinsa ja noudattavat edes jonkinlaisia tapoja hyökkäyksissään.

Friedrich Nietzsche julisti ensimmäisenä, että "Jumala on kuollut". Hän oli Hitlerin mielifilosofi. Hitler teki oikeat johtopäätökset. Jos kerran Jumala oli kuollut, hän, Hitler, saattoi ilman tunnontunnon surmata miljoonia vattomia ihmisiä, jopa lapsiakin. Mutta Nietzschen ajatukset olivat kaunkana hänen tulevan opetuslapsensa teoista. Nietzsche puhui Jumalan kuolemaa pyhällä pelolla. Hänen teoksensa hullu, joka julisti Jumalan kuolleelle Jumalalle. Nietzschelle Jumala oli kuollut. Hän löysi tästä johtopäätöksiään suuren draaman ainekset. Mutta lukija voi aista, että hän oli aidosti pahoillaan siitä, ettei hänellä enää ollut Jumalaa.

Ateistin käsikirjan kirjoittajat käyttäytyivät juuri päinvastaisella tavalla. He riemuitsivat Jumalan kuolemasta. Nyt ei enää tarvise välittää omastunnosta, totuudesta tai rakkaudesta. Nyt voi tehdä, mitä itse haluaa.

Tällainen ateismi on likaista. R. Garaudy, joka kerran oli Ranskan kommunistipuolueen keskuskomitean jäsen, on kirjoittanut: "Emme voi kieltää kristinuskon suurta vaikutusta köyhtymättä itse" (*From Anathema to Dialogue*).

Lunastarski, Neuvostoliiton entinen opetusministeri, on eräässä kirjoituksessaan lausunut: "Jumala-käsitteeseen sisältyy aina jotakin ikuisesti kaunista... Suru asuu aina ihmisissä. Se, joka ei katsele maailmaa uskonnon näkökulmasta, päätyy pessimismiin..."

Kommunistit eivät hyväksyvätkä oikeiksi vain omat ajatuksensa ja päätyvät katastrofiin. He haluavat unohtaa tai hävittää kokonaan tiedon, jonka ihmiskunta on vuosituhansien kuluessa omaksunut.

Sen mukaisesti he ovat luoneet uskonnon irvikuvan. Meistä se on vahinko. Plakuvat ovat aina vaaraksi piirtäjilleen.

Eräs nuori nainen jutteli kerran suuren satirikon Hogarthin kanssa tämän piirustuspyödyän ääressä. Nainen sanoi, että hän haluaisi oppia piirtämään pilakuvia. Hogarth vastasi: "Nuori nainen, tätä taitoa ei kannata kadehtia. Noudattakaa neuvovani alkääkö koskaan tehdä pilapiirroksia. Olen itse harrastanut sitä niin kauan, että olen menettänyt kyvyn nauttia kauneudesta. Näen ihmiskasvot aina vääristyneinä. En voi enää löytää niistä mitään jumallista."

Ne, jotka tekevät pilaa uskonnosta, ovat samassa tilanteessa. Heidän kieron mielensä vääristyneessä pelissä enkelikin saavat paholaisen piirteet.

He eivät tajua, että jos Raamattu hylätään arvottomana kirjana, kaikki suuri maailmankirjallisuus tuhoutuu sen mukana. Mitä jäisi silloin jäljelle Dostojevskista, Tolstoista, Miltonista, John Bunyanista, Walter Scottista tai Anatole Francesta? Tennyson sanoi, että Jobin kirja on hienooin runoelma, jonka hän oli lukenut. Hänen teoksissaan on kolmestaa lainausta Raamatusta. Shakespearen näytelmissä on yli viisikymmentä käsitettä tai sanontaa,

jotka ovat peräisin Raamatusta. Byronin runo "Darkness" (Primeys) on saanut innoituksensa Jeremian kirjasta.

Jopa Marxin *Pääomaan*, samoin kuin hänen muihin kirjoituksiinsa, olisi tehtävä muutoksia, koska ne ovat täynnä viittauksia Raamattuun. Sama koskee Engelsin teoksia.

Jos Raamattu unohdettaisiin, Michelangelon, Rafaelin, Leonardo da Vincin, Rembrandtin ja monen muun suuren maalarin työt jäisivät melke vieraitiksi. Samoin kävisi useiden Bachin, Beethovenin, Mozartin, Haydin, Brahmsin ja muiden säveltäjien suuremmoisten musiikkiteosten.

Kuunnelkaa tunnettujen miesten todistusta.

William Gladstone, joka oli neljä kertaa Englannin pääministerinä, sanoi kerran: "Jos minulta kysyttäisiin, mikä on parannuskeino ihmisyydämen syviin suruihin, mistä ihmisen pitäisi ensi sijassa etsiä voimaa, joka auttaisi häntä kestämään koetukset ja kohtaamaan elämän väistämättömät murheet, viittaisin siihen, mitä tunnetussa laulussa nimetään 'ikivanhaksi tarinaksi'. Se kerrotaan vanhassa kirjassa, joka on suurin ja paras lahja, jonka ihmiskunta on saanut." Hän tarkoitti Raamattua.

Jean Jacques Rousseau kirjoittaa: "Kuninka miltäkö, kuinka vähäpätöisiä ovat meidän filosofiemme sanat kaikkine ristiriitaisuuksineen, kun vertaamme niitä Raamattuun. Voisiko niin yksinkertainen ja samalla niin ylevä kirja sisältää pelkkiä ihmisten sanoja?"

Goethe on sanonut: "Raamattu muuttuu yhä kauniimmaksi, mitä enemmän sitä ymmärtää."

Heinrich Heine, joka ei varmasti ollut mikään uskonnollinen kiikkoilija, kirjoitti: "...Taivaan salaperäiseen simeen kirjoitettujen luomistekojen syvyys; auringon nousu ja lasku; lupaus ja täytyminen; syntyminen ja kuolema; koko inhimillinen näytelmä — kaikki on kirjoitettu tähän kirjaan. Se on kirjojen Kirja, Raamattu."

Ilman Raamatun vaikutusta eivät varsinkaan saksan ja englannin kielet olisi sitä, mitä ne nyt ovat. Tämän kirjan ansiosta sadat kansat ja heimot ovat saaneet ensi kertaa omat aakkosensa. Työlleen antautuneiden miesten ja naisten ponnistusten tuloksena Raamattu on ensimmäinen kirja, jota he oppivat lukemaan.

Garibaldi, italialainen isänmaanystävä, jonka ansiosta Italia sai poliittisen vapauden ja yhdistyi yhdeksi kansaksi (vuonna 1870), sanoi Raamatusta: "Tämä on se tykki, jonka avulla Italiasta tulee vapaa."

Seuraavassa on Yhdysvaltain tunnetuimpien presidenttien todistuksia: Washington: "Ennen kaikkea puhdas ja taipumaton Ilmoituksen valo on loistanut ihmiskunnan ylle ja tuonut siunauksensa yhteiskuntaelämään." Lincoln: "Olen aina neuvotellut Jumalan kanssa ja jättänyt suunnitelmani hänen käsiinsä. En ole koskaan mennyt eteenpäin, jos en ole ollut niin varma, kuin voin olla, siitä että hän on puolestani. Olin röyhkein tympers tällä paikalla, jos yhdenkin päivän kuvittelisin kykeneväni täyttämään

velvollisuudet, joita tämä virka on elämäni tuonut, ilman muita viisaamman ja vahvemman olennon apua ja johdatusta.”

Grant: ”Pitäytkää Raamattun, sillä se on oikeuksienne ankuri. Kirjoitakaa sen käskyt sydämeenne ja pankaa ne käytännön elämässänne. Tämän kirjan vaikutusta saamme kiittää kaikista todellisen kulttuurin saavutuksista ja se meidän tulee ottaa oppaksemme tulevaisuudessakin.”

Garfield: ”Ota kuolematon Jeesus ainaseksi ystäväksesi ja auttajaksesi. Seuraa häntä, joka ei ole vain Nasaretilainen, Galilean mies, vaan ikuisesti elävä hengellinen persoona, joka on täynnä rakkautta ja myötuntoa. Hän seisoo rinnallasi elämässä ja kuolemassa ja ikuisuudessa. Maailman toiveet ovat petollisia, mutta niin kuin viinipuu elää oksissaan, niin Kristuskin elää kristityssä, eikä hän kuole koskaan.”

McKinley: ”Meidän tulee olla tekijöitä, ei vain kuulijoita. Jotta meistä voisi tulla sanan tekijöitä, meidän täytyy ensin olla sen kuulijoita; kuitenkin pelkkä kirkossa käyminen ei riitä. Meidän on tutkittava Raamattua, mutta emme saa jäädä siihenkään. Meidän tulee soveltaa sitä jokapäiväiseen elämäämme.”

Wilson: ”Jos jokainen Yhdysvaltain asukas lukisi joka päivä yhden luvun Raamattusta, useimmat kansalliset ongelmamme häviäisivät.”

Franklin D. Roosevelt sanoi: ”Toistan taas väitteen, jonka olen sanonut monta kertaa aikaisemminkin – että tämä maa tarvitsee kaikkein eniten uskonnollista heräämistä ja että sellainen heräys ratkaisisi kaikki ongelmamme, poliittiset ja taloudelliset niin kuin sosiaalisetkin.”

Entä kommunismit itse?

Marx kirjoitti: ”Kun Luther antoi ihmisille Raamatun heidän omalla kielellään, hän antoi heidän käsiinsä tehokkaan aseensa ateistia, maanomistajia ja papistoa vastaan.”

Sekä Stalin että Mikojan olivat käyneet pappiseminaaria. Jälkimmäinen oli jopa suorittanut teologisen loppututkinnon. Heidän sivistyksensä pohjana oli Raamattu. Hruštšov tunnusti julkisesti, että hän oli opetellut lukemaan Raamatun avulla.

Jokaisen sosialistisen valtiomuodon perusajatus – ”Kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömäkään pidä” – on sananmukaisesti otettu Raamattusta (2 Tess. 3:10).

Koko kommunismin aate on peräisin Raamattusta, missä meille kerrotaan:

”Ja uskovalisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä... Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenaista; sillä kaikki, joilla oli maatioja tai taloja, myivät ne ja toivat myytyjen hinnan ja panivat apostolien jalkojen juureen: ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi” (Ap. t. 4:32–35).

Ensimmäiset Jeesuksen opetuslapset elivät kommunisistien periaatteiden mukaan, mutta tämä kommunismin perustui rakkauteen ja vapaaseen talouteen. Ketään ei painostettu eikä mitään otettu väkisin. Rakkaus pakotti jokaisen antamaan omastaan veljelleen. Eroavuuksista huolimatta tämän päivän kommunismin on lähtöisin Raamattusta.

Voin hyväksyä sen, että joku ei usko Raamattun, mutta ei sen pitäisi estää häntä kunnioittamasta perintöään. Eikö sillä ole mitään merkitystä, että Raamattu oli ensimmäinen Euroopassa painettu kirja? Eikö se merkitse mitään, että kristityt läheysseuramatkat ovat opettaneet Afrikan alkusaukkaat luopumaan ihmisyyden, lukemaan, käyttäytymään sivistyneiden ihmisten tavoin?

Eräs entinen ihmisryöjä sanoi kerran kommunistisen propagandan levittäjälle: ”Mitä? Tämäkö kirja ei ole totta? Minä vien sen kotini ja istuudun lukemaan sitä, ja sydämeni puhkeaa nimmun. Kuinka tämä voisi olla valhetta? Minä olin ihmisryöjä, juomari, varas, mutta tämä kirja puhui minulle ja teki minusta uuden miehen. Ei, se ei ole valhetta.”

Kommunismin levittäjät olisi syöty monissa maailman kolkissa, elleivät läheysseuramatkat olisi ensin julistaneet alkusaukkoille kristinuskoa. Nämä propagandistit, jotka ateismia opettavat, saivat olla kiitollisia, että kristityt ovat luoneet kulttuurin, jossa hekin voivat vapaasti toimia.

Rehellinen kommunisni kumartaa kiitollisena kirkolle sen vuoksi, mistä ihmisluento saa kristinuskon kiittä. On hirveän väärin sylkeäistä kaivoon, josta jokainen, koko sivistynyt maailma on juonut.

1600-luvulla, jolloin ateismi oli hyvin epäavallista juutalaisten keskuudessa, eräs juutalainen sanoi rabbille: ”Minä en usko Jumalaan.” Rabbi sylkei miestä ja vastasi: ”Miten kadepidit sinua, veli. Hengellinen tilasi on paljon parempi kuin minun. Kun minä näen ihmisen kärsivän, sanon itselleni: 'Jumala kyllä pitää hänestä huolen' enkä auta häntä. Sinä et usko Jumalaan, joten sinun täytyy itse antaa tarvitseville apua. Sinun on tehtävä ne teot, jotka Jumala tekisi, jos hän olisi olemassa. Jatka vain samalla tavalla: ruoki nälkäiset, lohduta ahdistettuja, jaa oikeutta ja tuota iloa niille, jotka sitä tarvitsevat, sytle kaikkea rakastaen ja käyttydy yleensäkin niin kuin käyttäytyisi Jumala, jos sellainen olisi. Tule sitten takaisin luokseni vuoden kulttua ja kerro minulle, onko Jumala olemassa vai eikö ole.”

Rabbilla oli varaa kohdella ateisteja ystävällisesti; sillä tavalla hän saattoi rohkaista tätä ottamaan mahdollisimman paljon irti ateisistaan. Te, kommunistivastustajani, ette käyttäyty samalla tavalla uskovia kohtaan. Te elätte alemmalla tasolla, ja koko asemanne on kestävä.

Ateisin käsikirja vetoaa ihmisen järkeen ja koettaa väitellä todistaa kantansa. Jos siis kirjoittajat myöntävät, että ihmiset pystyvät ajattelemaan ja päättämään, miksi mistään Neuvostoliiton kirjakaupasta ei saa ostaa Raamattua? Kansan täytyisi voida itse lukea sitä, verrata sitä vastustajien todisteisiin ja tehdä sitten omat johtopäätöksensä. Miksi Raamattu on kielletty? Ettekö usko, että ihmiset päätyisivät ”oikeaan” tulokseen? Miksi sit-

ten ollenkaan vaivaudutte todistelemaan? Antakaa vain määräys "Älkää uskokoo!" ja asia on sillä selvä.

Olivatko Raamatun henkilöt todella olemassa?

Ihmisellä on täysi oikeus arvostella Raamatun tekstiä. Eivät kristityt teologit tarvineet *Ateistin käsikirjan* neuvoa ryhtyäkseen tarkistamaan raamatuhistoriaa, vertailemaan Raamatun ja maallisten kirjoitusten aikamääriä ja perehtymään arkeologiseen aineistoon. Se, että uskomme Sanan erehymättömyyteen ja jumallaiseen ilmoitukseen, ei ole koskaan estänyt meitä tutkimasta tarkkaan Raamatun tekstiä ja sisältöä. Päinvastoin, olemme halunneet olla aivan varmat siitä, että meillä on juuri Jumalan ilmoittamat sanat ilman myöhempien kirjojen tai kääntäjien tekemiä virheitä.

Mutta se raamattukritiikki, jota vastustajamme esittävät, on aivan erilaista. He kieltävät Raamatun tärkeimmät historialliset tapahtumat ja väittävät sen vaikuttavimpia henkilöitä taruolennoiksi.

Kristityt eivät pidä Raamatua tieteellisenä teoksena. Se on itämailla tuhansien vuosien aikana syntynyt kirja, joka sisältää paljon runoutta ja vertauskuvallista aineistoa, eikä sitä voida käyttää nykyaikaisen tieteen oppikirjana.

Mutta Raamatun totuudet pysyvät, eikä tiede pysty niitä kumoamaan. Ja tosiasia on, että arkeologin lapio aina vahvistaa, ei koskaan osoita vääräksi, Raamatun sanaa.

Ateistin käsikirjan kirjoittajat pitävät Aadamia ja Eevaa keksittyinä henkilöinä. Mutta ei ole olemassa mitään pätevää syytä olla uskomatta Raamatun kertomusta siitä, että Aadam ja Eeva todella elivät maan päällä Eedenin paratiisissa ja että heidät karkotettiin sieltä. Emmehan me ilman perusteita hylkää mutakkaan ihmiskunnan historiankirjoituksia.

Mutta vastustajamme tekevät meille palveluksen kutsuessaan kertomusta myytksi. Myytti ei ole jotakin, mikä ei ole olemassa, vaan se on pikemminkin korkeinta todellisuutta, joka voidaan ilmaista kuvauksin ja symboloin. Nämä ovat lähtöisin ihmisielun syvyyksistä ja siihen ne myös vetoavat.

Aadamia ja Eevan tarina on enemmän kuin historiaa. Se on samalla kertaa historiaa ja myyttiä.

Teidän omassa elämässänne, hyvät vastustajani, toistuu sama, mikä tapahtui Aadamille ja Eevalle. Ensimmäinen vian lapsuus huolettomassa maailmassa, jossa suuret ongelmat olivat tuntemattomia. Muistatte ehkä sen hetken, jolloin ensi kerran rikoitte elämän lakeja vastaan ja synti astui sydämeenne, niin että teidän täytyi kätkeytyä Jumalalta. Myöhemmin olette kenties samasta syystä salanneet osan elämäkerrastanne puolueelta. Meidän ei pitäisi syyllä ensimmäisiä esivanhempiamme. Jos Aadam ja Eeva eivät olisi tehneet syntiä, me olisimme syöneet kielellyn hedelmän.

Aadamia ja Eevan elämä kuvaa yleisiä ihmisillisiä kokemusta, sitä, mitä tapahtuu jokaisessa sielussa. Myytit eivät voi olla todellisuuden vastaisia. Hyvin usein ne syvällisellä tavalla korostavat jotakin erityistä totuutta ja osoittavat, että se on yhteinen koko ihmisluonnolle. Et voi kieltää *Mona Lisän* arvoa sanomalla, että se on vain muotokuva. Muotokuvalla on ollut elävä malli. Muotokuva on yhtä todellinen kuin ihminen, josta se on maalattu. Jossakin mielessä *Mona Lisa* on jopa todellisempi kuin ihminen, jota se esittää. Se on kauniimpi ja kestävämpi, se korostaa mallinsa parhaita piirteitä. Siinä on paranneltu luonnon töitä. Muotokuva ei ole ristiriidassa esittämänsä ihmisen kanssa. Aadamia ja Eevan elämäntarinan hengellinen merkitys ei ole todiste siitä, että he eivät olisi olleet myöskin historiallisia olentoja.

Sama, mitä olen sanonut Aadamista ja Eevasta, pätee myös synnin sovittamiseen, Kristuksen uhriin. Aina, kun ihminen on tehnyt jotakin pahaa, hän koettaa löytää syntipukin, jonkun, jota hän voi syyttää omasta rikkomuksestaan. Koska Kristus tunsi tämän synnintekijässä vaikuttavan psykologisen lain, hän tarjoutui syntipukiksi. Hän, Jumalan Poika, ottaa täyden vastuun koko elämästämme, niin hyvästä kuin pahastakin. Rakkaudesta meihin hän tuli kaltaiseksemme ja kanto meidän rangaistuksemme. Hänen kärsimyksensä Golgatan ristillä hyödyttävät meitä yhtä paljon, kuin jos olisimme itse kestäneet kaikki ne tuskat. Me saamme olla vapaat synnistä ja syyllisyydestä, koska Kristus vuodatti verensä meidän tähtemme. Sitten hän nousi kuolleista osoittaen siten, että meidät, jotka uskomme hänen, herätetään samalla tavalla ja niin saamme olla hänen kanssaan paratiisissa.

Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus ovat historiallisia tosiasioita. Mutta myytti, jonka mukaan jumala kärsii uhrikuolessa synnin tähden ja nousee haudasta, on paljon vanhempi. *Ateistin käsikirja* muistuttaa aivan oikein, että melkein samoin uskottiin egyptiläisten Horus-jumalasta, Mitra-jumalasta ja muistakin. Mutta toisin kuin Kristus, nämä jumalat eivät ole historiallisia olentoja, niiden todellisuus on vain esikuvallista. Kaikki nämä "jumalat" olivat ihmisluonnolle luvattua todellisen Lunastajan jäljennöksiä ja siinä mielessä ne ennustivat Kristuksen tuloa. Horus ja Mitra ja Dionysos olivat nimittäin, joita ihmisluonto oli antanut ikävöimälleen syntisen Vapahtajalle. Samoin jumalattaret Kun-Jin, Isis ja Diana, olivat Jeesuksen äidin esikuvia, jotka olivat ilmausta täydellisen puhtauden, hellyyden, uhratunisuuden ja kaikkien muiden naisellisten hyveiden kaipusta.

Siksi emme välitä, vaikka vastustajamme väittävätkin Aadamia ja Eevaa ja heille paratiisin lankemuksen jälkeen luvattua Lunastajaa myyteiksi. Entä Nooan ajan vedenpaisumus, joka hävitti koko maan? Taas uusi tarina, sanovat vastustajamme.

Mutta Raamatun kuvauksen vahvistukseksi on löytynyt Kiinasta, Kreikasta, Englannista ja Meksikosta kertomuksia valtavasta tulvasta. Babylonista vuonna 1870 esiinkäivetty nuolenpääkirjoitukset kertovat myös vedenpaisumuksesta, ja tämä kuvaus muistuttaa häikäydyttävästi Raamatun

selostusta. Näiden kirjoitusten uskotaan olevan peräisin noin vuodelta 3000 eKr., jolloin vedenpaisumuksen on täytynyt olla vielä tuoreessa muistissa.

Tässä Gilgames-epokseksi kutsutussa kertomuksessa kuvataan, kuinka vedenpaisumuksen sankari, Unapishtim, vältti koko ihmiskuntaa kohdanneen tuhon. Muinaisen Shuruppakin kaupungin (nykyisen Faran) suuret juemat päättivät hävittää ihmiset suuren tulvan avulla. Ea-jumala paljasti Unapishtimille jumallaisen päätöksen ja pelasti hänet ja hänen perheensä. Eräs toinen löydetty vedenpaisumuskertomus on kirjoitettu sumerin kielellä, joka on sekä assyrian että babilonian kielen edeltäjä.

Tunnettu antropologi Sir James Frazer on kerännyt vedenpaisumuksesta kertovaa perimätietoa mitä erilaisimista ja kaukaisimmista paikoista, kuten Leeward-saarilta, Bengalista, Kinasta ja Maalesta. Kaikkialla maailmassa kansojen ja takapajuisten heimojen muistissa on säilynyt tämä pelottava tapahtuma. Pääasiassa ne ovat yhtä mieltä siitä, että vedenpaisumus oli rangaistus raskaista synteistä ja että vain muutamat hurskaat ihmiset pelastuivat.

Josefus Flaviusta pidetään yleisesti antiikin ajan luotettavimpana historioitsijana. Hän kirjoittaa teoksessaan *Antiquities of the Jews* (Juutalaisten historia): "Armenialaiset nimittävät tätä paikkaa (jossa Nooa ja hänen perheensä tulivat ulos arkista) *Apoalerioniksi*, mainin nouspalkaksi."

Vedenpaisumuskertomuksessa historialliset tosiasiat ja myytit ovat taas sulautuneet yhteen. Sielumme syvimpiin sopukoihin on juurtunut tieto siitä, että kun raskaat synnit käyvät yleiseksi seurauksena on tuho. Tiedämme myös, että monta kertaa oikeamieliset ihmiset ovat pelastuneet ihmeellisesti yleisestä hävityksestä. Historialliseen vedenpaisumuskertomukseen yhdistyi monien kansojen muistitiedossa myyttejä, jotka ilmaisevat tämän totuuden. Nämä myytit ovat yhtä todellisia kuin itse vedenpaisumus.

Nooan ajan vedenpaisumus ei ollut mikään ainoalaatuinen tapahtuma. Jeesus sanoo: "Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta; söivät ja joivat, naivat ja naitivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin, eivätkä tieneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva" (Matt. 24:37-39).

Maailma on nyt uuden syntisiä kohtaavan tuhon partaalla. Raamattu sanoo, että tällä kertaa se hävietään tulella. ("Alkuaineet kuumuudesta sulavat." Nämä sanat kirjoitti kaksituhatta vuotta sitten kalastaja Pietari, kauan ennen kuin kukaan tiesi mitään kemiallisista alkuaineista, atomifission tuhoisasta voimasta ja hävittävästä vaikutuksesta ja siitä aiheutuvasta hehkuvasta kuumuudesta.) Kuten Jumala varoitti Nooaa, niin hän on varoittanut myös tämän päivän seurakuntaa. Nooan ajan maailma tuhoitiin, vaikka sen pahuus ei ollut niin suuri, että se olisi kielänyt Nooaa saarnaamasta. Millainen tuomio odottaa meidän aikamme maailmaa, joka on julis-

tanut varoitukselkin pannaan! Ihmiskunnalle ei saa antaa tietoa vaaroista, jotka maailmaamme uhkaavat; siksi *Alestin käsikirjain* kieltää koko muinaisen vedenpaisumuksen — senkin uhalla, että samalla vääristeleeän historiallista totuutta.

Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä elämästä ei ole minkäänlaisia todisteita, väittävät vastustajamme edelleen.

Ovako historialliset kaivaukset todistaneet Spartacuksen, orjakapinan johtajan, olleen olemassa, miehen, joka esiintyy kaikissa sosialismin historioissa? Eivät ole. Koska roomalaiset historioitsijat ovat kertonet Spartacuksesta, pidetään itsestään selvänä, että hän on todella elänyt. Miksi sitten sosialistiset historioitsijat eivät sovellla samaa mittapuuta Raamatun henkilöihin, vaikka kaivauksissa ei ole löydettykään mitään, mikä todistaisi heidän olleen olemassa? Miten ne voisivat kertoa Aabrahamista, joka kuoli suurimman osan elämänsä paimentolaisena? Me uskomme hänen olleen olemassa, niin kuin me uskomme Spartacuksenkin olleen olemassa, koska historioitsijat, Raamatun kirjoittajat, puhuvat hänen elämästään ja muiden Vanhan testamentin henkilöiden elämästä.

Sitäpaitsi kaikki juutalaiset ovat aina tieneet polveutuvansa Aabrahamista, Iisakista ja Jaakobista. Samoin kaikki arabit ovat ammoisista ajoista tieneet, että Aabraham on heidän isänsä. Kaikki maailman kristityt ja muslimit ovat aina kunnioittaneet Aabrahamia kantaesänsä uskossaan yhteen Jumalaan.

Eikö tämä kaikki merkitse mitään?

Aabraham osti Makpelan luolan haudataksaan Saaran siihen. Myöhemmin tästä luolasta tuli sukuhauta. Siellä lepäävät Iisak, Rebekka, Leea ja Jaakob. Nyt tämän luolan päällä on moskeija ja synagooga, ja se on muslimien tärkeimpiä pyhiinvaelluspaikkoja.

Kuvitelpepa, että muutaman sadan tai tuhannen vuoden kuluttua joku katselisi Leninin mausoleumia ja väittäisi, ettei Lenin ole historiallinen henkilö, vaan pelkkä myytti. Hänen ruumiinsa on vain vahakuva. Tai kahden tuhannen vuoden kuluttua arkeologit, jotka ovat kuulleet Stalinista, eivät löytäisi mitään, mikä kertoisi hänestä, eivät ruumiista eivätkä edes vahakuva. He varmasti sanoisivat, ettei häntä ole koskaan ollutkaan.

"Sehän olisi typerää", sanot. Mutta aivan yhtä typerää on kieltää, että Aabraham on historiallinen henkilö.

Israelissa on eräs paikka, joka todistaa Aabrahamin poijapojan Jaakobin historiallisuuden: Jaakobin lähde, jonka äärellä Jeesus puhui samarialaisen naisen kanssa, on edelleen Palestiinassa ja sen päälle on rakennettu pieni kreikkalainen kirkko. Itse kaivo on pääalttarin alapolella.

Mutta ei Jaakob eivätkä hänen jälkeläisensä ole historiallisia henkilöitä, vastustajamme kertovat.

Joko *Alestin käsikirjan* kirjoittajat ovat asiantuntemattomia, mikä ei ole sallittua miehille, jotka kirjoittavat niin vastuullisen kirjan; tai sitten he harkitsi salaavat totuuden.

Vuonna 1933 tunnettu arkeologi, professori Parrot, suoritti kaivauksia Tell Harissa. Se sijaitsee Damaskoksen ja Mosulin välillä sillä paikalla, josta Aabrahamin sanotaan lähteneen Kanaanin maahan. Sieltä löydettiin jälkiä markkintuuriä, ja assyriologit pystyivät tulkitsemaan savitaulussa olevan kirjoituksen. Se oli Bannumin, erämaapoliisin upseerin, raportti noin 17. vuosisadalta eKr. Raportti kuului seuraavasti: "Ilmoita näin herralleni Bannumini, palvelijasi puolesta. Eilen lähdin Marista ja vietin yön Zuru-banissa. Kaikki *benjaminilaiset* lähettivät tulimerkkejä. Samanumista Iium-Mulukiin, Iium-Mulukista Mishlamiin kaikki Terquan alueen *benjaminilais-*kyliä vastasivat tulimerkein; en vielä tiedä, mitä nämä merkit tarkoittivat."

Sen lisäksi samasta paikasta löydettyissä alkikirjoissa mainitaan benjaminilaiset kolme kertaa. Kuningas Lahdulin hallituskaudelta löytyy lause: "Sinä vuonna, jona Lahdulin meni Heniin ja hyökkäsi benjaminilaisten alueelle." Muut tiedot ovat peräisin Marin viimeisen kuninkaan hallituskaudelta. Ensimmäinen: "Sinä vuonna, jona Zimri-ilm surmasi benjaminilais-Dawidumin." Ja toinen: "Vuosi sen jälkeen, kun Zimri-ilm surmasi benjaminilaisen Dawidumin."

Benjamin on Raamatun mukaan Jaakobin nuorin poika. Kuinka siis *Ateisin käsikirjan* kirjoittajat voivat sanoa, että Jaakobin pojat eivät ole historiallisia henkilöitä?

Raamatun ulkopuolisissa lähteissä nimi Israel esiintyy ensimmäisen kerran nykyään Kairon museossa olevassa kirjoituksessa, joka on löydetty Theban lähellä sijaitsevasta hautatempelistä. Tempeli rakennettiin farao Mezempthin libyalaisista saaman voiton kunniaksi. Saavutuksen korostamiseksi mainitaan muitakin huomattavia voittoja, joita tämä hallitsija oli saavuttanut. Ylisyksialu päättyi seuraavasti: "Kanaanin maa ja kaikki sen pahuus on tuhottu. Askelon on otettu vangiksi. Geser on vallattu. Jaaoah on pyyhkäisty maan tasalle. Israelin kansa on hävitetty; Israelilla ei ole jälkeläisiä. Palestiina on jäänyt leskeksi Egyptin tähden."

Vuonna 1229 eKr. Israelin nimi siis oli jo historiallisia todellisuutta. Tuon ajan hallitsija kerskaili, ennen kuin Israel voitti hänet. Israelia ei kuin seuraajansa Nasser kerskaili, ennen kuin Israel voitti hänet. Israelia ei kukaan voi koskaan täysin hävittää.

Tuntuu kyllä melkoisen nautettavalta, että joku vaivautuu kirjoittamaan 700-sivuisen kirjan todistaakseen, että 4000 vuotta aikaisemmin elänyt Aabraham-niminen mies ei todellisuudessa ole koskaan ollut olemassa, ettei hänellä ollut sen nimiä jälkeläisiä kuin Iisak, Jaakob ja Benjamin, ja että koko Raamatun kertomus Israelin kansasta on melkivirtusta. Miksi tätä pitäisi opettaa kaikissa kommunistien kouluissa, niin, vieläpä tehtäisä ja kollektiivitoilla? Eiväthän neuvostoliittolaiset ole kiinnostuneita edes omista 4500 vuoden takaisista esi-isistään. Mitä syytä heillä olisi kieltää se, että juutalaisten historia alkaa Aabraham-nimisestä miehestä?

Sen kieltämisellä on hyvin syvälinen merkitys. Parhaiten se ilmenee

kaskusta, jonka tietenkin täytyy olla juutalainen, kun kerran juutalaisista puhumme:

Goldstein istui junassa. Häntä vastapäätä oli toinen juutalainen, Hershcovici. Michel ei tunnecet toisiaan. Goldstein halusi aloittaa keskustelun, joten hän kysyi Hershcovicilta, paljonko kello oli. Tämä ei vastannut. Goldstein toisti kysymyksen useita kertoja korottaen aina ääntään. Sitä ei ollut apua. Lopulta Goldstein kysyi: "Toveri, minä näen, että sinulla on kello ranteessasi. Miksi et sano minulle, mitä se on?"

Hershcovici vastasi: "Toveri, et sinä sitä ole kiinnostunut. Arvaan, että haluaisit vähän rupatella. Jos olisin sanonut, että kello on yhdeksän, olisit kysynyt: 'Minkä merkkinen kello sinulla on?' Olisin vastannut: 'Se on sveitsiläinen kultakello.' Sinä olisit jatkanut: 'Sinun täytyy olla hyvässä asemassa. Muuten sinulla ei olisi varaa tuollaiseen ajanäyttyään.' Olisin myöntänyt: 'Niin, olen osastopäällikkönä ulkomaankauppaministeriossa.' Sitten olisit kysynyt, missä päin Moskovaa asun. Olisin vastannut: 'Artilleriainia-kadulla.' Olisit tiedustellut, onko minulla perhettä. Minä olisin kertonut vaimostani ja kolmesta tytärästani. Sitten olisit kysynyt, satuisiko minulla olemaan mukana yhtiään kuvaa heistä. Olisin vastannut myöntävästi ja näyttänyt sen sinulle. Sinä olisit ihastunut kauniiseen vanhimpaan tyttäreeni Esteriin ja kysynyt, saisiko joskus pistäytyä kodissani. Minun olisi ollut pakko kohteliaasti suostua. Sinä olisit rakastunut Esteriin ja pyytänyt minulta hänen kättään. Enkä minä halua luovuttaa tyttärenti miehelle, joka ei omista edes kelloa."

Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä todellisuus täytyy kiistää, sillä jos vastustajani myöntäisivät, että Aabraham on joskus elänyt, niin kuin Raamatun ja satojen miljoonien juutalaisten, kristittyjen ja muslimien perimätieto kertoo, me kysyisimme, miksi Aabraham oli niin merkittävä, että hänen nimensä elää historiassa vielä neljän vuosituhannen kuluttua. Ainoa vastaus olisi se, että hän tuli kuuluisaksi, koska hän uskoi Jumalaa, seurasi hänen käskyjään ja oli valmis uhraamaan jopa rakkaan poikansa Her-ralle. Sitten me kysyisimme, oliko Aabraham tavannut Jumalan. Totuus on, että hän usein kuuli selvästi, kuinka Jumala puhui hänelle. Meitä kiinnostaisi tietää, mitä Jumala sanoi. Vastaus olisi, että Herra muun muassa lupasi tehdä liiton Aabrahamin kanssa. Hänen siemenessään eli hänen jälkeläisensä välityksellä kaikki kansat tulisivat sinutuksi. Koska kaikki halusivat sinutun elämän, kysyisimme tietenkin tämän onnea jakavan Aabrahamin jälkeläisen nimeä. Siihen olisi helppo vastata: Uusi testamentti alkaa kertomalla, että hän on Jeesus. Haluaisimme tietää, kuinka tämän sinutuksen voi saada. Silloin saisimme kuulla evankeliumin sanoman: Jeesus kuoli ristillä meidän syntisten puolesta. Hän kärsi rangaistuksen meidän rikkomukstamme. Jokainen, joka uskoo häneen, puhdistetaan kaikista synneistään ja saa iankaikkisen elämän nyt ja kerran paratiisissa.

Tästä syystä *Ateisin käsikirjan* kirjoittajat ovat hyvin varovaisia, niin kuin kaskun toveri Hershcovici. He lopettavat keskustelun lyhyeen. Ra-

matun henkilöitä ei ole koskaan ollutkaan. Heillä on ranteessaan kello, mutta he eivät sano, paljonko se on.

Tämä on syy muidenkin Raamatun totuuksien kiistämiseen. Juuri tässä tarkoituksessa he ovat läheneet arvostelemaan Raamatua ja etsimään siitä ristiriitaisuuksia.

Juutalaisten vapautuminen Egyptin orjuudesta

Raamattu kertoo, että juutalaiset olivat Egyptissä orjina, mutta että Jumala vapautti heidät ikeestä voimallisella kädellään ja teki heille ihmeitä. Egyptiläiset takaa-ajajat hukkuiivat Punaiseen mereen. Orjanomistajia ei varmasti tällainen kertomus miellyttänyt. Orjat, ihmiset, jotka elävät diktatorisessa valtiossa, voisivat vielä saada päähänsä, että Jumala suosii orjen vapaustaistelua.

Siksi myös tämä historian lehti on pyyhittävä pois. *Ateistin käsikirjan* kirjoittajat selittävät meille alentuvasti, että tämä kaikki on puhdasta mielikuvitusta. He esittävät:

”Puolentoista vuosisadan ajan Egyptissä on tehty todella perusteellisia arkeologisia kaivauksia, mutta näistä lukuisista muistomerkkiödyöistä, tästä tulkittujen kirjoitusten paljoudesta, kuvakertomuksista ja kaikesta muusta aineistosta ei ole löytenyt mitään, mikä vahvistaisi Raamatun tarinan Egyptin orjuudesta.”

Onko tämä kommunistien esittämä Raamatun kritiikki oikeutettua? Lähtö Egyptistä tapahtui yli kolmekymmentä vuosisataa sitten.

Venäjän vallankumouksesta on kulunut vain kuusikymmentä vuotta. Kuoetapa kulkea Neuvostoliiton halki kirjakaupasta toiseen ja etsiä edes yksi kirja, jossa sanottaisiin, että Trotskilla olisi ollut jotakin osuutta bolševikkien valtaantäpääsyyn. Me vanhemman polven edustajat tiedämme, että Trotski siihen aikaan oli Pietarin vallankumousneuvoston puheenjohtaja ja Leninin lähin työoveri: totuus on, että nämä kaksi saivat vallankumouksen aikaan. Mutta sitten Stalin suuttui Trotskiin ja yksinkertaisesti pyyhkäisi hänen nimensä historiasta. Myöhemmin selitettiin, että kunniat vallankumouksesta kuului todellisuudessa Leninille, jonka läheisin avustaja oli ollut Stalin. Stalinin osuus esitettiin hyvin tärkeäksi — aina viisikymmenluvulle saakka. Mutta yriäpä nyt löytää Neuvostoliiton kirjakaupoista kirja, jonka mukaan Stalin olisi näytellyt jotenkin arvokasta osaa vallankumouksessa; et tule onnistumaan, sillä Hruššov kääntyi vuorostaan Stalinia vastaan ja poisti hänen nimensä kirjoista. Ja nyt on Hruššovinkin nimi pyyhkäisty olemattomiin. Jos siis poliittiset vihemiehet voivat meidän aikanamme hävittää kaikki kirjalliset todisteet joidenkin ihmisten osuudesta maailman tärkeimpiin historiallisiin tapahtumiin, vaikka meillä on sentään käytössämme kirjapainotaidon ja valokuvauksen suomat edut ja kaikki joukkotiedotusvälineet, ei ole vaikea hyväksyä Egyptin historiassa ilmeneviä aukkoja.

Mutta kaikkia todisteita ei pystytäkään hävittämään.

Kunnioitetut vastustajani osoittavat taas olevansa huonosti perillä arkeologian antamasta tiedosta.

He eivät ole tietoisia Ramses II:n alkaisesta hautapaasta, joka löytyi Beisanista vuonna 1923 ja jossa kerrotaan, että hän käytti seemiläisiä vankeja (Tell-el-Amarnan savitauluissa heprealaisista käytetään nimitystä ”khabiri”) pystyttäessään kaupunkia, joka sai nimensä rakennuttajansa mukaan.

Varastokaupunkien auringossa kuivuneissa tilissä, jotta on nähtävänä Kairon museossa, on sana ”Ramses”. Toisissa on käytetty sideaineena olkeaa, toisissa vain sänkeä, ja osasta puuttuu olki tai muu sirova aines kokonaan. Tämä kaikki vahvistaa Raamatusta 2. Mooseksen kirjassa ilmoitettua faraon päätöksen, jonka mukaan israelilaisille ei enää saanut antaa olkia.

Raamattu kertoo, että Jumala lähetti egyptiläisille kymmenen vitsausta, jotta nämä päästäisivät israelilaiset lähtemään. Viimeinen näistä oli kaikkien esikoisten kuolema, alkaen valtaistuimella istuvan faraon esikoisesta. Jos Raamatun väite pitää paikkansa, silloin Amenhotep II:n 2. Mooseksen kirjan faraon, pojan on täytynyt kuolla tämän vitsauksen johdosta.

Amenhotep II itse kuoli vuonna 1423 eKr., ja häntä seurasi valtaistuimelle Thotmes IV. Suuren punaisen graniittijärkäleeseen, joka on Gizan sfinksin jalkojen välissä, on kaiverrettu kertomus, jota kutsutaan Thotmes IV:n unikirjoitukseksi. Siinä kerrotaan, että nuoruudessaan tämä tuleva farao oli nähnyt unen, jossa sfinksi tuli hänen luokseen ja hämmästytti hänet enustamalla, että hänestä eräänä päivänä tulee Egyptin kuningas.

Koska esikoisella Egyptissäkin oli etuoikeus kruunuun, Thotmes ei ole voinut olla Amenhotepin vanhin poika; jos hän olisi ollut, hän ei olisi yllätynyt sfinksin lupauksesta. Siispä faraon esikoisen on täytynyt kuolla kymmenessä vitsauksessa.

Aika erikoislaatuisellakin tavalla Raamatun sanalle voi saada vahvistusta, vai mitä?

Muinaisen Egyptin historiaa ollaan melko tarkasti perillä. Kirjallisia todistuskappaleita on löydetty runsaasti. Mutta yhdessäkään ei mainita, että Egyptin armeija ja kuningas olisivat hävinneet mereen, huomauttavat vastustajamme.

Haluaisimpa löytää kansan, joka on tarkasti merkinnyt muistiin kaikki tappionsa. Kun neuvostoarmeija joutui vetäytymään rajoilta Stalingradiin, Stalin ei antanut julkia kärsimään menetyksiä. Eikä julkassut Saksakaan omaan onnen kääntymistä. Egyptiläiset historioitsijat eivät rakastaneet rehellistä totuutta sen enempää kuin nykyaikaiset virkaveljensäkkään.

Tässä kohdin meillä puuttuu Egyptin näkemys tapahtumasta. Siinä kaikki. Mutta meillä on Raamattu, jossa ei vain kuvata asiaa juutalaisten kannalta, vaan jossa kerrotaan myös Jumalan sanat ja Jumalan ihmeet. Ei ole mitään syytä olla uskottomia orjen ihmeelliseen vapauttamiseen, vaikka totuus saattaa olla karvas orjanomistajille ja heidän imartelijoilleen.

Alestin käsikirja sanoo myös, ettei juutalaisia ole voinut olla Egyptistä lähdön aikaan kuuttasataa tuhatta aikuista, kuten Raamattu väittää, sillä silloin koko juutalaisväestön lukumäärä olisi ollut ainakin kolme miljoonaa. Eikä kolme miljoonaa ihmistä olisi ikinä voinut ylittää Punaista merta yhdessä yössä; eivätkä he olisi myöskään pystyneet elämään pienellä Siinain niemimaalla.

Tämä ongelma johtuu heprean kielestä, jolla Raamatun vanhin osa on kirjoitettu. Sana "alfot", joka on yhtä kuin "tuhat", merkitsee myös "huonetta". Emme voi tietää varmasti, tarkoitaako hepreankielinen alkuteksti sitä, että Egyptistä lähti kuussataa tuhatta juutalaista, vai vain kuussataa huonekuntaa, kuussataa sukua. Kieli kehittyi jatkuvasti. Sanoilla on kolme tai neljä tuhatta vuotta sitten saattanut olla eri merkitys kuin on nyt. Yleensäkin sellaisia Raamatun kohtia, joissa käytetään hioitelevia ilmauksia, on vaikeampi ymmärtää tänään, kuin silloin, kun ne kirjoitettiin. Mutta jos Raamatusta olisi valheita, sitä ei varmasti olisi tuona aikana pidetty pyhänä kirjana, sen enempää kuin Neuvostoliiton viralliseksi historiankirjaksi hyväksyttyisin teos, jossa väitetäisiin, että puna-armeijan toisessa maailmansodassa kuului 20 miljardia miestä. Tuona aikana sanolla on täytynyt olla toinen sisältö kuin nykyään.

Tokion keisarillisessa palatsissa säilytetään Japanin keisarikunnan kolmea tunnusta: hyvin vanhaa miekkaa, timanttia ja suurkuninkaan peiliä. Tämän peilin taakse on kaiverrettu merkkejä, jotka vasta aivan äskettäin on pystytty tulkitsemaan Japanissa. Toisen maailmansodan jälkeen keisarin veli, prinssi Takahito Mikasa, alkoi tutkia juutalaisuutta. Kun keisarin luona vieraili Hertfordin Beth-Israel -temppelin rabbi Goldmann, joka oli kansallisen juutalaisen hyvinvointikomission toimeenpaneva puheenjohtaja, prinssi piti huolta siitä, että rabbi sai nähdä tämän suuren keisarin peilin. Rabbi pystyi vaikeuksitta tunnistamaan kirjaimet ja yhdistämään ne hepreankielisiin sanoiksi *Ehyeh Asher Ehyeh* — MINÄ OLEN SE, JOKA MINÄ OLEN. Täsmälleen samat sanat löytyvät Raamatusta, 2. Mooseksen kirjan 3:14!

Prinssi ja rabbi alkoivat heti miettiä, kuinka nämä heprean kielen sanat, jotka Mooses on tallettanut Raamattuun, ovat voineet joutua japanilaisten muinaiseen pyhään esineeseen. He tulivat siihen tulokseen, että entisina aikoina, juutalaisten ollessa Babyloniasa pakko siirtolaisina, kymmenen Israelin heimon edustajat olivat tuoneet tämän peilin lahjaksi hallitsevalle keisarille.

Vuonna 1941 japanilainen piispa Juuji Nakada julkaisi kirjan, jonka nimi oli *Japan in the Bible* (Japani Raamatussa). Muinaisten asakirjojen perusteella hän väittää, että vuonna 216 jKr. Lähi-idästä saapui Japaniin 100 000 ihmistä. Heitä nimitetään Japanin historiassa hatalaisiksi, ja heillä oli suuri vaikutus maan talous- ja kulttuurilämäään. Hatat itse käyttivät itseään nimeä Israj, joka suuresti muistuttaa sanaa Israel. He puhuivat myös suuresta johtajasta, jota he kutsuivat Hata Kawa Katsuksi. Tämä oli

pienellä vauvana pelastettu vedestä ja kasvatettu kuninkaan palatsissa, ja lopulta hän vapautti kansansa orjuuden kahleista. Tässä muodossa Raamatun kertomus Moosesesta tuli Japaniin.

Raamatun ulkopuolelta löytyy niin paljon todisteita, jotka vahvistavat Pyhän Sanan, että kaikkia ei voi tässä edes mainita. Niitä ei voi noin vain tehdä tyhjiksi.

Raamatusta olevat ristiriitaisuudet

Alestin käsikirja mainitsee, että Raamatusta on ristiriitaisuuksia.

2. Samuelein kirjan 8:4 kertoo, että Daavid otti taistelleensa Hadedesin kanssa vangiksi 700 tämän ratsumiehistä, kun taas 1. Aikakirjan 18:4 ilmoittaa Daavidin ottamien vankien lukumääräksi 7000. Kunnioitetut vastustajamme eivät voi ymmärtää, miten nämä erilaiset tiedot sopivat yhteen.

Mitä he sanoisivat, jos he löytäisivät toista maailmansotaa käsittelevän historiankirjan, jossa väitetäisiin, että Kievin taistelussa sata tuhatta neuvostoliittolaisista joutui vangiksi, ja 50 sivua myöhemmin ilmoitettaisiin, että Kievin taistelussa otettiinkin vain kymmenen tuhatta neuvostoliittolaisista vankia?

Selitys on hyvin yksinkertainen. Toisen maailmansodan aikana Kievinissä käytiin kolme taistelua. Vankien lukumäärä vaihteli eri taisteluissa. Miksi meidän siis pitäisi olettaa, että näissä kahdessa Raamatun kirjassa kuvataan samaa Hadedesin kanssa käytyä taistelua?

Toinen Raamatua vastaan esitetty väite: Siellä sanotaan, että kuningas Daavid oli aina tehnyt sitä, mikä on "oikein Herran silmissä, eikä koko elinaikanaan ollut poikennut mistään, mitä hän on kaskennyt." *Alestin käsikirja* kysyy: "Mutta eikö hän tehnyt syntiä?" Toisissa kohdissa Raamattu itse kertoo hänen raskaista rikoksistaan.

Totta on, että hän teki syntiä, mutta nämä synnit oli annettu anteeksi ja sovitettu, ja siksi niitä ei enää ollut olemassa Jumalan silmissä. Ne oli unohdettu. On todella ihmeellistä, että syntinen, joka on katunut rikkomuksiaan, on Jumalan edessä vanhurskas. Raamatun kaunit sanat Daavidista ilmaisevat Jumalan suurta armoa. Ihminen, joka on saanut syntinsä anteeksi, on Jumalan silmissä valkeampi kuin lumi.

Jos vain ateistiväimmekin katuvat syntejään, he saavat kyllä anteeksi!

Alestin käsikirjan kirjoittajat kertovat onnellisina havainneensa, että apostoli, jota Matteuksen evankeliumissa kutsutaan Tadeukseksi, onkin Luukkakan mukaan Juudas, Jaakobin poika. Miten raskas erehdys! Mutta mepä esitämmekin puolustamme heille vastakysymyksen. Miten on ymmärrettävissä se, että eräs tietty Ulljanov yleensä tunnetaan Lenininä ja että samasta miehestä toinen elämäkerran kirjoittaja käyttää nimeä Djubashvili, toinen nimeä Stalin?

Samaanlaisia "ristiriitaisuuksia" vastustajamme löyivät Raamatusta useita. Niihin ei kannata puuttua.

Kirjoittajat huomauttavat esimerkiksi, että kerran Jeesus käski opetuslastensa myydä jopa vaatteensaakin ostaakseen itselleen miekkoja. Mutta toisaalta Jeesus sanoi Pietarille tämän yrittäessä puolustaa häntä miekallaan: "Pistä miekkasi tuppeen."

Jeesus lausui sanat "myyköön vaippansa ja ostakoon miekan" aterioituaan viimeisen kerran opetuslastensa kanssa. Hän oli matkalla Getsemanen ja hän tiesi, että hänet pidätettäisiin siellä. Koska oli jo iltamyöhä eivätkä opetuslapset enää olisi voineet lähtä ostoksille, hän ei voinut tarkoitaa, että miekkoja tarvittaisiin siinä ikinä. Ei, hän varoitti oppilaitaan tulevista vuosista, jolloin he tulisivat kohtaamaan suuria vaaroja ja jolloin heidän tulisi olla valmiit puolustamaan itseään ja vanhurskauden asiaa.

Se, joka ei ole valmis puolustamaan oikeaa asiaa, ei rakasta sitä. Jokainen lastaan rakastava äiti taistelee kynsin hampain suojellakseen tätä hyökkääjältä, joka uhkaa kidnappata tai surmata lapsen.

Kun eräs opetuslapsi koettaa rauhoittaa Jeesusta sanomalla: "Tässä on kaksi miekkaa", Jeesus vastaa hieman ironisesti: "Riittää." Tullee kyllä aika, jolloin opetuslapset paremmin ymmärtävät häntä.

"Pare miekkasi tuppeen" oli käsky, joka oli tarkoitettu siihen tilanteeseen. Jeesus ei halunnut, että häntä puolustettaisiin. Hän tahtoi kuolla maailman syntien tähden.

Ateistin käsikirjan laatijat ovat löytäneet vielä yhden ristiriitaisuuden Luukaan evankeliumista. Kerrotaan, että koska kansa oli Jeesuksen puolella, ylipappien täytyi keksiä keino, jolla he voisivat tappaa hänet salaa, niin etteivät hänen kannattajiansa hyökkäisi puolustamaan häntä. Kuitenkin ihmisjoukko muuttamaa päivää myöhemmin huutaa: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!" Vastustajamme sanovat, että paikallisen väestön mieliala ei ole voinut niin lyhyessä ajassa muuttua niin valtavasti; sen tähden evankelista Luukaan kertomus ei voi olla totta.

Tiedeakatemian jäsenet eivät ilmeisesti ole oppineet mitään oman kansa murhenäytelmästä.

Eräänä aamuna Moskovassa kaikki radioasemat aloittivat ohjelmansa laulamalla ylistyslauluja Stalinille, niin kuin ne olivat tehneet 20 vuoden ajan. Tuon aamun sanomalehdet olivat myös täynnä samaa kiitosta. Tuona päivänä alkoi Neuvostoliiton kommunistisen puolueen 20. kongressi. Myöhemmin samana päivänä Hruštšov piti puheen ja väitti, että Stalin, jota koko kansakunta hän itse mukaan luetuna oli vuosikymmenien ajan imarrellut suurimpana nerona, oli todellisuudessa joukkomurhaaja ja kiduttaja, joka ei tuhonnut vain vastustajiaan, vaan jopa omia toveriaan. Eikä aikaakaan, niin koko Neuvostoliiton kansa kääntyi entistä palvoitua johtajaansa vastaan ja alkoi ylistyslaulujen sijaan kaikin tavoin pilkata häntä. Pian jopa hänen ruumiinsakin siirrettiin pois hautakammioista.

Pysyvätkö *Ateistin käsikirjan* kirjoittajat uskomaan tämän kertomuk-

sen? Vai väittävätkö he tätäkin pelkäksi mielikuviutuksen tuotteeksi?

Kansanjoukon mieliala voi vaihtua hyvin nopeasti. Niin kävi Josif Stalinin tapauksessa; harvoja maailman johtomiehiä on niin häviöistynyt kuin häntä. Ja niin kävi myös Jeesus Nasaretilaisen, ihmiskunnan kauneimman edustajan, elämässä.

Eivätkö tiedeakatemian jäsenet muista, että he itsekin kerran ylistivät Stalinia, vaikka nyt ovatkin vaihtaneet säveltä?

Ovatko he näin pian unohtaneet, kuinka he marssivat kaduilla ja kanotoivat iskulauseita, joissa vakuutettiin kommunistimaiden ikuisia solidaarisuutta, ikuisia veljeyttä Kiinan ja Romanian ja Jugoslavian kommunistien kanssa? Huomaavatko he, kuinka nopeasti "ikuinen solidaarisuus" on vaihtunut pilkumaiseksi riiteyksiksi? Miten he eivät pysty soveltamaan omia katkeria kokemuksiaan kahden vuosituhannen takaisiin tapahtumiin ja ymmärtämään, että ihmisluonto on sama kaikkina aikoina, että väitetyt ristiriitaisuudet piilevät ihmisen mielessä ja sydämessä, eivät evankeliumeissa?

Se huomautus, että Juudaksen ei olisi tarvinnut antaa Jeesusta pidättämään tulille sotilaille tunnistusmerkkiä, on naurettava, jopa lapsellinen. Vaikka Palestiinan alue onkin hyvin pieni ja vaikka Jeesus oli kulkenut laajalti Galileassa ja Juudeassa, ei ole mitään syytä olettaa, että kaikki tunstivat hänen kasvosensa. Tämän päivän julkisuuden henkiöt tunnetaan siksi, että heidän kuviaan on sanomalehdissä ja he esiintyvät televisiossa, mutta tuohon aikaan ei ollut mitään joukkotiedotusvälineitä. Siksi oli varmasti tuhansia ihmisiä, jotka kyllä olivat kuulleet Jeesuksesta, mutta eivät olleet koskaan nähneet häntä kasvoista kasvoihin. Roomalaiset sotilaat ja ylipappi Kaifaan palvelijat eivät olleet todennäköisesti erityisen kiinnostuneita Jeesuksen saarnoista, niin kuin eivät kommunistien salaisen poliisin edustajakaan riennä meidän aikaamme kuulemaan kommunistimaiden saarnaamiehiä, paitsi kavalissa tarkoituksissa.

Sen tähden on vain luonnollista, että jonkun oli annettava varma merkki, jotta pidättävä henkilö voitaisiin tunnistaa. Kohtaus tapahtui sitä paitsi yön pimeydessä, jolloin vain soitettujen leppätkä liekit valaisivat kahdentoista väsyneen, samannäköisen miehen kasvoja, joten selvä merkki oli kyllä tarpeen.

Ateistin käsikirjan toimittajat — kaikki Stalinin ajan "sankareita", joilla oli harvinaisen hyvä omni väittävä vankilalta, vaikka vastustivatkin Stalinin julmuuksia (joka he eivät nousseet Stalinia vastaan tai sitten heitä varjeli armollinen Jumala, johon he eivät usko) — nämä miehet halveksivat Jeesusta, koska hän ilmaisi pelkonsa Getsemanen puutarhassa, jossa hänet pidätettiin, ja vaipui epätoivoon ristillä!

On tietysti hyvin kaunista, jos ihmisellä on suuria hyveitä. Vielä kunnioi-

tettavampaa on kätkeä nämä hyveet, niin kuin puu kätkee hedelmänsä lehtien alle piiloon. Kristus tahtoi avata päänsyn taivaaseen kaikkein heikoimmillekin, osoittaa, että Jumala hyväksyy heidänkin. Jos hän olisi näytellyt sankaria, hän ei olisi voinut rakentaa tätä siltä. Jos hänen käyttöksensä joka tilanteessa olisi näytännyt hyvin sankarilliselta ja yli-inhimilliseltä, me tavalliset ja vielä sitäkkin miättömämmät ihmiset emme koskaan olisi ottaneet häntä esikuvaksemme. Sen tähden Jeesus alentui meidän inhimillisen heikkoutemme tasolle rukoillessaan Getsemanassa: "Ota pois minulta tämä malja" ja huutaessaan ristillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" niin että me, jotka usein vajoamme epätoivoon ja haluaisimme, että katkeran kohtalon malja otettaisiin meiltä pois, löytäisimme hänessä luottamuksen arvoisen ystävänsä. Se oli Jeesuksen tekojen tarkoituksena. Ei ole oikeutettua nimittää sitä pelkuruudeksi.

Aisteihin käsikirja mainitsee joitakin Vanhan ja Uuden testamentin välisiä ristiriitaisuuksia.

Niinpä siinä huomautetaan Johanneksen evankeliumin sanovan, ettei kukaan ole Jumalaa koskaan nähnyt, kun taas Vanhassa testamentissa kantaisa Jaakob lausuu: "Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin" (1 Moos. 32:30).

Selitys on hyvin yksinkertainen.

Raamatun alkoihin heprean kieli oli hyvin köyhä ja siksi siinä oli paljon homonyymejä. Yhdellä ja samalla sanalla oli useita eri merkityksiä. Tuohon aikaan sanalla Jumala tarkoitettiin ensimmäkin taivaan ja maan Luojaa. Sanaa käytettiin myös Kristuksesta. Jumaliksi kutsutaan Vanhassa testamentissa usein myös enkelilentoja, jopa ihmisiä. Luoja sanoo Mooselle: "Minä asetan sinut jumalaksi faralle" ja eräässä psalmissa juutalaisille, valitun kansan jäsenille, sanotaan: "Te olette jumalia." Kun siis Jaakob lausui: "Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin", hän tarkoitti enkelilentoa, kun taas Johannes puhuu Jumalasta sanan korkeinmassa merkityksessä, viimeisestä todellisuudesta, taivaan ja maan Luojasta.

Tämä riittääköön!

Aisteihin käsikirja katselee Raamatun alhaalta käsin, inhimillisestä näkökulmasta. Tältä kannalta katsottuna se onkin todellinen arvoitus. Jos otat kauniin koruommiteltyön ja katsot sitä nurjalta puolelta, se näyttää sotkukselta lankojen sekamelskalta. Sinun täytyy kääntää näkyyhin toinen puoli, jotta näkisit sen kauneuden. Samoin Raamatun ei saa lähestyä alhaaltapäin. Jumalaa vastaan kapinoivan ihmisen näkökulmasta.

Hengen välityksellä uskovilla on suora yhteys näkymättömään maailmaan. He katselevat Raamatua tästä ulottuvuudesta ja kykenevät sen vuoksi tajuamaan sen koko sopusuonun ja syvällisen merkityksen. He ymmärtävät myös Raamatun rajoitukset, sen, että se on Jumalan ilmoitusta inhimillisen kielen puitteissa.

Kerrotaan, että kun Robert Moffat, Etelä-Afrikan lähetyssaarnaaja, halusi kuvailla englantilaisia juna paikkalisille alkuasukkaille, hän asetti maahan kaksi rautakiskoja, järjesti niiden päälle riviin useita hätkävankureita ja ripusti lopuksi suuren höyrykattilan etummaisen härän kaulaan. Afrikalaiset, jotka myöhemmin pääsivät Eurooppaan ja näkivät oikean junan, pitivät varmasti Moffatin kuvausta naurettavana. Mutta afrikkalaisten kieli ei riittänyt kertomaan, millainen juna todella oli. Samalla tavalla Jumalan on käytettävä maallisten kokemusten kieltä puhuessaan taivaallisia ja hengellisiä asioista, jolle ihmiskeleessä ei ole riittäviä sanoja.

Ja silti, miten innoittava ja mieltä kohottava tämä Kirja onkaan!

Voltaire kirjoitti, että sadan vuoden kultutua Raamattu olisi vanhentunut ja unohdettu kirja, joka löytyisi vain museoista. Mutta sata vuotta sen jälkeen, kun hän tämän väitteen esitti, hänen oma talonsa oli raamattuseuran käytössä.

Raamattu on käännetty 1300 kielelle ja sitä myydään joka vuosi miljoonia kappaleita – mutta kuka enää välittää lukea Voltairea?

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Platon luonnontutkimuksen suhteen ollut paljon Johanneksen, vaatimattoman kalastajan, yläpuolella tai etteikö Marcus Aurelius ollut Pietaria paljon etevämpi ajattelijana. Mutta tänä päivänä tuskin kukaan lukee Marcus Aureliusta tai Platonia, kun taas kahden vuosituhannen jälkeenkin Johanneksen ja Pietarin kirjoitukset ovat elämän sanoja ihmisille kaikkialla maailmassa.

Tiedemiehet ovat usein eri mieltä siitä, miten löydettyjä tietoja voidaan soveltaa.

Luonnon tosiasioita voidaan tulkita väärin. Samoin Pyhä Kirja voidaan käsitellä väärin ja sitä voidaan tulkita väärin, mutta sen todellinen arvo ei siitä vähene.

Vastustajani ovat kirjoittaneet satoja sivuja kumotakseen Raamatun, kirjan, jota he tuskin tuntevat.

Kun tutustun ihmiseen, en vielä tunne häntä. Näen vain hänen vaatteensa ja kenkänsä. Hänen kehostaan on näkyvissä vain pää ja kädet. Jos näen hänet alaspäin, en silti vielä tunne häntä, sillä hänen sielunsa pyysy minulle salaisuutena. Raamatun teksti on vain sen puku. Verraukset ovat sen ruumis, hengelliset totuudet sen sielu. Sen salaisuuden kauneus paljastuu vain niille, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka haluavat avata silmänsä ja sydämensä hänen Pyhälle Hengelleen. Kun katselemme kaunistamaismaa, ruumillinen silmämme havaitsee sen ja aivot tulkitsevat tämän havainnon. Samalla tavalla hengelliset asiat, Paavali sanoo, tulkitaan hengellisesti Jumalan Hengen avulla.

Opettaako kristinuskko orjamaista alistumista Tyranniaan?

Jeesuksen sanati: "Antakaa siis keisariille, mikä keisarin on" ovat *Aleistiin käsikirjan* kirjoittajille riittävä todiste siitä, että Jeesus opetti ihmisiä alistumaan siihen, mitä me kutsuisimme kolonialismiksi.

Ensimmäkin, Jeesus ei osoittanut näitä sanoja opetuslapsilleen. Hän sanoi ne pahimmille vastustajilleen, fariseuksille. Koko heidän elämänsä oli uskonnollisuuden irvikuva. Niinpä Jeesus sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on." Hän oli varma siitä, että jos hänen vastustajansa pyrkisivät tekemään sen, he pian huomaisivat, ettei Jumalalle jäänyt mitään annettavaa, jos halusi olla mieliksi hulluille hallitsijoille (monet Rooman keisarit olivat mielenvikaista).

Jeesuksen opetuslasten on täytynyt hyvin ymmärtää, mitä Jeesus tarkoitti näillä sanoillaan, joita niin usein on käytetty väärin.

Jos joku on toiminut epärehellisesti ja tahoo selvittää asiat sen kanssa, jota hän on pettänyt, hänen ensin täytyy parhaansa mukaan ottaa selvää siitä, mitä hän on velkaa, ja maksaa se sitten. Mitä juutalainen sitten oli velkaa keisarille? Mitä tšekki on velkaa Kosyginille? Ei yhtään mitään.

Ei edes Roomassa mikään kuulunut lain mukaan keisarille. Julius Caesar, voittoisa roomalainen kenraali, teki asevoimin lopun tasavallasta palautaan sotaretkeltä Galliaasta. Hän ei siis ollut laillinen hallitsija. Häntä seurasi joukko yksinvaltiata, joista useimmat olisivat paremmin sopineet miehisraalaan kuin valtaistumelle. Nämä tyrannit riistivät Rooman kansalta vapauden. Mitään he eivät sille antaneet.

Vielä vähemmän mikään Palestiinassa oli keisarin. Käyttäen hyväkseen juutalaisten jakautumista eri ryhmäkonttiin Gaius Pompeius oli ottanut väkivalloin haltuunsa tämän pienen maan ja hallitsi sitä hirmuvallan ja lahjusten avulla.

Keisari ei rakentanut Palestinaan ainoatakaan tietä. Juutalaiset tekivät työt. Hän ei pystyttänyt yhtään taloa. Hän ei istuttanut ainoatakaan puuta. "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on" on vallankumouksellinen, isänmaallinen lause, joka itse asiassa kielittää kaikki ristijän oikeudet.

Jos rehellisille Neuvostoliiton kansalaisille olisi natsihyökkäyksen aikana sanottu: "Antakaa Hitlerille, mikä Hitlerin on ja Jumalalle, mikä Jumalan on", hän olisi ymmärtänyt noiden sanojen tarkoittavan: "Antakaa Hitlerille

potkut ja heittääkää hänen joukkonsa ulos, sillä Neuvostoliitossa mikään ei ole hänen. Hänellä ei ole edes oikeutta olla täällä." Sama pätee Neuvostoliiton joukkojen tunkeutumiseen Tšekkoslovakian maaperälle.

Roomalaiset viranomaiset ja juutalaiset ylipapit, jotka toimivat heidän apureinaan, aivan ilmeisesti tulkitisivat Jeesuksen sanat samoin kuin minä. Tämän todistaa se, että he eivät pitäneet Jeesusta keisarikunnan lainkuulaaisena kansalaisena, vaan kapinallisena, ja niin he ristiinnaulitsivat hänet.

Aleistiin käsikirja yksinkertaisesti vääristelee totuutta kuvatessaan Uuden testamentin kirjoittajia roomalaisten vallanpitäjien hännystelijöiksi.

"Roomalaisia maaherraa ei syytetä ollenkaan", he sanovat. "Koko ristiinnaulitseminen pannaan juutalaisten syyksi ja Pilatus esitetään vain passiivisena tarkkailijana."

Sellaisia väitteitä on helppo julkaista maassa, jossa Raamattuja on harvassa. Apostolien teoista 4:27 voimme lukea: "Sillä totisesti, tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin sukuntain kanssa." Jeesuksen ristiinnaulitsemista oli vaatinut pappien kiihottama juutalaiskansa. Mutta Pilatus lisäsi omasta aloitteestaan jultmuksia julmuuksien päälle. Sen näemme sanoista: "Silloin *Pilatus* otti Jeesuksen ja ruoskitti häntä" (Joh. 19:1). Teksti paljastaa, miten perin pohjin turmelunut roomalaismaaherra oli, kun hänelle tuotti iloa vangin ruoskiminen, vaikka hän oli ilmeisen vakuttunut tämän syyttömyydestä. Sen jälkeen evankeliumi ilmaisevat hyvin selvästi, että Pilatus luovutti hänet ristiinnaulittavaksi.

Millä oikeudella kommunistit väittävät, että ensimmäiset kristityt, orjamaista kuuliaisuudesta roomalaisia viranomaisia kohtaan, kuvaavat Pilatuksen vain passiiviseksi tarkkailijaksi? Eivät millään muulla kuin riistäjien "oikeudella", heillä on yksinoikeus kirjojen julkaisemiseen, eikä kristityille anneta tilaisuutta vastata syytöksiin.

Johannes ei ole ainoa, joka syyttää roomalaisia maaherraa. Kaikki evankeliumien kirjoittajat paljastavat hänen osuutensa. Matteus sanoo: "Silloin hän (Pilatus) päästi heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi" (Matt. 27:26). Markus kirjoittaa: "Ja kun Pilatus tahoi tehdä kansalle mieliksi, päästi hän heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi" (Mark. 15:15). Luukas on tallentanut Pilatuksen avoimen tunnustuksen: "... enkä ole havainnut tätä miestä syylliseksi mihinkään... Kuritettuani häntä minä siis hänet päästän" (Luuk. 23:14,16).

Uuden testamentin kirjoittajat eivät koskaan peitelleet roomalaisten osuutta Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. He ovat myös syyllisiä. Myöhemmät kirkkohistorioitsijat selosivat uskollisesti, miten Rooman vallanpitäjät

heittivät kristittyjä villipetojen eteen ja kohditsivat heihin kaikenlaisia julmuuksia.

Todelliset kristityt eivät suinkaan ole orjamaisia, vaan kaikkina aikoina he ovat kieltäytyneet tunnustamasta sortajia laillisiksi hallitsijoikseen. Eivät he myöskään ole pitäneet velvollisuutenaan alistua heidän valtaansa. Ensimmäinen tunnettu kristinuskoa vastaan suunnattu kirja on *Totuuden sana*, jonka on kirjoittanut Celsus. Se on peräisin noin vuodelta 175 jKr. Siinä syytetään kristittyä siitä, että he eivät puolusta keisaria, taistele hänen hyväkseen, osallistu hänen sotaretkiinsä tai tee työtä. Neuvostoliiton uskovat pitävät kommunistijohtajia sortajina. Kristuksen opetuslapset eivät imartelee sortajia.

Aleixin käsikirja lainaa toistakin sanankohdita osoittaakseen, että kristinusko opettaa alistumaan sokeasti epäoikeudenmukaisienkin vallanpitäjien mielivaltaan ja on sen vuoksi esteenä ihmisoikeuksien kehittämisen tiellä. Teksti on Roomalaiskirjeen 13:1-2. "Jokainen olkoon alainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat. Sentähden, joka asettu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan sätämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan tuottavat itselleenä tuomion."

Mutta sama luku määrittelee, mitä kristitty tarkoittaa sillä "esivallalla", jolle hänen on oltava kuuliainen. Tämän nimen ansaitsee vain se, joka Jumalan palvelijana antaa kiitoksen nille, jotka tekevät hyvää, ja rankaisee sitä, joka tekee paha (jakset 3 ja 4). Jos vallanpitäjät tekevät pönäsväsoin, jos hyvyys rangaistaan ja pahuus palkitaan, emme voi enää kausoa heidän valtaansa olevan Jumalasta.

Edellisten kaltaisten raamatunjakoiden perusteella kristityt vastustavat himmuvaltaa.

Keskiajalla Savonarola poltettiin roviolla siksi, että hän oli sanonut: "Mitään ei tyranni niin vihaa kuin Kristuksen palvelemista ja hyveellistä kristillistä elämää. Ne poikkeavat niin täysin hänen omista tavoistaan."

Lainaan tähän osan Skotlannin kuningattaren Marian ja protestanttisen uskonpuhdistajan John Knoxin välisestä keskustelusta.

Maria: "Olette opettanut ihmisille toista uskontoa kuin se, jota heidän hallitsijansa tunnustavat. Kuinka tämä oppi voi olla Jumalasta, joka käskää alamaisten totella esivaltaa?"

Knox: "Niin kuin todellinen usko ei alun perinkään saanut voimaansa tai arvovaltansa, maallisilta ruhtinailta, vaan yksin iankaikkiselta Jumalalta, niin eivät alamaisetkaan ole velvollisia omaksumaan uskontoa hallitsijoidensa mielihaluun mukaan... Jos koko Aabrahamin siemen olisi kääntynyt faraoon uskoon... millainen uskonto maailmassa olisi ollut? Tai jos kaikki ihmiset apostolien aikaan olisivat omaksuneet Rooman keisarien uskonon, mitä uskoa maan päällä olisi voinut olla?"

Maria: "Mutta kukaan näistä ihmisistä ei nostaanut miekkaa ruhtinaitaan vastaan."

Knox: "Ette voi kuitenkaan väittää, etteivät he olisi vastustaneet. Sillä ne, jotka eivät tottele... tekevät aina jollakin tapaa vastarintaa."

Maria: "Mutta he eivät kuitenkaan taistelleet miekoin."

Knox: "Jumala ei ollut antanut heille voimaa eikä keinoja."

Maria: "Oletteko te sitä mieltä, että jos alamaiset pysyivät siihen, he saavat vastustaa ruhtinaitaan?"

Knox: "Jos hallitsijat ylittävät valtuutensa... ei ole epäilystäkään siitä, etteikö heitä vastaan saisi taistella, jopa voimakeinoin. Miten on, jos isä menettäisi järkeänsä ja yrittäisi tappaa omat lapsensa? Eikö heidän pitäisi käydä häneen käskisi ja ottaa häneltä miekkaa ja aseita väkivallan? Sama pätee ruhtinaihin, jotka tahtoivat surmata Jumalan lapsia, alamaistaan. Heidän sokea kiihkonsa ei ole mitään muuta kuin hullun raivoa... sen tähden se, että heitä otetaan miekka, heidän kätensä sidotaan ja heidät heitetään vankilaan, kunnes tulevat järkiinsä, ei ole tottelemattomuutta esivallaa kohtaan, vaan oikeaa kuuliaisuutta, koska se on Jumalan tahdon mukaisa."

Uskalsiko yksikään kommunisti puhua tällä tavalla Stalinille?

Raamatun innoittamina Lincoln ja Wilberforce taistelivat orjuuden poistamiseksi. *Pääomassaan* Marx tunnustaa, mikä osuus kristityillä Shaftesburylla oli siihen, että Englanti sai työsuojelulakinsa. Venäläinen, joka kielsi tsaarin arvovallan, oli kristitty kreivi Leo Tolstoi. Thomas Jefferson, Yhdysvaltain presidentti, kirjoitti: "Olen Jumalan alttarilla vannonut ikuisesti vastustavani kaikkea ihmismielen sortoa" ja "Kapinointi himmuvaltaista vastaan on kuuliaisuutta Jumalalle".

Lincoln on sanonut: "Jos orjuus ei ole epäoikeudenmukaista, mikään ei ole väärää."

Emerson kirjoitti: "Jos sinä panet kahleen orjan kaulaan, toinen kiinnitetyt omaasi."

Emersonin sanat ovat osoittautuneet profeettallisiksi. Neuvostoliiton kommunistipuolue on kietonut kahleet poliittisten vastustajiensa kaulaan: ensin yksinvalian, sitten maanomistajien, kapitalistien, toisenlaista näkemystä edustavien sosialistien, Venäjän kansaan kuuluvien kansallismielisten johtajien sekä sorrettujen kansojen, ukrainalaisten, valkovenäläisten ja gruusiin. Mutta samalla keijun toinen pää on kietoutunut kommunistien oman kaulan ympärille. Sen ilmaisi toveri Hruštšov puheessaan puoluuden 20. kongressissa. Hän osoitti, että Stalin oli teloituttanut lähes kaikki keskuskomitean jäsenet pahamaineisissa puhdistuksissaan.

Kristinusko ei orjuutta hyväksy, mutta kommunismi hyväksyy.

Lincoln sanoi puhuessaan kongressille joulukuun 1. päivänä 1862: "Antaessamme vapauden orjille päästämme kahleista myös vapaat."

Toisen maailmansodan jälkeen kristityt valtiot ovat myöntäneet itsensäyyden kaikille siirtomailleen. Sitä vastoin neuvostohallitus on orjuttanut Baltian kansat, unkarilaiset ja išeikit. Kiinan kommunistit ovat tehneet tiibetilaista orjia.

Neuvoisin ateistystäviani muistamaan vanhaa sanontaa: "Älä puhu köydestä hittäytyneen talossa." Kommunistien olisi paras olla ollekaan mainitsematta orjuutta. Olen itse ollut orjana kommunistileirissä.

Mutta kaikki nämä todistelut ovat oikeastaan tarpeettomia, sillä kuten tavallista, *Aleistiin käsikirja* osoittaa itse väitteensä vääräksi. Selittääkseen kristinuskon nopean leviämisen ja voiton ateistit, jotka eivät voi myöntää, että Jumala toimi seurakunnassa, esittävät, että käännyttämiset olivat pääasiassa orjia, "koska kristillisissä piireissä orjat saavuttivat aseman, johon heillä ei muuten olisi ollut mahdollisuutta päästä".

Kirjessään Filemonille Paavali kehottaa orjanomistajaa ottamaan taikaisin luokseen karanneen palvelijansa, ei vain rankaisematta tätä, vaan "rakkaana veljenä". Tällainen oli alkuperäisen kristinuskon henki.

Miksi ensimmäiset kristityt eivät siten lopettaneet orjuutta? Heitä vainottiin. Heillä ei ollut maassa minkäänlaista valtaa. Suurin osa heistä oli itsekin orjia. Vain vähän aikaisemmin oli Spartacusen johtama suuri orjakapina kukistettu verisesti ja kymmeniä tuhansia orjia ristiinnaulittu. Vain hokat kapinoivat silloin, kun varma lopputulos on tappio.

Jumala on ilmestynyt vain kerran Siinain vuorella antaessaan kymmenen käskyään. Niiden esipuhe kuuluu: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä." Esitellessään itsensä kansalleen hän ilmoittaa itsensä mieluummin orjien vapauttajaksi kuin taivaan ja maan Luojaksi. Tällainen on meidän Jumalamme.

Meitä huvittaa *Aleistiin käsikirjan* väite, että kristillinen usko "on palvelu ja palvelee hallitsevien luokkien päämääriä, tukee ja lujittaa riisioon ja sortioon perustuvaan sosiaalista ja poliittista järjestelmää, jne., jne."

Tiedämme, että tällaisista syytöksistä meidän ei tarvitse olla huolissamme, koska olemme tekemisissä akateemikkojen kanssa. Luonteenomaisen likinäköisyytensä vuoksi he eivät osaa olla johdonmukaisia kirjoituksissaan. Me siis vain luemme eteenpäin emmekä pety odotuksissamme. Kuunnelkaa, mitä sanottavaa samoilla kirjoittajilla on eräässä toisessa kirjansa kohdassa: "Uskonpuhdistuksen johtajat käänsivät Pyhän Sanan eri kansojen kieleille, ja ensi kertaa Raamattu oli suurten kansanjoukkojen ulottuvilla. Ennen pitkää nämä löysivätkin joistakin sen väitteistä oikeutuksen taistelulleen yhteiskunnallisesta tasa-arvosta."

Siinä se on. "Raamattu oikeuttaa taistelun yhteiskunnallisesta tasa-arvosta." Raamattu opettaa orjuutta ja sortovaltaan alistumista." Moilemmat väitteet esittää sama kirjoittajaryhmä samassa kirjassaan.

Akateemikot, jotka ova kirjoittaneet *Aleistiin käsikirjan*, saavat ajatella, mitä haluavat. Heidän ylempänä tietävät paremmin. He tietävät, että kristityt eivät tottele orjansesiti diktatoreita. Osoituksesi tästä he ovat surmanneet miljoonia uskonveljiämme ja -sisariaamme ja pitävät edelleen vankeissa kymmeniä tuhansia kristittyjä lähimmäisiämme.

Ateistien olisi paras olla puhumatta mitään jumien hallisijoiden kuolamamisesta. Eivätkö he itse palvoneet Stalnia, jonka he nytemmin ovat

julistanet historian suurimmaksi joukkomurhaajaksi? Tiedakateman jäsenet eivät voi olla kovin nuoria. Heidän on sen vuoksi täytynyt kuulua Stalinin silloisiin mielitelijöihin, muuten he eivät olisi tänään elossa arvostelemassa häntä!

Olen ollut vankilassa Stalinin aikana ja hänen seuraajiansa aikana. Eikö Neuvostoliiton maanlaisella seurakunnalla olisi suurempi oikeus puhua sortovalan vastustamisesta kuin ateisteilla? Entäpä toisen muhaajan, Kiinan Mao Tse-tungin, jumalointi meidän aikamme? Kiinan kommunistit, kaikki ateisteja, kumartavat häntä. Yli miljoona kiinalaista kristittyä on murhattu, mutta mieluummin he kuolivat kuin taipuivat.

Todelliset uskovat ovat ja ovat aina olleet vapaustaisteilijoita. Tässä asiassa meillä ei ole ateistystävillämme mitään opittavaa. Yhdysvalloissa, Englannissa tai Australiassa ei ole orjatyöleirejä. Neuvostoliitossa ja kommunistisessa Kiinassa on.

Kristityjen kuvaaminen sortajien lehitelijäjoukkioiksi on tosiasioiden vääritellemistä. Siksi se, minkä ateistit hylkäävät, ei ole kristinuskoa, vaan sen irvikuva.

Taivaallinen vai maanpäällinen paratiisi

Aleistiin käsikirja lainaa Friedrich Engelsiä sanoessaan, että kristinuskon loivo on taivaassa, ikuisessa kuolemanjälkeisessä elämässä. Hänen mukaansa kristityt eivät halua panna toimeen yhteiskunnallisia uudistuksia tässä maailmassa.

Sen sijaan kommunistisen liikkeen pyrkimys on vapauttaa kaikki työtä tekevät maan päällä.

Tämä on silkkaa valhetta.

Ei ole totta, että kristinuskolla olisi vain taivaallinen päämäärä. Jeesus opetti meitä rukoukseen: "Tapautukoon sinun tahosi myös *maan päällä* niinkuin taivaassa." Joh. 3:12:ssa Jeesus sanoo: "Minä puhun teille *maallisista*..."

Aivan Luukkaan evankeliumin alusta voimme lukea, että kun ihmiset kysyivät Johannes Kastajalta, mitä heidän pitäisi tehdä, tämä ei vastannut: "Pyrkikää kohti ikuisia elämä." Hänen neuvonsa olivat hyvin maallisia: "Jolla on kaksi ihokasta, antakoon toisen sille, joka on ilman, ja jolla on ruokaa, tehkoon samoin." Publikaaneille hän sanoi: "Älkää vaatikko enempää, kuin mikä teille on säädetty." Eikä hän sotilaallekaan esittänyt: "Etsikää taivasta", vaan: "Älkää kiskoko keneltäkään älkääkään kiristäkö, vaan tyytykää palkkaanne", joka oli suurempi kuin ihmisillä keskimäärin (Luuk. 3:11-14).

Jeesus ajoi ruoskalla kauppiat ulos temppelistä. Hän syyti julkisesti kirjanooppineita ja fariseuksia leskien huoneen syömisestä. Rikkaalle nuoru-

kaiselle hän sanoi: "Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhälle" (Matt. 19:21).

Kristinuskolla on ohjelmassaan myös tämän maailman sosiaalinen kehittäminen. Merkittäviä on, että itse neuvostohallituksen jäsenet sanovat, että heidän on saatuttava ja ylittävä perinteisesti kristittyjen maiden, kuten esimerkiksi Yhdysvaltain, taloudellinen taso. Kristinuskon varjossa vietetään siis ilmeisesti paljon yllisempää elämää, kuin mihin neuvostokansalaisilla on mahdollisuus.

Yhdysvalloissa ja muissa länsimaissa työläiset voivat ajaa kirkkoon omalla autollaan tai vaatia mielenosoituksin korkeampaa palkkaa. Neuvostoliitossa työläisillä ei ole edes polkupyöriä, että he voisivat ajaa komunistien kokouksiin, joista kukaan ei saa olla poissa.

Lännen rikkautta ja vapautta ei ole saatuttu ilman ponnistuksia. Mutta jos Engelsing kristinuskoa vastaan esittämät syytökset olisivat oikeutettuja, tätä taistelua ei olisi koskaan käyty. Engels kirjoitti:

Evankeliumien yhteiskunnalliset opetukset kannattavat passiivista uskonnollista vastarintaa epäoikeudenmukaisuutta vastaan, kapinaa polvillaan, mikä itse asiassa merkitsee sorton puolustelua ja ennen kaikkea entisaikojen pahimman sosiaalisen vääryyden, orjuuden, hyväksymistä. Kristinuskko ei ole ollut vallankumoustaistelun rientävien sortettujen aate, vaan niiden sortettujen uskonto, jotka pitävät taistelua toivottomana ja etsivät helpotusta rukouksesta toivoen jotta-kin ihmeellistä pelastusta.

Tämä on harhaanjohtavaa.

Evankeliumien tärkein opetus on, että kristityn tulee seurata Kristuksen esimerkkiä. Suhtautuiko Kristus välinpitämättömästi vääryyksiin? Mitähän mieltä ruoskan kanssa ulos ajettu kauppias olivat hänen asenteistaan? Oliko se passiivista vastarintaa, kun Jeesus hyökkäsi pappeja ja fariseuksia vastaan näiden omassa tempelissä ja nimitti heitä kyykkäärmieiden sikiöiksi ja ulkokultaisiksi?

Onko sinutun Neitsyt Marian ylistysvirsi laulua alistumisesta? Maria sanoo, että hänen Poikansa tulee kukistamaan valtiat valtaistuimilta ja korrottamaan alhaiset. Hän on täyttävä nälkäiset hyvyyksillä ja läinettävä rikkaat tyhjinä pois. Tämä ei kuulosta nöyrältä riistoon alistumiselta.

Kokemus opetti Kristuksen opetuslapsille passiivisuutta ja nöyryyttä silloin, kun ei ollut toivoakaan hirmuvallan kukistamisesta, mutta aina kun tilanne on ollut kypsä tällaiseen vallankumoukseen, kristityt ovat taistelleet. Kun talonpojat kapinoivat uskonpuhdistuksen alkoihin maanomistajia vastaan, heidän tärkeimmät väitteensä oman asiansa puolesta olivat uskonnollisia. Heidän vallankumouslaulunsa kuuluivat:

Aadam kaivoi, Eeva neuloi,
herra heillä ollut ei.

Ja:

Jumala ompe linnamme
ja vahva turva aivan.

Kun teollisuusköyhälistö alkoi vaatia parannusta oloihinsa Englannissa, näiden charistien laulu oli:

Englannin miehet, orja ootte,
mut' vapaaksi Luoja teidätkin loi.
Kalkille elämän, vapauden antaa,
orjaa hän koskaan tehdä ei voi.

Ensimmäiset, jotka olivat järjestämässä vuoden 1905 vallankumoukseen

päättynyttä mielenosoitusta Venäjällä, eivät olleet kommunistiväijämme, vaan pappi Gaponin johtamia kristittyjä työläisiä. Kommunistit käyttivät heitä hyväkseen ja hirttivät myöhemmin papin.

Kristinuskko on yhtä vallankumouksellista kuin kommunisminikin, mutta sen aikaansaama vallankumous on erilainen.

Kommunistinen vallankumous alkaa vastustajien surmaamisella, syyttömien ja syyllisten. Sitten verenvuodatuksesta tulee tapa, jopa nautinto, ja lopputulos on sortovalta, joka on vielä pahempi kuin se, jota vastaan alun perin hyökättiin.

Lenin kirjoitti kerran: "Väkivalta ja tšeka (salainen poliisi) ovat täysin välttämättömiä." Tsaari Nikolai II ei olisi koskaan lkenut väkivaltaa poliittisiin välttämättömyyksiin.

Kuinka monta ihmistä hän murhasi? Kuinka monta Kerenski surmasi? Kysy sitten itseltäsi, kuinka monta Stalin tappoi?

On hyvin todennäköistä, että hän Stalin itse myrkytti Leninin, joka oli opettanut hänelle väkivallan käytön. Sitten hän murhasi lähes kaikki Leninin läheiset ystävä.

Vielä tänäänkin Neuvostoliiton keskiyleireillä kuolee lukemattomia neuvostokansalaisia nalkkaan ja ylläsitukseen. Kommunismi surmaa miljoonia ihmisiä Punaisessa Kiinassa. Siellä harjoitetun väkivallan myöntää jopa Neuvostoliiton lehdistö. Puolassa työväenvaltaa käyttävä Gomulka ampui työläisiä. Kommunistiset vallankumoukset ovat aina kielteisiä ja tuhoisia.

Meidän kristittyjen vallankumouksellisuus on aivan toisenlaatuista. Uskovat käyttävät ensin ja ennen kaikkea Hengen miekkaa, joka voi tappaa synnin tappamatta syntistä.

Hengen miekalla kristityt ovat korjanneet monia väärinkäytöksiä. Siellä, missä kristillinen kulttuuri on vallitsevana, ihmisillä on vapaus, vapaus jopa kieltää Jumala. Pyrydän arvoisia vastustajiani nimeämään edes yhden ihmisen, joka Yhdysvalloissa, Englannissa tai Länsi-Saksassa on vankeudessa ateisminsa tähden. Mutta kommunistisissa miljoonat veljeni ja sisareni ovat olleet vankeudessa tai saataneet surmansa uskonsa vuoksi. Kunnat ovat taistelleet vapaudesta tai saataneet sen — ateisitt vai kristityt?

Kristityt eivät kieltäydy kapinoimasta hirmuvallaa vastaan silloin, kun

se on välttämätöntä. Mutta siellä, missä sortajat mielivaltaisuksillaan pakkottavat heidät kapinaan ja olosuhteet ovat suotuisat, he pyrkivät aina korvaamaan sortovallan rauhaa ja oikeutta suosivalla hallituksella, kun taas Marx kannatti "jatkuva vallankumousta", käsitettä, jonka hän itse loi. Mistä syystä jatkuva vallankumousta? Vallankumous vallankumouksen vuoksi? Ikuisesti saavuttamaton päämääräkö? Eikö koskaan edes haavekuvaa, jota voisi tavoitella? Sehän on puhdasta sadismia.

Kristityt eivät koskaan unohda, että ensimmäinen vallankumouksellinen oli saatana. He eivät herkästi turvaudu kapinaan, eivät edes kommunistihallitusta vastaan.

Uskovia kiinnostavat kyllä maallisetkin tapahtumat, ero on vain siinä, että heillä on muitakin kuin ajallisia tavoitteita. Ihmiset ovat kuin sammakoita, jotka elävät pimeän kaivon pohjalla näkemättä vilaustakaan ympäröivästä maailmasta. Uskovat ovat ihmisiä, joiden olosuhteet ovat samantlaiset, mutta jotka ovat kuulleet leivosen laulavan. Ja ihmisten ihme — he ovat ymmärtäneet sen! Siinä kerrotaan auringosta ja kuusta ja tähdistä, putia kasvavista vuorista ja kukkuloista ja ihanasta merestä. He uskovat siihen, mistä laulu puhuu. He ovat varmoja siitä, että taivaallinen paraatiksi on olemassa. Laiminyömyttä maallisia velvollisuuksiaan he pyrkivät sitä kohti ja kutsuvat muitakin seuraansa.

Jos löytyy ketään, joka vielä enemmän uskoo kehityksen mahdollisuuksiin kuin Darwin, niin sellainen on kristitty. Kristitty uskoo uuteen synymään. Hän uskoo, että sammakosta voi tulla leivonen, että ihminen voi päästä osalliseksi jumalallisesta luonnosta ja ettei siihen tarvita pitkää kehitystä, vaan muutos tapahtuu silmänräpäyksessä, kun ihminen uskoo Jeesukseen Kristukseen.

Kaiken tämän uskoen kristitty taistelevat oikeuden puolesta tässä maailmassa, mutta pyrkivät samalla kohti taivaallista paraatista.

Onko Jumala olemassa?

Tähän saakka olen kirjassani noudattanut Jeesuksen käskyä: "Jos joku pakkottaa sinua yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi."

Vastustajani ovat halunneet noudattaa tiettyä linjaa väitteissään. Olen kulkenut heidän rinnallaan. Olen vastannut heidän todisteluhinsa, silloinkin, kun ne ovat koskeneet täysin merkityksettömiä asioita.

Mutta nyt haluaisin keskittyä ateistien ja kristittyjen välisen kiistan tärkeimpään kysymykseen: Onko olemassa Jumala, jota kannattaa palvella, johon voi luottaa, joka varjelee ja lohduttaa, vai eikö häntä ole?

Ranskalaisen kommunistiteoreetikon R. Garaudy'n mukaan täydellisyys ja ehdottomuus eivät ole jumalallisia, vaan pelkkiä inhimillisiä ominaisuuksia. Ihmisen yläpuolella ei ole mitään. Kristityt uskovat Jumalaan, hänen lupauksiinsa auttaa tässä elämässä ja turvata lisäksi ikuinen elämä. Ga-

raudy kirjoittaa: "Meille ateisteille ei ole luvassa mitään eikä meitä odota kukaan." Miten surullisia sanoja! Ateisteille ei luvata edes omien toverien uskollista ystävyttä. Garaudy, joka koko elämänsä oli palvellut kommunistipuoluetta, karkotettiin siitä. Ei ollut ketään, joka olisi ohjennanut hänelle auttavan käteensä tai osoittanut hänelle ystävyttä, kun hänellä oli ahdistus. Hän sai huomata olevansa yksin.

Eräs nuori säveltäjä oli hyvin köyhä ja asui vuokrahoneessa. Ystävä rohkaisi häntä: "Kun sinä kuolet, tämän talon seinään laitetaan kyltti. Säveltäjä innostui: "Tarkoitatko sitä todella?" "Tietysti", kuului vastaus. "Kyllissä lukee HUONE VUOKRATTAVANA." Tämän enempää ei Garaudyllakaan ollut odotettavissa kuoleman jälkeen. Ja tässäkin elämässä hänen karkotuksensa puolueesta jätti tyhjäksi paikan jollekin toiselle samantyläiselle huiputettavalle.

Ihminen on Jumala. Koko kommunistinen oppi henkii tätä uskoa. Tämän itsepetoksen näkeminen sai erään Neuvostoliiton maatalaisen runoilijan luomaan seuraavat säkeet:

Tämän päivän Jobin uskontunnustus

Olen oma jumalani. Mutta miten heikko, oikullinen jumala, mieleön, järgjetön ja voimaton.

Jumala varjelkoon ketään rakastamasta sellaisia jumalaa ja olemasta hänen kaltaisensa — Jumala suojelemaan sinut siltä!

Jumala? — kenties. Turmeltuun, surkea jumala.

Mutta jos minä todella olen "Hän, jossa ei vilppiä ole", auttakoon Herra sinua elämään rauhassa ateistina; jumalana oleminen — Jumala sinua siitä varjelkoon.

Olen jumala — mutta niin voimaton sekasorron keskellä.

Ja koska kaikki rajat ovat vääristyneet, temppelit ovat nyt museoina ja jumalat elävät tunteksivien ihmisjoukkojen seassa.

Anna minulle anteeksi suuruudenhulluuteni, mutta minulla ei ole Jumalan valtaa rangaista itseäni ja antaa itselleni anteeksi. Suo anteeksi suuruudenhulluuteni!

Jumalan valta — kurittaa — sitä en toivoisi kenellekään lähimmäiselleni, en uskalla toivoa ihmiselle sellaista oikeutta. Jumala varjelkoon sinua tavoittelemasta jumalautta, julistamasta syyttömyyttäsi tai vapauttamasta itseäsi synnistä.

Olen se, mikä olen. Jumala – hän yksin on Jumala.

Miehen suunnatonta ylpeyttä, miten murheellista;

Jumala varjelkoon sinua uhmaamasta oman tunnon ääntä,
jos kuulet sen. Jumala sinua varjelkoon!

Onko olemassa ketään ihmistä suurempaa? Onko olemassa Jumala sanan varsinaisessa merkityksessä, taivaan ja maan Luoja, hän, jota Jeesus kaski meidän kutsua Isäksemme?

Jerusalemmin temppelissä (kuten monissa egyptiläisissä ja Mitra-jumalan tempeleissä), oli kaikkein pyhin, johon vain ylimpapi sai astua kerran vuodessa, vaikuttavien uskonnollisten juhlallisuuksien saattelemana.

Jeesuksen aikana tämä kaikkein pyhin oli tyhjä. Babylonian pakkosiirtolaisuuden aikaan, satoja vuosia aikaisemmin, Jeremia oli kuljettanut pois ja käkenyt nimsanotun liitonarkin, kullatun kirstun, jossa olivat kiivaituihin kirjoitetut Jumalan käskyt. (2. Makkabealaisten kirja 2:1-7.) Kun temppeli pystytettiin uudelleen juutalaisten vapauduttua vankeudesta, pyhää arkia ei löydetty. Siksi kaikkein pyhimmissä ei ollut yhtään mitään.

Tällä tyhjyydellä oli vertauskuvallinen merkitys.

Kabbala, juutalaisten pyhä kirja, johon heidän muinaisia uskonnollisia perinteitään on talletettu, käyttää Jumalasta nimeä "Ein" – hän, jota ei ole. Saattaa tuntua oudolta, että syvästi uskonnollisista kirjasta löytyy Jumalalle nimi, jonka ateistitkin voivat hyväksyä. Mutta ne, jotka tuntevat Jumalan, ymmärtävät kyllä, mitä sillä tarkoitetaan.

"Jumala, jota ei ole" merkitsee sitä, että "hänä ei ole sellaisena, kuin me hänet käsitämme". Hänen ajatuksensa eivät ole meidän ajatuksiamme, eivätkä hänen tiensä ole meidän teitämme.

Feurbach oli aivan oikeassa väittäessään, että ihmiset ovat luoneet jumalia omien mielikuviansa mukaan. Mutta Feurbach ei ollut ensimmäinen. Hän sanoi niin torjuakseen Jumalan. Luther, joka oli ihmiskunnan historian syvällisimpiä uskonnollisia ajattelijoita, oli sanonut kolme vuosisataa aikaisemmin: "*Fides est creatrix Dei*" (Usko luo Jumalan).

Ihminen pöhti tapahtumien syitä ja tarkoituksia, luonnon ja elämän salaisuuksia, ja niin hänen mielessään syntyy kuva Jumalasta. Jumala on hänen poikansa, hänen järkeensä rakas lapsi. Mutta kun ihminen pääsee tähän saakka, hän päättelise heti, että tämä hänen sielussaan syntynyt Jumala on luonut kaiken, myös hänet itsensä, että Jumala on objektiivista todellisuutta hänen tietoisuutensa ulkopuolella ja että ihminen saa kiittää häntä kaikesta. Niinpä ihminen pääsee Pojasta Isä Jumalaan. Raamatusta opimme, että nämä kaksi ovat liittyneet toisiinsa kuvaamattomalla, sanomattomalla rakkaudella. Pyhässä Hengessä Jumala loi ihmisen, jolla on usko. Usko luo käsitteen "Jumala".

Näin pitkälle voimme ymmärtää oman jumalakuvamme.

Mutta Jumala, joka meidät on luonut, on paljon meidän ymmärryksemme yläpuolella. Häntä ei meidän järkemme pysty käsittämään.

Teologia on esittänyt monia todisteita Jumalan olemassaolosta. Uskonnon vastustajat ovat puolestaan tuoneet esiin omat vastaväitteensä.

Minä en todistele. Jumala ei tarvitse puolustusasiantajaa. Hän pystyy ilmaisemaan itsensä. Ei auringonkaan olemassaolosta tarvitse esittää todisteita – kuinka paljon vähemmän sitten sen Luojasta. Aika ajoin aurinko on pilvien peitossa. Silloin joudumme odottamaan, jos haluamme nähdä sen. Jos Jumala tahtoo käikettyä paljastaakseen itsensä vain niille, jotka hartaasti etsivät häntä, minun on kunnioitettava hänen tahtoaan.

Jumala antaa valon avulla elämän kaikille luoduille, mutta sekä Jumala että valo ovat näkymättömiä. Kuka on koskaan nähnyt valon? Täysin ilmatomassa putkessa kulkevaa valonsädetä ei ihmisillä pysty havaitsemaan. Kun me puhumme valon näkemisestä, tarkoitamme esineiden, valon paljastaman ilman, näkemistä. Valo itsessään on näkymättömiä.

Siksi ihmisen on päästävä aistien ja järjen yläpuolelle, jotta hän voisi tuntea Jumalan, vaikka järki saattaakin osoittaa häntä kohi.

Olet huomannut luonnon tarkoituksenmukaisuuden. Maahan kylvetty siemen imee ympäristöstään juuri niin paljon typpeä, ilmaa ja vettä, kuin se tarvitsee tullakseen kukaksi. Sen kasvussa voi havaita päämäärätietoisuutta. Sillä on tarkoitus, jonka se pyrki saavuttamaan. Hedelmöitynyt munasolu ottaa äidiltään juuri sen määrän ravintoa, jonka se tarvitsee kasvaakseen vauvaksi. Taas sama pyrkimys tiettyyn tavoitteeseen. Mutta siemen, sen enempiä kuin munasolukkaan, ei osaa tavoitella päämäärää. Niiden täytyy tulla viisaalta Olenolta, joka on pannut ne luotuihinsa.

Ihminen on myös sopeutunut ympäristöönsä, muuten hän ei olisi pystynyt elämään niin monta tuhatta vuotta. Huolimatta kaikista ihmisen väärinkäytöksistä me elämme luomakunnassa, joka ponnistelujemme tuloksena tai ilman niitä tarjoaa meille kaiken, minkä tarvitsemme tullaksemme toimeen. Synnymme pienokaisina, jotka eivät pysty nauttimaan muuta kuin maitoa, ja vähän ennen syntymäämme maitoa alkaa kerääntyä äitiimme rintoihin. Kasvaessamme tarvitsemme yhä vahvempaa maitoa, ja niin äidinmaito muuttuu tarpeittemme mukaan.

Meillä on synnyessämme keuhkot, ja me löydämme ilmaa. Tarvitsemme vettä, ja sitä on valmiina. Muutaman kuukauden kuluttua alamme tarvita vihanneksen ja lihan sisältämiä ravintoaineita, ja niitäkin maailmassa on.

Olemme alttiita sairastumaan. Mutta me tiedämme, että yhteisiä, sienistä tai alkuaineista voidaan valmistaa lääkkeitä lukemattomiin sairauksiin.

Ihmisen jokaiseen tarpeeseen löytyy tyydytys ympäröivästä todellisuudesta.

Mikä ylimielisyys tai tietämättömyys saa meidät kuvittelemaan, ettei niin tärkeä perustarve kuin sielumme kaipuu Jumalan puoleen – jano, joka on synnyttänyt niin monia uskontoja ja jumalaistaruksia – koskaan löytyisi todellista tyydytystä?

Eräänä syyspäivänä varis puheli ensimmäisiä vuottaan elävän nuoren

pääskysen kanssa. Varies sanoi pääskylle: "Olet näköjään lähdössä pitkälle matkalle. Minne oikein lennät?" Pääskynen vastasi: "Täällä tulee aina vain kylmempää. Pelallun kohta. Menen etsimään lämpimämpää maata." Viisas varis pilkkasi: "Muista, missä olet syntynyt. Synnyt tässä maassa vain muutama kuukausi sitten. Mistä tiedät löytäväsi lämpimämmän maan, jossa voit oleskella silloin, kun täällä on kylmää?" Pääskynen vastasi: "Hän, joka pani sydämeeni kaipun lämpimämpään ilmastoon, ei ole voinut pettää minua. Uskon häntä ja läнден." Ja pääsky löysi sen, mitä se etsikin.

Niin päättelee jokainen uskollinen sielu.

Ihmissielu jäähdytti jääpuikoksi maailmassa ilman Jumalaa. Muistat kai Homunculuksen – keinotekoisien putkessa syntyneen ihmisen *Faustin* toisessa osassa. Hänen oli aina kylmä. Ihminen palelee, jos hän näkee itsensä vain kemiallisten reaktioiden monimutkaisena tuloksena. Me pyrimme koki Isää, lämmön, rakkauden ja valon lähdettä. Niin kuin kaikki ihmisiliset perustarpeet löytävät tyydytyksen todellisuudesta, niin myös tämä sielun kaipaus. Me voimme löytää Jumalan. Me voimme oppia tuntemaan hänet.

Mitään tiedonala ei kuitenkaan voida tutkia ilman oikeita välineitä. Et pysty näkemään tähtiä mikroskoopin avulla tai mikrobeja kaukoputkella. Ihmiset lählevät liikkeelle väitillä tavalla päätellessään, että Jumalaa ei ole, koska he eivät löydä häntä aistien avulla. Mutta aistien toiminta on rajoittunut aineen maailmassa. Ne eivät ole se väline, jolla nähdään Jumala. Aivan samoin kuin mikrobiologia käyttää omaa laitteitaan ja tähtitiede omaansa, niin uskollakin on keino, jolla se voi nähdä Luojan. Jeesus sanoi: "Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan." Hanki sellainen sydän, niin tulet näkemään!

Lukija varmasti ymmärtää, että sanalla "nähdä" on useita merkityksiä. Näen aineellisen esineen, koska sen heijastama valo osuu silmäni. Näen asian oikeutuksen punnitsemalla todisteita mielessäni. Näen toisen ihmisen käyväksesi, että hän rakastaa minua. Voin sulkea silmäni ja nähdä rakkaani kuvan. Hän on kaukana minusta. Silmäni ei saavuta hänestä lähtevä valo. Silti minä näen. Pystyn kuvailemaan uniani, unelmani, kuvitelmiäni. Puolet elämästäni on tällaista näkemistä.

Kun me näemme Jumalan?

Mielikuvituksemme varasoi kuvia, ja voimme poimia sieltä haluamme kuvan kuin albumista. Mutta tämä talloke ei sisällä vain aineellisen maailman kuvia. Olemassaoloni ei ala sinä päivänä jona syntyin, tai hedelmöitykseni hetkellä. Olen ollut ikuisesti olemassa Jumalan ajatuksissa ja suunnitelmassa. Olen tullut tähän maailmaan vähäsi aikaa pyhiinvaeltajana ja muukalaisena.

Olen läpikäynyt elämästäni imeväisvaiheen. Mieleeni on kertynyt kuvia tuolta ajalta, aivan niin kuin myöhäisemmiltäkin, mutta en pysty halutesanikaan muistamaan noita vauvaiän elämyksiä. Kuitenkin psykoanalyysi

tai hypnoosi voivat todistaa niiden olemassaolon. Ne voidaan palauttaa mieleen.

Siis kaikki tieto on vain ennen koetun uudelleen tajuaamista. Sydän, joka on puhdistettu synneistä, himoista, erehdyksistä, peloista, huolista ja vihasista voi taas nähdä Jumalan, josta se on lähtöisin.

Mutta meidän on tässä yhteydessä määriteltävä uudelleen sanat "nähdä" ja "kuva", koska me katsomme todellisuuteen, jolle ihmiskielessä ei ole sanoja.

Kun Marco Polo, ensimmäinen Kiinassa käynyt eurooppalainen, palauttuaan kertoi tuttavilleen, että hän oli tavannut viinosilmäisiä, keltaihaisia ihmisiä, joiden hiukset oli palmikoitu niskaan, hän sai nimen "Marco Polo, valehteilijä". Millä keinoin hän olisi voinut todistaa väitteensä? Hän saattoi vain sanoa toisille: "Käykää siellä, missä minäkin, kohdattaa samat vaarat kuin minä, kestäkää rasitukset, jotka minä kestin, niin saatte tietää."

En voi todistaa puheillani epäilijälle virusten olemassaoloa. Hänen täytyy itse kurkistaa mikroskooppiin.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan. Jumalan luontemisessa on kysymys ihmisen puhtaudesta. Lopullinen totuus on puhtaisten yksinoikeus. Aina, kun joku puhuu minulle Jumalasta, puolesta tai vastaan, kysyn häneltä: "Oletko niin puhdas, että sinua voi pitää luotettavana? Vain lunta valkeimmat ovat perillä tästä asiasta."

Kuka Jumala on?

Koska ateistit eivät hyväksy Kristuksen ristinuhrin, joka puhdistaa meidät synnistä, he eivät voi nähdä Jumalaa. Mutta heillä on oikeus sanoa: "Te väitätte tuntevanne Jumalan. Kerotkaa meille, kuka hän on!"

Se on hyvin tärkeä kysymys. Tärkeä molemmille osapuolille. Ateistien täytyy voida sanoa: "Kuka on se, jonka olemassaolon me kiellämme?" aivan samoin kuin kristittyjen tulee osata vastata kysymykseen: "Kuka on se, johon me uskomme?"

Kuka Jumala on?

De Broglie, meidän aikamme suurin valon ongelmien teoreetikko, on kirjoittanut: "Kun ka paljon tietäisimmekään, jos tietäisimme, mikä valonsäde on." Huomattava biologi Jacob von Uexküll on sanonut: "Kukaan ei tiedä, mitä elämä on." Ja meidän pitäisi ilmoittaa, kuka elämän ja valon Antaja on!

Missä vastaamisen vaikeus oikein on? Kun kysytään: "Mitä valo tai elämä on?" tai "Kuka Jumala on?" vaikeita eivät ole sanat "mitä", "kuka", "valo", "elämä" tai "Jumala". Kyllä me jollakin tapaa pystymme selittämään, mitä me näillä sanoilla tarkoitamme. Ymmärrettävyyttä häiritsee kysymyksen pienin sana "on". Mitä sana "on" merkitsee? Jos emme ymmärrä sitä, kaikki muukin jää arvoituksiksi.

Kristillinen maailma on jakautunut. Mieliptide-erot keskittyivät sanan "on" ympärille. Uudessa testamentissa, joka alun perin kirjoitettiin kreikaksi, kerrotaan, että Jeesus aterioidessaan opetuslastensa kanssa viimeistä kertaa ennen ristinaulitsemista, otti leivän ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini" ja viinimaljan sanoen: "Tämä on minun vereni". Ortodoksit ja katoliset uskovat, että sana "on" voi tässä yhteydessä tarkoittaa vain yhtä: kristityt todella syövä ja juovat pyhässä ehtoollisessa Jeesuksen ruumista ja verta. Kun papi toistavat alttaripalveluksen aikana Jeesuksen sanat, ehtoollisaineissa tapahtuu muutos. Ulkonaisesti ne pysyvät edelleen leipänä ja viininä. Mutta niiden koostumus on muuttunut. Siitä, mikä oli leipää ja viiniä, on tullut Kristuksen ruumis. Protestanttit lukevat samaa Raamattua, mutta he tulkitsevat sanan "on" toisin. Heille se merkitsee sitä, että ehtoollisleipä on Kristuksen ruumiin vertauskuva, että vaikka se edelleen on leipää, se on saanut toisen arvon, aivan samoin kuin sormuksen arvoa lisää se, että se on lahja rakastetulta.

Se, että tästä aiheesta on kirjoitettu tuhansia kirjoja ja että sen tähden suuret instituutiot ovat piirstoutuneet, osoittaa että, sana "on" ei ole niin yksinkertainen kuin miltä se näyttää. Jos tahdot tietää, kuka Jumala on tai mitä valo on, sano minulle ensin, mitä sinä ymmärrät "olemisella".

Kristinusko ei ole kielänyt aikaisempia kulttuureita. Kuten jo aikaisemmin olen osoittanut, se liitti ajattelunsa kreikkalaista, varsinkin Aristoteleen filosofiaa. Kristinusko omaksui käsitteen Jumalasta, joka, vaikka on itse liikkumaton, on luonut kaiken liikkeen maailmaan. Hän istuu rauhallisesti jalkkymättömällä valtaistuimellaan ja hallitsee kaikkia ikuisessa liikkeessä olevia esineitä ja ihmisiä. Aristoteles olisi sanonut, että Jumala "on" sanan hyvin ahtaassa merkityksessä.

Mutta liikkumaton liikkutaja on käsitettävä. Paikallaan oleva ei voi toimia tehokkaasti. Moottori, joka käyttää konetta, on itsekin liikkeessä. Moottorin sopii toinen, pelkän olemisen ulkopuolella oleva käsite — se liikkuu.

Todellisuus ei tunne olemista. Kant kirjoitti kirjassaan *Puhuaan järjen kritiikki*: "Olla ei ole oikea predikaatti... Loogisesti käytettynä se on vain väitteen kopula eli yhdistäjä." Jos sanomme, että Jumala on hyvä tai vanhurskas, siinä on järkeä. Mutta jos sanomme, että Jumala tai joku muu vain on, jäämme turhien sanojen tasolle.

Kun kysymme itseltämme, mitä oleminen on, päädyimme siihen, että oleminen voi olla vain pyrkimistä, kehitymistä, liikettä, muutosta. Herakleitos on sanonut: "*Panta rhei*" — "Kaikki virtaa." "Et voi uida kahta kertaa samassa joessa." "Sinä" et voi uida siinä edes "yhä" kertaa", koska koko ajan, kun olet uimassa, ruumiisi muuttuu, samoin joki.

Alkeisluokat, joista maailma muodostuu, kemialliset alkuaineet sen enempää kuin hengelliset todellisuudetkaan, eivät ole mitään paikallaan pysyvää, vaan tapahtumia, liikettä. Siinä ajassa, kun sanon sanan "rauta", raudan atomeissa olevat elektronit ovat kiertäneet tuhansia miljardeja ker-

toja ytimen ympäri. Kun pääsen a-kirjaimen, rauta ei enää ole samassa tilassa kuin aloittaessani r:llä. Jos perhehdyt mikrofysiikkaan, huomaat, miten tärkeää tämän ymmärtäminen on. Altiudessa liikkeessä oleva alkeisluokan ei voi niin kauan pysyä paikallaan, että ehtisin sanoa sen "olevan olemassa". Sillä aikaa kun sanon: "Atomi on olemassa", se elää niin rikkaan historian, että siihen verrattuna koko ihmiskunnan historia näyttää pieneltä. Sir James Jeans on sanonut: "Aine ei ole jotakin, joka on, vaan jotakin, joka tapahtuu." Aine ei ole olemista, vaan virtausta. Kaikki — ja erityisesti kaikki elävä — muuttuu ja uudistuu alttiudesta.

Kuinka voi kaiken Liikuttaja olla liikkumaton? Jos Jumalan kuvat olisivat sallittuja ja jos ne pystyisivät välittämään todellisuuden, totuudenmukaisin olisi Michelangelon maalaus Sikstiiniläiskappelin katossa. Siinä Jumala lentää myrskyssä. Raamatusta, Ruutin kirjasta, voimme lukea Jumalan sivista.

Vastustajani sanovat, että Jumalaa ei ole. He eivät tiedä, että korkearvoiset kristilliset opettajat sanoivat sen jo kauan sitten, vaikka antoivatkin tälle kielelle sen oikean sisällön. Skolastinen filosofi John Scotus Eriгена on kirjoittanut: "Sanaanmukaisesti käsitettynä Jumala ei ole, koska hän on olemisen yläpuolella." Tuomas Akvinalainen sanoi: "Jumalallinen 'oleminen', joka on hänen olemuksensa, ei ole tavallista 'olemista'. Se eroaa kaikesta muusta olemisesta. Jumalallinen 'Esse' (lat. 'olla') ei ole samaa kuin tavallinen 'esse'."

Sana "oleminen" ei ole vain substantiivi, nimisana, se on myös verbi, teonsana. Mitään luotua olentoa ei voida kuvalla pelkällä substantiivilla, koska se kehittyi, se liikkuu, se elää historiaa. Käsitettä "on" ei siinä rajoitetussa merkityksessä, että se tarkoittaa pysyvää tilaa, voida soveltaa luomakuntaan, vielä vähemmän sen Luojaan. Kun sanot: "Jumala on", olet sanonut hänestä aivan liian vähän. Jumala tapahtuu.

On olemassa tapahtuma, "Jumala". Hän on ääretön liikkuja ja muuttuja. Hänen heprealainen nimensä on "El", joka ilmentää yhteyttä: "El" tarkoittaa "kohti", liikettä alfaista kohti omega, alusta loppuun.

Jumala ilmaisi Moosekselle hepreankielisen nimensä "*Ehyeh asher eh-jeh*", jonka kirjaimellinen käännös on "*Tulen olemaan se, joka tulen olemaan*".

Psalmin kirjoittaja Daavid kysyi itseltään, kuka Jumala on, ja vastasi: "Hän ajoi kerubin kannattamana ja lensi, ja hän liiti tuulen siivillä." Raamattu kertoo, että Jumala ratsastaa siivekkäillä olennoilla, tai pikemminkin siivekkäillä tapahtumilla, sillä enkelitkään eivät "ole", ne tapahtuivat. Toisessa psalmissa on sanat: "Sinä teet pilven vaunuiksesi ja kuljet tuulen siivillä."

Vertaapa tätä itämaista kuvakieltä, joka nerokkaalla tavalla ennakoii nykyaikaisia tieteellistä maailmankäsitystä, ajatuksen liikkumattomasta maailmankaikkeuden liikkeellepanijasta, niin huomaat, kuinka oikeassa Raamattu on. Jumalan rakkauden luonne on vakaa, siinä mielessä Jumala

on muuttumaton eikä hänessä ole vaihteen varjoa. Mutta tämän rakkauden ilmestymisnauhat ovat joka hetki uudet.

Sen tähden on niin vaikea vastata kysymykseen "Kuka Jumala on?" sillä hän vuodattaa hyvyttään ihmiskunnan ylle aina uusin tavoin. Hänen rakkautensa liekit muuttuvat jatkuvasti, aivan kuin tulen liekit. Ihmisiä ei itse asiassa voi maalata todellista muotokuvaa. Ihmisen ulkonäkö muodostuu sarjasta kasvojenilmeitä. Emme voi myöskään oikeastaan ilmaista totuutta. Totuus on aina kokonainen keiju väitteitä muuttuvasta esineestä tai ihmisestä.

Siksi hepreassa, kielessä, jolla Jumala ensi kerran ilmaisi itsensä, sana "kasvot" on aina monikossa – "panim" (kuten suomesekin). Jokainen ihminen ja jokainen esine muuttaa altiuudesta muotoaan. Raamattu käyttää myös Jumalasta itsestään tätä monikkoa "panim". Häinkin vaihtelee jatkuvasti tapoja, joilla hän ilmentää rakkauttaan ja vanhurskauttaan.

Kun kysyt itseltäsi "Kuka Jumala on?" silmiesi editse vilahdaa kuin ka-leidoskoopissa tuhansia kuvia, toinen toistaan kauniimpia. Sen vuoksi jumalkuvien tekeminen oli juutalaisille kiellettyä.

Heprean kieli välttää sanaa "on". Jeesus, joka puhui hepreaa tai sen aramealaista murretta, ei koskaan sanonut: "Tämä on minun ruumiini", vaan yksinkertaisesti: "Tämä – minun ruumiini." (Myös venäläiset ja kiinalaiset jättävät pois "olla"-verbin). Jos teologit olisivat tunteet parhaimmillaan raamatulliset kielet, olisi vältetty yhdeltä kiistalta siitä, mitä Jeesus ei koskaan sanonut.

Me tiedämme, mitä Jumala on: Hän on kaiken Alku, taivaan ja maan Luoja. Me tiedämme, mitä hän tulee olemaan: "Kaikki kaikessa". Mitä hän on nyt? Hän ei ole "on". Jumala liikkuu äärimmäisyydestä toiseen.

Ateistit ovat oikeassa. Me emme voi sanoa, kuka Jumala on, eivätkä he pysty sanomaan, mitä ateismi on. Sekin kehittyi jatkuvasti. Siitä menneiden aikojen houkkien ateismita, joka yksinkertaisesti kielsi Jumalan, on monien vaiheiden jälkeen tullut sotaisaa ja tieteellisesti perusteltua jumalan-kieleisyyttä, joka hallitsee tämän päivän kommunismin.

Mutta vaikka emme pystykään sanomaan, kuka Jumala on, voimme silti ajatella häntä.

Apostoli Paavali kirjoittaa: "Sillä hänen näkymänsä olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävänä."

Giordano Bruno on esittänyt sanaileikin, jonka mukaan "intelectio" (äly) on "interna lectio" (sisäinen opetus), jonka luonto meille tarjoaa.

Mitä enemmän tiedän koneesta, sitä enemmän itäiläisen insinööriä, joka sen suunnitellut. Mitä kauniimpi palatsi, sitä enemmän kunnioitan arkkitehtia.

Vastustajieni esittämä luettelo ateistitiedemiehistä on virheellinen. Maailmankaikkeutemme kantaa Einsteinin nimeä. Hänen täytyy tietää

siitä jotakin. Hän kirjoittaa teoksessaan *The World As I See It* (Maailma sellaisena kuin minä sen näen):

Jos juutalaisuus puhdistetaan profetioista ja Jeesuksen Kristuksen edustama kristinusko kaikista myöhemmistä lisäyksistä, varsinakin papin tekemistä, jäljelle jää oppi, joka kykenee parantamaan kaikki ihmiskunnan sosiaaliset vääryydet. Jokaisen hyvää tahtoa omaavan ihmisen velvollisuus on vakaasti pyrkiä omassa pienessä maailmassaan tekemään tästä todella inhimillisestä opista elävä voima, kykijensä mukaan. Jos hän rehellisesti ponnistelee tähän suuntaan eikä joudu aikalaistensa murskaamaksi ja tullaamaksi, hän voi pitää itseään ja yhteisöä, johon kuuluu, onnellisena.

Bernettin kirjoittaman elämäkertansa esipuheessa hän sanoo: "Ylimääräinen uskonnollinen kokemus on voimakkain ja jaloin luonnon tieteellisen tutkimisen vaikutin."

Kirjansa *Relativity and the Structure of Stars* (Suhteellisuus ja tähtien rakenne) avaussanoiksi Milner on kirjoittanut: "Alussa loi Jumala taivaan ja maan."

Biologi Hans Spemann on sanonut: "Tunnustan, että kokeellisessa työssäni minulla on usein ollut tunne vuorokeskustelusta, jonka toinen osapuoli on näyttänyt itseni älykkäämmältä."

Immanuel Kant kirjoitti: "Aivan samoin kuin kasvot ovat kauniit siitä syystä, että ne paljastavat ihmisen sielun, niin maailmakin on kaunis siksi, että siinä voi nähdä Jumalan."

Hegel, nykyaikaisen dialektiikan perustaja ja Karl Marxin oppi-isä, pyysi filosofiaa säätämään uskonnon.

Francis Bacon on sanonut: "Pintapuolinen filosofia vierannuttaa ihmisen Jumalasta; syvällisempänä se vie takaisin Jumalan luo."

On monia asioita, joiden perusteella tiedemiehistä on tullut uskovia. Heitä ihmetyttää sopusointu, joka ilmenee luonnonlakien ja ihmislaisten, järjen, intuition ja uskon ymmärtämis mahdollisuuksien välillä.

Jos ne, jotka eivät usko, haluaisivat olla johdonmukaisia, heidän ei pitäisi olla ateisteja, vaan agnostikkoja. Eikö Luoja ole? Hyvä, maailman kaikkein on siis satunnaisten ionien, elektronien, fotonien ja protonien kasauma, ilman minkään viisauden ohjausta. Samoin avonni ovat kehittynyt tällaisen sattuman tuloksena, ilman lainantajaa synyneiden lakien mukaan. Kuinka on mahdollista, että aivot, jotka eivät ole älykkään tahdon suunnittelema elin, voivat ymmärtää oikein niin monia maailmankaikkeuden asioita? Stalin on sanonut, että kaikkea ei tiedetä, mutta kaikki voidaan tietää. Miten minulla voi olla aivot, jotka pystyvät tietämään kaiken? Voisivako ilman ennakkosuunnitelmaa yhteen heitetty lampu, paristot ja johdot vastaanottaa radiolähetyksiä? Syntyisikö samaan paikkaan joutuneista pyöristä, ruuveista, vivuista ja jarruista auto, jolla pääsisi eteenpäin?

Biologi Max Hartmann puhuu "ihmeellisestä ajattelumme ja maailman kaikkeuden välisestä sopusoinnusta." De Broglie sanoo, että suurempi ihme kuin uskommekaan on se, että tiede on mahdollista. Einstein kirjoitti: "Käuisesti käsitämätöntä maailmankaikkeudessa on se, että se voidaan ymmärtää."

Jopa Voltaire, jonka ateistit luulevat kuuluvan omaan joukkoonsa, on sanonut näin: "Maailma on tehty älykkäästi. Siksi sen on luonut äly... Newtonin äly on peräisin toisesta älystä."

Kuka usko, että on olemassa kelloja, mutta ei kelloseppää? Meidän kellomme mittaavat aikaa maan liikkeen mukaan. Kuka tämän kronometrin on suunnitellut?

Toinen asia, joka hämmästyttää jokaista luomakunnan huolellista tarkkailijaa, on luonnon tiukka järjestys. Se ei myöskään ole voinut syntyä satumalta.

Uexküll sanoo: "Voimme lukea luonnosta kokonaisen sävellyksen partituurin." Geologi Cloos kirjoittaa: "Me kuuntelemme maan musiikkia."

Kant, joka suhtautuu hyvin kriittisesti moniin teologian esittämiin järjkeen perustuviin todisteisiin Jumalan olemassaolon puolesta, myöntää niinsanotun kosmologisen todistuksen pätevyyden. Luonnon järjestys viittaa Luojaan.

Charles Darwin, oman aikansa Englannin merkantilistisen ja hyötymoraalin perustuvan elämäntyylin uhrin, ajatteli, että luontokin toimii hyötyperiaatteen mukaan. Mutta se ei pidä paikkaansa. Luonnossa työskentelee suuri taiteilija ja mielikuvitusta omaava arkkitehti.

Riikinkukon sulken ihmeellisiä kauneutta ei voi selittää sillä, että ne olisivat kehittyneet pienten muunsojen kasuunasta sen vuoksi, että ne helpottaisivat kumppanin etsimistä. Löytää varsin usein puolison, ja tienvarren rikkaruohot houkuttelevat mehiläisiä ja ampiaisia pölyttäjiksi siinä kuin loistavat liljatkin.

Miksi jotkut pikkukalat ovat niin tarpeettoman kauniita? Se on taidetta taiteen vuoksi. Miksi papukaija osaa puhua? Miksi on olemassa kellonintuja, joiden viseritys kuulostaa pienten kellojen soittoa? Se on vain taiteilijan pääänpististä. Entä hirvien sarvet? Miksi seepralla on niin säännölliset raidat? Miksi kaikki kukat ovat erivärisiä?

Nietzsche on sanonut: "Jokaisessa meissä on lapsi, joka tahtoo leikkiä." Eikö Jumalassakin ole jotakin lapsenomaista, joka sai hänet luomaan kaikki nämä asiat? Eikö koko jumaluuden sisimpään olemukseen kuulu itsensä ilmentämisen myöskin talissa syntyneenä pienokaisena ja pikkupoihana, joka leikki muiden mukana Nasaretin kaduilla?

Mistä johtuvat kiteiden säännölliset kulmat ja niiden muotojen symmetrisuus ja kauneus?

Miksi Kauko-Idässä elää räätäilintuja, jotka ompelivat pesänsä lehdistä itse kehäämällä puuvillalangalla?

Miten hämähäkinverkko voi olla niin hieno, että se ylittää ihmisten tek-

niset kyvyt? Tähtiteiteilijöiden linssissä käytetään hämähäkinseinin lankaa mittana. Ihminen ei voi tehdä mitään parempaa ja hienompaa, joka kestäisi kauemmin eikä muuttuisi säänvaihteiden mukaan.

Ihminen on keksinyt tukan. Mutta hän sai idean lepakolta. Meillä on tänä päivänä käytössämme nerokkaita optisia laitteita, mutta mikä niistä voitaa ihmisiilmän?

Tunnen ateistin, joka tuli kristityksi tarkastellessaan pienokaisensa korvien herkkyyttä poimuija. Ne oli varmasti luotu tarkoituksella. Ne eivät olleet voineet syntyä mistään atomien satunnaisesta kohtaamisesta.

Kuinka voit olla uskonnolla viisaaseen Luojaan, jos tutkit ihmiskorvaa, jonne on järjestynyt 24 000 hermopäätä, jotka välittävät viestejä aivoihin?

Katso tarkkaan vehnäkortta: sen korkeus voi olla puolisenttoista metriä ja halkaisija vain sentin kuudennes. Kuvitellaanpa vertailun vuoksi 370 metriä korkea rakennus. (Siinä olisi noin sata kerrosta.) Ja se olisi vajaa nelimetrin suuruisella alueella. Korren päässä on vielä painava tähkä. Tuuli huojuttaa sitä, mutta se ei muru. Korsi on loistavasti suunniteltu mekaaninen järjestelmä. Ihmiselle on vieläkin salaisuus, kuinka vesi nousee sen huippuun asti. Me tarvitsemme pumppuja saadaksemme vettä korkeiden rakennustemme ylimpiin kerroksiin. Emme pystyisi tekemään mitään niin ihmeellistä kuin vehnäkorsi.

Fysiikko Urey, raskaan veden keksijä, kirjoitti: "Joka ainoa olemassaoleva maailman syntyä koskeva teoria edellyttää ihmettä."

Koska nyt olemme puhuneet vedestä, pysähtykäämme katselemaan sen ihmeitä. Kaikki aine laajenee kuumuudessa ja kutistuu kylmässä; vain vesi lisää tilavuuttaan jäähdyessään ja muuttuessaan jääksi. Jää, joka on vetä kevyempää, pysyy pinnalla. Se muodostaa kuoren, joka suojelee kaloja talven kylmyydeltä. Ilman tätä veden erikoispiirrettä elämä joessa olisi mahdotonta, ja alkukantaiset ihmiset, jotka elivät kaloilla, eivät olisi jääneet henkiin.

Miksi tällainen poikkeus? Onko se vain sattuma, vai onko se viisaan Luojan järjestelmä?

Antakaamme tunnetun tekniikan taitajan, Werner Siemensin, puhua:

Mitä syvemmälle tunkudumme sopusointuisten luonnonvoimien valtakuntaan, voimien, joita säteilevät ikuiset, muuttumattomat lait, jotka paksoi verho kätkee täydelliseltä ymmärtämykseltämme, sitä vähäisemmältä tietämykseltämme alkua näyttää ja sitä enemmän lisääntyy halumme juoda tästä eläytymättömästä tieteestä ja tiedon lähteestä. Ja samassa määrin kasvaa myös ihaluamme sitä äärettömiä järjestelmällisiä viisautta kohtaan, joka ilmenee koko luomakunnassa.

Me emme tosin pysty sanomaan, kuka Jumala on, mutta me voimme havaita hänen näkymättömän voimansa, jos me huolellisesti tarkkailemme

tutusta tunteuttamaan. Jos minä itse olen enemmän kuin se, mitä ulkopuolinen tarkkailija pystyy näkemään, eikö ole mahdollista, että myös ympäriväessä maailmassa on muutakin kuin se, mikä näkyy pinnalla?

Lenin lausuu kohteliaisuuden piispa Berkeleylle, solipsistisen filosofian perustajalle, kutsussaan häntä aatteelliseksi filosofiksi, jota on hyvin vaikea voittaa. Tämä johtui siitä, että Berkeley esitti järkevän todisteen Jumaluskon puolesta, todisteen, joka minusta näyttää hyvin vahvalta. Hän sanoo, että maailmankaikkeus voi olla olemassa vain ihmisen mielessä; sen ulkopuolella oleva todellisuus on sekasortoinen. Se on *lohu va bohu*. Ihmismieli muodostaa siitä maailmankaikkeuden, sanelee sen lait, pance sen järjestykseen ja luokittelee sen. Maailmankaikkeus voi olla olemassa vain ihmismielestä; mutta ihminen ei ole aina ollut olemassa, ei siis myöskään ihmismieli. Sen tähden on täytynyt ennen ihmisen ilmaantumista olla toinen mieli, jossa maailmankaikkeus on ollut olemassa. Ihminen käsittää itsensä järjestyneen maailmankaikkeuden osaksi. Mieltä, jossa maailmankaikkeus on aina ollut olemassa, kutsutaan Jumalaksi.

Myös minä olen maailmankaikkeuden luoja, sisäisen maailmankaikkeuden – mutta joka tapauksessa olen luoja! Sen tähden se, joka näkee minut, näkee Isän.

En voi sanoa sinulle, kuka Jumala on, mutta voit ymmärtää jotakin jumaluudesta katselemalla ihmisiä.

Katso Nasaretin Jeesusta

Katso korkeinta ja parasta tuntemaasi ihmiskunnan edustajaa, rakastettavinta ihmistä, niin näet hänessä, tosin hämmästyttävästi, jotakin Isästä!

Mutta Ihmisen Pojassa voit nähdä Jumalan aivan erityisellä tavalla. Jeesus Nasaretilainen ei ollut vain Ihmisen Poika, vaan hän oli myös ihmiseksi tullut Jumala.

Jumala tietää kaiken, mutta on muutamia asioita, jotka hän tunsi vain ulkopuolelta. Tuomari saattaa tuntea koko rikoslain, koko lakitehteen, ja olla silti kykenemätön tuomisemaan oikeudenmukaisesti, koska hän ei ole koskaan kokenut vangin elämää. Viisi vuotta vankeutta elettynä päivä välttää vankilan muurien sisäpuolella on jotakin aivan muuta kuin viisi vuotta vankeutta rikoslain määräämänä rangaistuksena ja julistettuna tuomiona.

Jumala ei voi valehdella eikä hän tunne kokemuksesta muilakaan moraalilain rikkomuksia, kun taas meille nämä synnit ovat juuri niitä elämän puolia, joiden kanssa joudumme joka päivä tekemiin. Eikä Jumala sen enempää kuin enkelitkään voi myöskään kuulla. Kuulema on helle vain näyös, jota he seuraavat ulkopuolisina.

Sen tähden Kristus, Jumalan Poika, tuli ihmiseksi, jolla oli kaikki ihmisluvon ominaisuudet ja rajoitukset. Miehenä hän tunsi vetoa naiseen; köyhänä sorrettiin kansaan kuuluvana puuseppänä hän koki kiusauksen

kapinaan ja epärehellisyteen. Vankina, jota ruoskittiin ja joka sen jälkeen ristinnaulittiin, hän tiesi, mitä on houkutus epätoivoon ja katkeruuteen. Vaikka hän ei tehnyt syniä, hän tunsi sellaiset pahuuden syvytydet, että evankelistat katsoivat viisaimmaksi olla kertomatta, mitä hänen elämässään tapahtui hänen 12. ja 30. ikävuotensa välisenä aikana. Mutta sen he kirjoittivat muistiin, että hän kolme ja puoli vuotta kestäneen julkisen toimintansa aikana usein ärsytti vihamiehään kohtelemalla ystävällisesti roistoja ja kevytenkäisiä naisia.

Jeesus, Jumalan Poika, päätti elää ihmisen elämän kaikkien siihen liittyvine vaikeuksineen ja maistaa kuolemaa, ja niin hän pystyy toimimaan ei vain ihmisen vanhurskaana tuomarina, vaan myös hänen puolustajanaan ja Vapahtajanaan. Jeesuksen elämä ja hänen kuolemansa Golgatan ristillä oli – sen lisäksi, että ihminen sen avulla lunastettiin – Jumalan tapa hankkia omakohtaista, syvällistä tietoa ihmisen ongelmista. Ennen Golgatan kokeen Jumala tiesi vähemmän kuin sen jälkeen. Ja nyt, kun hän on ollut meidän kaltaistemme ilmassa, hän ymmärtää meitä paremmin ja pystyy paremmin antamaan meille anteeksi. Täyden valtakunta on tullut meitä lähemmäksi.

Mihin saattaisimme verrata tätä Jumalan Pojan valtavaa alentumista?

Voisimme verrata sitä Osbornin yrityksen parantaa Yhdysvaltain vankeiloiden ankaria olosuhteita. Hän antoi sulkea itsensä vankilaan ja elimonta vuotta vangin kiduttavaa elämää – vain valmistautuakseen rohkeaan risiretkensä, jolle hän sen jälkeen lähti.

Voisimme verrata sitä joidenkin lääkäreiden tekoon heidän ruiskuttaessaan itsensä tappavia mikrobeja auttaakseen näin saaduilla kokemuksilla kanssaihmissään.

Mutta ei! Nämä vertaukset eivät kerro meille mitään, sillä niissä yksi ihminen vaaransi elämänsä toisten, kaltaistensa, tähden, kun taas Jeesuksen Kristuksen suhteen asia oli täysin toinen.

Kristus on Jumala, ja hänen silmissään meidän maailmamme on hyvin pieni. Kaikki kansat ovat hänen edessään kuin vesipisara sangossa tai kuin tomuhuukanen vaa'assa. Hänen suuremoinen tekonsa olisi pikemminkin verrattavissa sellaiseen jätjetömyyteen, jota olisi ihmisen rakkaus pahanhajuista verimurjähänteistä kohtaan. Ne vapisevat ihmisen sormissa, kun hän alkoo tappaa ne. Mutta hän syntyi luteeksi, eläisi luteen elämän, omaisi kaikki sen ihmiselle vahingolliset taipumukset ja kuolisi luteen kuolemaan, pystyäkseen varsinaiseen olotilaansa palattuun toimimaan oikeudenmukaisena hyönteisten tuomarina, suojelemaan niitä säälimättömiä vainooja vastaan, puolustamaan niitä arvovaltaisesti ja tekemään niistä harmittomia hyvääntekijöitä.

Tiedän, että tämä esimerkki loukkaa monia, mutta enkeleistä on täytynyt tuntua käsittämättömältä, että Kristus halusi astua ruman, inhottavan ja synisen ihmisen hahmoon.

Kristus ei vain lasketunut ihmisen tasolle. Nuoren Neitsyt Marian ruumiissa hän hedelmöitystapatumassa, joka jää ikuisiksi arvoituksiksi, alen-

tui pelkäksi sikiksi, sai ravintonsa sekä elottomasta että elollisesta aineesta ja vietti yhdeksän kuukautta kodussa tullakseen ensin vauvaksi, sitten nuorukaiseksi ja lopulta mieheksi. Ja millaiseksi Mieheksi! Hän ei synynyt Bar Kokban kaltaiseksi sankariksi, ei Tyanan Apollonioksen tapaiseksi suureksi aloitteenkijäksi, ei Platonin kaltaiseksi filosofiksi. Pelastaakseen ihmisen Kristuksen oli uppouduttava aineeseen yhtä syvälle kuin ihmiskunta on siihen hukkunut. Siksi hän alistuttuaan inhimillisen kehityksen normaaleihin vaiheisiin tuli juutalaiseksi puusepäksi, sivistymättömän yhteiskunta luokan jäseneksi. Hänen kielensä oli köyhä; joskus hänen täytyi osallistua nöyrytyksellä tasolla käytyihin keskusteluihin, koska se oli hänen välttelykumppaninsa taso. Hän tunsi heikkouden, suuttumuksen, loukkaukset, pelon, ja hänet pantiin samaan luokkaan rikollisten kanssa.

Näe Jeesuksen Kristuksen ominaisuudet, jotka tuntuvat ihmisestä loukkaavilta, saavat ymmärtävän mielen palvomaan yhä enemmän hänen suurenmoista nöyryyttään ja pohjatonta rakkauttaan.

Ja jos kysyt J Kristukselta, miksi hän antoi tämän uhrin, hän vastaa ma-jesteettisen yksinkertaisesti, että niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka hänen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. *Hän* sanoo, että Isä lähetti hänet.

Emme voi sanoa, kuka Jumala on, mutta Kristukseen katsoessamme ymmärrämme jotakin hänen luonteestaan. Näemme, että parhaiten Jumalaa kuvaa rakkaus, oikeudenmukaisuus ja laupeus ihmiskuntaa kohtaan. Tajuaamme, että hän on rakkaus ja että tämä rakkaus sai hänet antamaan Poikansa kuolemaan meidän puolestamme.

Luominen

Mutta miksi tämä kiertotie? Miksi meidän täytyy etsiä Jumalaa luonnosta, ihmisestä, Kristuksesta Jeesuksesta? Miksi emme voi nähdä häntä kasvoista kasvoihin?

Babylonian Talmudissa kerrotaan, että eräs pakanakeisari pyysi rabblita: "Näytä minulle Jumala!" Rabbi vastasi: "Voit nähdä hänet omin silmin yhdellä ehdolla. Sinun täytyy ensin katsoa viisi minuuttia aurinkoon." Keisari käänsi silmänsä kohti aurinkoa, mutta hänen täytyi heti laskea katseensa. Silloin rabbi sanoi hänelle: "Et voi yhtä minuuttia katsella aurinkoa, joka on vain vähäpätöinen Jumalan luoma kappale — ja sinä haluaisit nähdä hänet, joka antaa tähdille niiden kirkkauden!"

Usko on vaikeaa nykyaikaisen ihmisen jäljelle.

Ihminen näkee, että maailmassa kaikki tapahtuu luonnonlakien mukaan. Yhdestä asiasta kehittyi toinen tarkkojen lakien mukaan, aivan samoin kuin olemassaolevat asiat ovat menneen kehityksen tulosta. Vuoret ja laaksot ja joet ja elävät olennot eivät ole luotuja sinä merkityksessä, jossa

me sanaa tavallisesti käytämme, kuten tähdetkään eivät ole luotuja, vaan ne ovat kehittyneet jostakin aikaisemmasta olotilasta. Jotkut tähdet ovat vanhoja ja valmiita sammumaan, toiset ovat täydessä kukoistuksessaan, osa on tähtiäpsia. Maailmankaikkeudessa on samanaikaisesti kaikenikäisiä tähtiä. Milloin luominen sitten on tapahtunut? Kadonneiden lajien lukumäärä on arvioitu puoleksi miljoonaksi. Niitä lajeja, jotka nyt ovat olemassa, ei ehkä ole ollut aina. Tiedetään, että lajin *sisäillä* voi tapahtua kehitystä. Tässä mielessä jokainen elävä olento ei ole suoranaisten Jumalan luomus.

Vaikeus katoaa, jos emme katsele Jumalaa vain Olentona, joka on luonut maailman. *Hän on elävä ja elämää antava Jumala.* Hän liikuttaa jatkuvasti kaikkea fyysikan lakien mukaisesti, lakien, jotka ilmentävät hänen luonteensa muuttumattomuutta. Siksi häntä on niin vaikea käsitellä.

Herakleitos on sanonut: "Luonto on mieltynyt itsensä kätkeymiseen." Tämä sopii vielä paremmin Jumalaan, josta Salomo sanoo: "Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä" (1 Kun. 8:12).

Mitä pienempi olento on, sitä enemmän se vuodattaa siunauksia pysytellen itse varjossa. Jumala on tällainen, ja siksi hän jää huomaamatta. Meidän on esitettävä siunastemme lähde. Luther on sanonut: "Mikään ei ole niin pientä, ettei Jumala olisi vielä pienempi, eikä mikään niin suurta, ettei Jumala olisi suurempi, ei mikään niin lyhyt, ettei Jumala olisi lyhyempi eikä mikään niin pitkä, ettei Jumala olisi pienempi, ei mikään niin leveä, ettei Jumala olisi leveämpi eikä mikään niin kapea, ettei Jumala olisi kapeampi." Toisaalla kirjoituksissaan hän lisää: "Mikään ei voi olla todellisempaa ja keskeisempää kuin Jumala ja hänen voimansa."

Me emme pysty havaitsemaan Jumalaa, mutten kuin hänen Henkensä liikkessa, niin kuin emme voi havaita ilmaakaan kuin tuulen puhaltessa. Vain mietiskelyn ja hengellisten harjoitusten avulla, puhtaudessa, jonka usko Jeesuksen Kristuksen uhrin sinulle antaa, ihmisen surkastuneet hen-gelliset aistit heräävät henkiin ja hän tuntee Herran läsnäolon. "Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan", sanoo Jeesus.

Sinä näet, sinä tunnet Jumalan, vaikka et osaa sanoa niille, jotka eivät ole puhtaita, millainen hän on, sillä et itsekkään enää ole, vaan sinä *muutui*. Muutut kirkkaudesta kirkkauteen, hänen kaltaiseksi.

Jumala on

Olen vanklassa nähnyt kuolevia kristittyjä, joiden viimeiset sanat olivat: "Jumala on". Olivatko he väärässä? Eivät varmasti. Minäkin haluaisin kuolla tämä viimeinen vakuutus huullillani.

Elämää voi elää eri tasoilla. Tiedemies tietää, että kaikki esineet koostuvat hurjaa vauhtia pyörivistä alkeishiukkasista, jotka suhteellisesti katso-tuna ovat yhtä kaukana toisistaan kuin maa ja aurinko. Silti hän ei epäöi istahtaa tuoilille, sillä hän tietää, että se pysyy oikein hyvin koossa. Eräässä

mielessä jokainen seinä on valtava tyhjiö, jossa elektronit kiertävät laajoilla radoillaan. Mutta toisella tasolla ajateltuna seinä on kaikkea muuta kuin tyhjiö. Tätä vaaratonta seinää on paras varoa. Pää voi kolarata siihen kiipeäsi, jos sitä pään kävelee atomieorian luottaen.

Sama pätee uskontoon. On korkeampi, filosofinen taso, jolla, kuten selittin, ei voida puhua Jumalan "olemassaolosta" tai "olemista" koska nämä sanat ovat aivan liian yksinkertaisia. Hän on enemmän kuin olemassa. Meidän kristittyjen mielessä on tilaa ateistisen jumalankieltämisenkin pohdiskelulle. Mutta ateistit tuntevat todellisuuden vain yhdellä tasolla ja siksi he näkevät sen väärityneenä ja saattavat siten itsensä kuolemanvaaraan. Toisella tasolla voimme yksinkertaisesti sanoa, että Jumala on olemassa.

Puolittainen totuus on hyvin vaarallinen. Syyttä emme korosta "kaikkea totuutta, siitä mitään salaamatta, siihen mitään lisäämättä taikka sitä muuttamatta".

Jokainen valistunut ihminen tietää, että me elämme samanaikaisesti sekä newtonilaisessa että einsteinilaisessa maailmankaikkeudessa, joilla molemmilla on omat lakinsa. Jos me tuntsimme vain Newtonin universumin, me emme pystyisi lentämään kuuhun tai käyttämään hyväksemme atomienenergiaa. Me elämme samalla kertaa maailmassa, jossa emme ehkä ollenkaan kohtaa Jumalaa, ja toisessa, josta ateistit eivät tiedä mitään. Siinä maailmassa Jumalan olemassaolo on selvä ja siinä me myös saamme nauttia hänen yhteydestään.

Se on hengen maailma, käytännöllisen kristillisyyden maailma.

Tuolit ja seinät ja leipä ovat olemassa, ja niitä käytetään sellaisina huolimatta molekyyli- ja atomiteorioista. Samalla tavalla Jumala yksinkertaisesti on olemassa.

Silloin tällöin hänen todellisuutensa murtautuu esiin välttämättä ihmisen tietoisesti rakentamista esteistä, varsinkin häden hetkinä.

Historia tuntee tapauksia, ja itsekin voisin kertoa samanlaisia esimerkkejä, jolloin ateistit — niin, jopa kommunistijohtajat — kuollessaan kommunistien vankiloissa puolueen sisäisten puhdistusten uhreina, ovat viime hetkinään huutaneet: "Jumala, Jumala!" tai "Jeesus!"

Kannattaisi kysyä, mistä johtuu, että miljoonat ihmiset ihmis-kunnan historian ovat mielessään uskonnet Jumalaan. Kielteisään Jumalan ateistit kieltävät omassa sisimmässään asuvan vakkuuden. Englantilainen filosofi Locke on esittänyt, että mielessämme ei voi olla mitään muuta kuin se, mitä sinne on tullut aistien välityksellä. Uuden-Guinean viidakossa asuvalla alkuasukkaalla ei voi olla minkäänlaisia käsityksiä televisioista, koska se ei kuulu hänen maailmaansa. Jos siis ihmiskunnalla ei ole koskaan ollut mitään kokemuksia Jumalasta, kuinka ihmisten sisimmässä voi olla aavistus hänestä?

Engelillä oli aikanaan valmis vastaus tähän kysymykseen: hän sanoi, että käsityksemme Jumalasta on mielikuvituksen luoma heijastuma yhteiskunnallisista tosiasioista. Hänen aikansa kristityt koettivat kovasti todistaa,

että Engels oli väärässä, ettei Jumala ollut mikään kuvitelu heijastus, vaan että käsityksemme hänestä oli jumalallisen todellisuuden tarkka peilikuva. Nyt on tullut aika lähestyä asiaa toiselta kannalta.

Myönnän, että usko Jumalaan on mielikuvituksen luoma heijastuma, ja lisään, että vain kuvitelu on todellista. Kaikki "realismi", joka väitti, ettei ihminen koskaan kykenisi lentämään kuuhun tai ohjaamaan sukelusvenettä pohjoisnavan jäiden alitse tai mitätoimiaan etäisyyksiä lentämällä maapallon ympäri pienessä ajassa tai halkaisemaan atomia tai rakentamaan taloja luonnonkaasuja käyttämällä — kaikki tällainen "realismi" on osoittautunut vääräksi. Niiden ihmisten "realismi", jotka elivät Jumalan maailmassa ja toisinaan väittivät, että häntä ei ole, on aivan yhtä perusteetonta. Toisaalta, Leonardo da Vinci, Jules Vernen ja muiden heidän kaltaistensa kuvitelmista on tullut totta. Ja uneksijat, jotka vaeltavat Jumalan yhteydessä, Jumalan, jota ei voi nähdä eikä koskettaa ilman uskon lahjaa, nämä uneksijat löytävät todellisuuden, joka ilmenee kaikessa luomakunnassa.

Nykykaikaisessa tieteessä vain kuvitelu on realistista. Niels Bohr kysyy: "Onko kukaan kyllin hullu tajutakseen totuuden?"

Mitä tiede on? Se on keino tehdä kuvitelmista totta.

Tiede on keksinyt, että solun tumassa, DNA:ssa, on talletettuna kaikkien edellisten sukupolvien kokemus ja ominaispiirteet. Tämän tiedon on päästävä tumaan ulkopuolelle, sinne, missä proteiinit muodostuvat. Niinpä tumassa on eräänlainen kopiokone, joka ottaa DNA:sta valokopion. Ja "joku" hoiotelee tätä kopiointilaitetta. Jäljennös ei ole täysin samanlainen. "Koneenhoitaja" toimii samoin kuin ihminen, joka kopioidessaan peittää osan alkuperäisestä tekstistä tai tekee siihen lisäyksiä. Sitten RNA välittää tiedot solun ulkopuolelle.

Mielikuvituksellinen kertomus! Yksikään romaanikirjailija ei olisi pystynyt keksimään parempaa. Tämä "kuvitelma" on todennukainen selostus elinistämme toiminnasta.

Enkäpä uskonto onkin mielikuvituksellinen heijastuma. Se heijastaa uskollisesti mielikuvituksellista todellisuutta ja mielikuvituksellista Luojaansa.

Ihmismieli on kaksijakoinen. Toisaalta se pyrkii pitäytymään toiseikoissa, toisaalta se kuvittelee. Jos ihmiskunnalta puuttuisi mielikuvitus, se ei koskaan olisi päässyt kehitymään. Kulttuuri on entisten unelmien toteuttamista. Minä en haluaisi uskontoa, joka koostuisi pelkistä tosiasioista. Se ei tydyttäisi kaksijakoista luonnettani. Uskonnon pitää täyttää myös mielikuvitukseni tarpeet, myyttien kaupunni.

Marx ja Engels kuvailivat tosiasioita, hirvittävää riistoa, joka valitti kapitalismin alkuajoina. Mutta he eivät pysähtyneet siihen, sillä he olivat ihmisiä. Kun totuus oli tuotu esiin, mielikuvitus aloitti työnsä: he esittivät unelman uudesta yhteiskunnasta, joka ei tuntisi riistoa eikä sotia ja joka olisi täysin oikeudenmukainen. Tieteen kuvitelmat ovat toteutuneet. Samoin monet pääsivät pyhyyteen, joka on pelkkä unelma uskonelämän alkaessa. Mutta marxilainen yhteiskunta on yhä vain haavekuva. Siksi Engelillä ei

ole mitään oikeutta arvostella kristinuskoa siitä, että se kuuluu mielikuvituksen maailmaan — mutta me olemmekin sen kohteilaisuutena.

Joku ehkä vastaa, että ihminen kykenee kuvittelemaan sellaistaakin, mikä ei ole mahdollisuuksien rajoissa. Me voimme haaveilla keskellä valtamerta olevasta nelioikometrin suuruisesta saaresta, joka on kokonaan muodostunut timanteista, eikä sellaista saarta silti ole olemassa. Kuitenkin kaikki, mitä ”kuvittelemme”, on todellista. Saaria on olemassa, samoin valtameri, timantit ja pinta-alayksikkö nelioikometri. Olemme siis yhdistäneet tosiasiat väärin, mutta emme ole pystyneet kuvittelemaan mitään, mikä ei olisi olemassa. Samoin me voimme liittää mielessämme olevan kuvan Jumalasta väärin yhteyksiin. Voimme uskoa pahaan Jumalaan, ihmisen näköiseen Jumalaan, heimo- tai kansalliseen Jumalaan ja niin edelleen, mutta koko ajan me yhdistelemme tosiasioita, joko oikein tai väärin. Jumala on olemassa sellaisena, kuin hän on, ei sellaisena, kuin me ajattelemme hänen olevan.

Engelsin ei olisi tarvinnut vaivautua sanomaan meille, että uskomme on järjenvastaista.

Jos Jumala mahtuisi järkeni puitteisiin, hän ei olisi Jumala, vaan samanhainen halpa olento kuin minä itsekin. Filosoofi, jonka ajatukset hänen viisivuotias poikansa voi ymmärtää, ei olisi mikään filosofi. Jotta Jumala olisi Jumala, hänen tekojensa ja hänen olemuksensa täytyy olla järkeni ulottumattomissa.

Hengittämämme ilma on typen ja hapen sekoitus, joka täydellisesti sopii keuhkoillemme. Maan etäisyys auringosta ja kuusta on juuri niin pitkä, kuin on tarpeen elämän, terveyden ja hyvinvoinnin ylläpitämiseksi. Jatkuva veden ja lunen kiertokulku pitää maan hedelmällisenä. Vuoroveden vaihtelu pitää merenannat puhtaina ja raikkaina. Ruuiniintoiminnolle välttämättömiä vitamiineja on runsaasti. Luonnonlait ja -voimat odottavat, että ihminen valjastaisi ne käyttöönsä. Jumala on täyttänyt maan kauneudella ja ihanuudella. Meillä on mahtavia vuoria ja hedelmällisiä laaksoja, korkeita puita ja pehmeitä ruohomattoja, kuutamo, autioaan hiljaisuus, laulintujen suloinen liverrys — kaikki tämä todistaa, että Jumala loi maan meidän iloksemme.

Jos rakastunut nuori mies lahjoittaisi työlleen kauniin talon, jota ympäröisi ihana puutarha ja sanoisi: ”Olen hankkinut kaiken tämän sinua varten”, tyttö ei varmasti epäilisi pojan rakkautta. Juuri näin Jumala on tehnyt meille. Hän on kasvattanut ruuan syödäksemme, ja maan alla on kiivennäisiä ja öljyä työkaluihin ja polttoaineeiksi. Kaikki tämä todistaa, että Jumala on huolehtinut tarpeistamme ja että hän siis on olemassa.

Ajattele mehiläisiä, jotka pystyvät rakentamaan kokonaisen kaupungin: 10 000 kammiota hunajaa varten, 12 000 lokeroa toukille ja oma paikka kuningattarelle. Kun mehiläiset huomaavat, että kuumuus on lisääntyneessä ja että vaha on vaarassa sulaa ja hunajaa vaarassa mennä hukkaan, ne järjestäytyvät ryhmiksi, asettavat vartijat aukkoille, kiinnittävät jalkansa lattiaan

ja luovat räpyttelevien suppiensa avulla ilmanvaihtojärjestelmän hunajan jäähdyttämiseksi — se muistuttaa sähkötuuletusta. Mehiläiset keräävät hunajaa lähes 50 nelioikometrin alueelta. Kunka mehiläiset pienine arvoineen kykenisivät tällaisiin toimiisi, ellei takana olisi korkeampi äly — jumalallinen äly?

Eräs chigagolainen tiedemiesryhmä teki kokeen. Harvinaislaatuinen koinaaras vietiin huoneen sisäin. Kuuden kilometrin päässä päästettiin vapaaksi samaan lajiin kuuluva koiuros. Huolimatta kaupungin savusta, huolimatta etäisyydestä ja siitä, että naaras oli suljettu huoneeseen, koiuros räpyttei muutaman tunnin kuluttua siipiaän naaraan huoneen ikkunan takana. Miten sen voi selittää ilman älykästä olentoa — Jumalaa — joka kaiken on luonut?

Kalat laskevat mätiänsä Norjan vuonoihin, ja siitä syntyy uusi sukupolvi, joka jotenkin löytää tiensä valtameren poikki Karibianmerelle. Kun sitten tulee niiden aika kutea, ne palaavat juuri siihen vuonoon, josta ne kerran lähtivät. Ihminen tarvitsee 20 vuotta oppia tullaan laivan kapteeniksi ja voidakseen purjehdita Atlantin yli. Kuka nämä kalat opetti kulkemaan?

Kun olin vankilaassa, pääkkysyt tekivät pesänsä selkeimmiksi, ja joka syksy ne lähtivät maastamme. Kuitenkin nämä samat pääskyt palaavat aina Mosambikista asi Romaniasa sijaitsevaan vankilaamme, samaan seliin numero kaksitoista, josta ne puoli vuotta aikaisemmin olivat lähteneet.

Ne, jotka pitävät silmäänsä auki, löytävät miljoonia todisteita Jumalan viisudesta ja voimasta.

Onko Jumala olemassa? Sellaista kysymystä ei pitäisi edes esittää.

Jos subjekti-predikaatiivinen lauseke tulkitaan oikein, predikaatti sisältyy subjektiin. Jumala on korkein olento, hänessä yhtyvät kaikki parhaat ominaisuudet, kuten rakkaus, hyvyys, oikeudenmukaisuus, kaikkivaltuus ja niin edelleen. Jos hän siis on kaikessa täydellinen (mitä hänen täytyy olla, muuten hän ei olisi Jumala), hänen täytyy myös olla olemassa. Olematon Jumala ei voisi olla täydellisyyskseen summa. Siksi kysymys ”Onko Jumala olemassa” tarkoittaa käytännössä samaa kuin ”Onko olemassaolo olemassa?”

Jumala on. Tässä vakauksessa minä elän ja siihen nojautuen tahdon myös kuolla. Puhun Jumalan olemassaolosta vain siksi, että olen tekemisissä ateistien kanssa. Muuten se on järjetöntä, tarpeetonta toistoa, niin kuin sanoisin: ”Kaikki vanharpojat ovat miehiä.” Kun kerran olen sanonut ”vanharpoika”, on isestään selvää, että kysymyksessä on mies. Samoin kun sanon ”Jumala”, sanaan sisältyy hänen olemassaolonsa.

Rukoukkin vain on olemassa. Miten ihmiskunta sen keksi? Mistä tämä ilmiö sai alkunsa? Ei mistään. Ihminen on aina pohdiskellut Jumalaan liittyviä asioita ja etsinyt yhteyttä häneen. Sekä mietiskely että käyttäminen uskonnollisuus on joskus ollut alkeellista, jopa aivan harhateillä, mutta aina sitä on ollut.

Eräs Pohjois-Amerikan intiaanilheimo rukoi:

Oi äiti maa, oi isä taivas,
me olemme teidän lapsianne.
Pyytämme uhrit me tarjoamme
maahan kumartuen.

Kuokaa meille puku loistavasta auringonvalosta,
loimena valkea päivänkoito,
punainen iltarusko kuteena.

Hiljainen sade olkoon reunuksena,
sateenkaari päärmeenä.

Kuokaa meille puku loistavasta auringonvalosta,
tahdomme kulkea linnunlaulun maahan.

Tahdomme kulkea halki vihreän ruohon.
Oi äiti maa, oi isä taivas.

Kirkkoisä Augustinus kuvaa lapsuusaikaisia kokemuksiaan rukouksesta:

Minut lähetettiin kouluun, jotta oppisin lukemaan ja kirjoittamaan, asioita, joiden tarpeellisuudesta minulla ei ollut mitään käsitystä. Siitä huolimatta sain ruoskaa aina, kun olin hidas oppimaan. Jumala, minun Jumalani, mitä kurjuutta siellä kärsin ja miten vähän minä ymmärsin!

Jouduinme kuitenkin tekemisiin, Herra, ihmisten kanssa, jotka rukouilivat sinua. Heiltä me opimme — koettaessamme parhaan kymme mukaan muodostaa käsitystä sinusta — että olt suuri ja voimakas, että kykenit kuulemaan ja tulemaan avuksenne, vaikka et ilmaissutkaan itseäsi aistiellemme. Ja totta on, että jo pienenä poikana aloin rukouilla sinua, apuni ja turvapaikkani, ja huutaessani puoleesi menein kokonaan kieleini hallinnan ja vaikka olin vain pieni ihminen, pyysin sinulta hehkuvasti, ettei minua enää lyötäisi kouluissa.

Ateistisissa kouluissa kasvatetut venäläiset sotilaatkin rukouilivat eturintamassa ollessaan. Koska eivät muuta osanneet, monet pyysivät: ”Jumala ja äidin henki, auta!” Entiset kommunistipuolueen jäsenet, jotka joutuivat Stalinin aikaisten puhdistusten uhreiksi, olivat vankilassa samoissa selkeissä meidän kanssamme ja kertoivat, että vaikeina hetkinä he rukouilivat.

Tällainen avunhuutorukous on kaukana Pyhän Gettruden kaltaisten rukouilijoiden yleisistä rukouksista: ”Jeesus, minä olen sinä; sinä olet minä. Minä en ole sinä; sinä et ole minä. Me olemme molemmat yhdessä täysin uusi olento.”

Mutta ihmiset rukouilevat! Olen tuntenut ateistiluennostajan, joka rukouili Jumalaa siunaamaan jumalattomat puhensa, joilla hän ansaisi leipänsä. Hapullen tai tietoisesti ihmiset etsivät yhteyttä Jumalaan, joka on ole-

massa, joka on kohdattavissa. Ja jos he pysyvät kestävinä, he löytävät hänet.

Profetiat

Ateistin käsikirjan laajajat kieltävät kaiken profetioinnin mahdollisuuden. He hyökkäävät profetiat ”tieteen nimessä”. Kuinka sitten on mahdollista, että Isaac Newton, tiedemies jos kuka, mies, jota on kutsuttu ”järjen isäksi”, kirjoitti kirjan nimeltä *Observations of Prophecies* (Huomioita profetoista)? Hän myös laati ensimmäisen todella tieteellisen aikajärjestyksen Jeesuksen elämän tapahtumista.

Mutta sen sijaan, että väitteisimme profetioinnin mahdollisuudesta tai mahdottomuudesta, tutkimme huikan tosiasioita. Tosikeikat, jos ne on todistettu, puhuvat itse puolestaan. Onko mitään, mikä osoittaisi profetioiden toteutuneen?

Pintapuolisinkin raamatuntutkimuksen avulla voi löytää satoja täytyneitä ennustuksia, ja toisia, jotka toteutuvat aivan silmiemme edessä.

Kaikken ensimmäiseksi otamme esiin Jeesusta Kristusta, Raamatun tärkeintä ainetta, koskevat ennustukset.

Raamattuska ennustettiin, että Kristus polveutuisi Aabrahamista ja kuului Juudan sukukuntaan. Profetta Miika julisti seitsemänsataa vuotta ennen itse tapahtumaa, että Kristus syntyisi Beethenin kaupungissa. Suunnilleen samoihin aikoihin Jesaja puhui hänen palvelutyöstään ja kärsimistään ja hahmoteli hänen elämän tarinansa. Profetta Sakaria ennusti, että Jeesus saapuisi Jerusalemiin nöyrästi aasilla ratsastaen. Psalmissa 41 paljastettiin, että yksi hänen opetuslapsistaan kavaltaisi hänet. Sakaria ilmoitti, kuinka paljon petturille maksettaisiin ilmiannosta ja mitä rahoille tapahtuisi. Myös se, että Jeesusta ruoskittaisiin ja syljettäisiin, oli ennustettu.

Noin viisisataa vuotta ennen Kristusta profetta Sakaria kirjoitti, että ihmiset katsoisivat häntä, jonka he olivat juuri lävistäneet. Daavid ennusti, että sekä hänen jalkansa että hänen käitensä lävistettäisiin. Samoin Jeesuksen ylösnousemus ilmoitettiin etukäteen.

Myönnän, että osa näistä profetoista on helppo tehdä naurunalaiseksi ja hylätä sanomalla, että Jeesus ja hänen seuraajansa yksinkertaisesti jätivät näiden ”täytymyksen” — tällaisia ovat hänen ratsastamisensa Jerusalemiin, aasilla tai huutonsa ristillä: ”Minun on jano!” Mutta olisivatko roomalaiset sotilaat harkitusti ryhtyneet toteuttamaan psalmissa olevaa ennustusta: ”He jakavat keskenensä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaan”? Mitä roomalainen sotilas olisi tiennyt tai välttänyt juutalaisten profetoista? Kuitenkin jokainen ristinnaulaismistapahtumien muistimerkistä mainitsee tunnontarkasti, että sotilaat heittivät arpaan Jeesuksen vaatteista, Johanneksen lisäessä, että saumaton ihokas oli liian arvokas revittäväksi sotilaiden kesken.

Entä kaikkein tärkein tapahtuma, Jeesuksen ylösnousu kuolleista? Oliko hän kyennyt vastaamaan sen?

Vaikka hän olisi ollutkin suuri hujari, kuten ateistit mielellään väittävät, olisiko hän sekä juutalaisten että roomalaisten tarkassa valvonnassa pysynyt näyttelemään kuollutta, järjestämään niin, ettei hänen luutaan riittänyt yhdessä, ryöväreiden luiden kanssa (jotta taas yksi selvä profetia toteutuisi), välttymään kuolemasta sinetöidyssä, vartioidussa haudassa? Ja jos hän olisi onnistunut tekemään kaiken tämän, olisiko hän voinut luottaa siihen, että hänen säikähtyneet, pelkurimaiset oppilaansa olisivat murtautuneet läpi sotilasvartion, vierittäneet pois sinetöidyn kiven ja vapauttaneet hänet kenenkään estämättä? Se on täysin mahdotonta.

Mommsen, tunnettu Rooman valtakunnan historian erityisintä, sanoo, että Vapahtajan ylösnousu on varmin todistettu tapahtuma Rooman historiassa. Sitä eivät ihmiset voineet lavastaa. Se oli profetian täyttyminen.

Juutalaisia koskevat ennustukset

”Profetoiminen on mahdotonta”, he sanovat. Ne, joita me nimitämme profetoiksi, olivat vain älykkäitä ihmisiä, jotka pystyivät ennalta arvaamaan tulevia tapahtumia.

Ateistin käsikirjan mukaan ihmiskunnan suurimmat nerot olivat Marx, Engels, Lenin ja muut heidän kalaisensa. He kehittivät *Ateistin käsikirjan* mielestä tehokkaimman välineen poliittisten ja sosiaalisten tapahtumien ymmärtämiseksi — historiallisen materialismin.

Marx kirjoitti teoksen *The Jewish Question* (juutalaismys). Hänen käytettävissään olivat kaikki mahdollisuudet, jotka historiallinen materialismi ajattelijalle antaa. Kuinka hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, että kansakuntien sekaan hajaantuneet juutalaiset palaisivat maahansa ja perustaisivat oman valtion, vaikka hän ei 1800-luvun jälkipuoliskolla? Lenin vaikutti 1900-luvulla. Sionistinen liike oli jo olemassa ja voimistui jatkuvasti. Hän (ihmiskunnan suuri nero) ei ollenkaan pitänyt todennäköisenä, että juutalaiset kokoontuisivat jälleen omaan maahansa, eikä tämä poliittisen elämän tärkeä tarkkailija, jolla oli voimallisena aseenaan historiallinen materialismi, edes mainitse sionisteja. Hän ei ottanut huomioon tätä liikettä eikä uskonut sen onnistuvan pyrkimyksissään.

Stalin kirjoitti kirjan, jonka nimi on *The National Question* (Kansallisuusmysteeri). Tässä ennen ensimmäistä maailmansotaa kirjoitetussa teoksessaan Stalin, jota ateistit kerran ylistivät suurimmaksi neroksi, joka ihmiskunnalla on ollut ja tulee koskaan olemaan, ei edes tunnustanut juutalaisia kansaksi, koska heihin ei soveltunut hänen määritelmänsä kansakunnasta.

Mutta juutalaistensa ei kehityksessään välittänyt sen enempää Marxin

kirjan antuseniutismistä kuin siitäkään, ettei heitä Stalinin kirjassa edes oteta lukuun. Juutalaiset perustivat valtion toteuttaen siten sen, mikä oli ennustettu aivan toisessa kirjassa — siinä kirjassa, jota ateistit halveksivat enemmän kuin mitään muuta — Raamatussa.

Fredrik Suuri, Preussin kuningas, pyysi kerran kappalaiseltaan: ”Esiitä minulle jättäköön todiste siitä, että Raamattu on Jumalan ilmoittama.” Kappalainen vastasi: ”Teidän Majesteettinne, juutalaiset ovat todiste siitä.” Juutalaiset ja heidän ihmeellinen historiansa osoittavat myös Raamatun profetoiden paikkansapitävyyden.

Omituista kyllä, useat *Ateistin käsikirjan* tekijöistä ovat juutalaisia, täyttäneen siten raamatullisen ennustuksen, jonka mukaan muuttamat juutalaiset tulevat kirjoitukseksi kaikille kansoille. Mutta on myös niitä juutalaisia, jotka taistelevat ateismia vastaan ja levittävät ihmisten keskuuteen Jumalan tunteumusta, toteuttaen taas saman Raamatun toista profetiaa. Se julistaa, että Israelin jäännös kääntyy viimeisinä päivinä Vapahtajansa Jeesuksen Kristuksen puoleen ja tulee olemaan suurena siunauksena maailmassa.

Juutalaisia koskevat ennustukset alkavat Abrahamille, ensimmäiselle juutalaiselle, noin 4500 vuotta sitten annetulla lupauksella. Kuuntele sitä: ”Minä teen sinusta suuren kansan.”

Kristillinen maailma kantaa juutalaisen, Jeesuksen Kristuksen, nimeä. Kommunismileiri tunnetaan toisen juutalaisen, Marxin, nimestä. Koko maailman kaikkous on saanut nimensä vielä yhdeksi juutalaiselta, Einsteinilta. Yli 60 prosenttia Nobelin palkinnon saajista on juutalaisia, heidän joukossaan edesmennyt neuvostoliittolainen kirjailija Boris Pasternak. Juutalaiset näytelivät näkyvää osaa kommunismissa vallankumouksessa — tällaisia miehiä olivat Trotski, Zinoviev, Kamenev. Lenin oli puoliksi juutalainen. Tänä päivänä juutalaisilla on tärkeä osa Neuvostoliitossa käytävässä hallituksen vastaisessa taistelussa. Litvinov, kirjailija Daniel, Krasnov-Levitiin ja monet muut vankkeutta kärsineet vapaustaistelijat ovat olleet juutalaisia. Juutalaisia on näkyvillä paikoilla Yhdysvaltain ja monien muiden valtioiden poliittisessa ja taloudellisessa elämässä. Heitä on useiden länsimaiden hallituksissa. Juutalaista Telleriä kutsutaan ”atomipommin isäksi”.

Kirjassaan *The Remarkable Jew* (Ainutlaatuinen juutalainen) Sale Harrison kirjoittaa: ”Kukaan ei epäilekään sitä, etteivätkö tämän päivän juutalaiset pitäisi hallussaan maailman rahakirstuja. Kaikkialla, minne he ovat menneet, heistä on tullut talousneroja.”

Basil Mowll huomauttaa teoksessaan *Bible Light in Present Events* (Nyvyytapahtumat Raamatun valossa): ”Koko Länsi-Euroopan yliopistojen professorien laskennassa (luuvusta puuttuu ainoastaan ensimmäistä maailmansotaa edeltävä Englanti) havaittiin, että noin 70 prosenttia heistä oli juutalaisia synnyperältään ja vakaumuksestaan.”

Ensimmäistä kertaa historiassa paavin kuuriin on päässyt nainen. Hän on juutalaissyntyinen kristitty. Juutalainen Simone Weil on meidän aikamme katolisuuden syvällisimpiä teologeja.

Heprean kieli on ainoa muinainen kieli, joka on uudelleen herätetty henkin ja jota tänä päivänä todella käytetään Israelissa. Tätä ei ole tapahtunut latinalle, muinaiskreikalle, slaaville, iirin tai walesin kielelle eikä muillakaan vanhoille kielille.

Näin on profetia täytynyt. Pienestä beduiinheimosta on tullut suuri kansa — suuri kaikessa, hyvässä ja pahassa. Vieläpä Jaroslavskin, ateistien kansainvälisen liiton perustaja ja liikkeen huomattava johtaja, oli juutalainen.

Profetia jatkui: ”Sinä olet tuleva siunaukseksi.” Jokainen, joka tuntee saaneensa siunausta kommunismista, saa kiittää siitä juutalaista Marxia. Jokainen, joka on nauttinut kapitalismin siunauksista, saa kiittää juutalaista, joka osaltaan vaikuttivat tämän järjestelmän syntyyn. Jokainen, joka on saanut maistaa kristinuskon siunauksia, saa kiittää juutalaista Jeesusta.

Jumalan Sana sanoo edelleen samassa luvussa: ”Minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat” (1 Moos. 12:3). Yksinkertainen totuus on, että historia on ollut suopea juutalaisten ystävälle. Kun Espanja karkotti juutalaiset, sen maailmanvallan auringko laski. Tsarillinen Venäjä vainosi juutalaisia ja on saanut palkkansa. Samoin Natsi-Saksa. Maat, joissa juutalaiset ovat vapaita, nauttivat itsekin vapautta.

Paljon Abrahamin päivien jälkeen ennustettiin, että juutalaiset hajaantuisivat kansojen sekaan. Nykyään on olemassa kolme hajallaan asuvaa rotua, mustalaiset, armenialaiset ja juutalaiset, mutta kaikkien laajimmalle ovat levinneet juutalaiset. On vain harvoja maita, joissa heitä ei ole.

Jeesus ennusti Jerusalemin hävityksen, joka tapahtui vuonna 70 jKr. Profetia Hoosaa julisti (9:17): ”Minun Jumalani on hylkäävä heidät, sillä he eivät ole häntä totelleet. He joutuvat pakolaisiksi pakanain sekaan.” Ja niin he ovat joutuneet. 5. Moosoksen kirjassa 28:37 sanotaan: ”Ja sinä tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille niille kansoille, joiden keskuuteen Herra sinut kuljetttaa.” Ja niin se on tullut. Aivan yleistä on pilkaten puhua ”liikaisista juutalaisista”.

Mutta myös juutalaisten paluu Palestiinaan oli ennustettu, ja se on tapahtunut aivan meidän silmienne edessä. Raamatun kansa, vaellukseensa väsynyt, on saanut takaisin isämaansa.

Raamattu sanoo toistuvasti, että Jumala tarkoitti juutalaiset ainuttalaiseksi kansaksi — ja sitä he todisesti ovat.

Muitten kansojen alkuperä on peittynyt legendojen ja myytien hämärään. Osako joku sanoa, kuka oli ensimmäinen venäläinen? Tai kuka oli ensimmäinen saksalainen tai turkkilainen? Mutta kysypä keneiltä tahansa juutalaiselta, kuka oli ensimmäinen juutalainen, niin hän vastaa vähäkään epäilemättä ”Abraham”.

Juutalaiset ovat ainutlaatuisen todistus Raamatun kertomusten luotettavuudesta. Ainoalaatuista on heidän hajaantumisensa kaikkien kansojen kes-

kuuteen; yhtä ainoalaatuinen on heidän kehityksensä. Juutalaisia on vain puoli prosenttia maailman väkiluvusta; mien suhteettomasti he ovatkaan joutuneet kärsimään, mutta ihmeellinen on myös heidän vapautuksensa, heidän paluunsa omaan maahansa; he ovat ainutlaatuisia myös siksi, että koko heidän historiansa on ennustettu. Jumala sanoi Moosoksen välityksellä: ”Mutta teidät minä hajotan kansojen sekaan ja ajan teitä takaa paljasetulla miekalla, ja teidän maanne tulee autioksi ja kaupunkinne raunioiksi” (3 Moos. 26:33). ”Ja Herra hajottaa teidät kansojen sekaan, ja ainoastaan vähäinen joukko teitä on jäävä niiden pakanakansojen keskelle, joiden tykö Herra teidät kuljetttaa” (5 Moos. 4:27).

Myöhemmin toinen profetia ennustaa Israelin hajaantumisen kansan paluun: ”Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista maista ja tuon teidät takaisin omaan maahanne” (Hes. 36:24).

Juutalaiset ovat ainoalaatuista siinäkin, että vaikka he ovat hajaantuneet ympäri maailmaa, he ovat pysyneet erillään muista. Juutalainen on joka paikassa juutalainen. Hän ei ole juutalais-neuvostoliittolainen, vaan hän on Neuvostoliiton juutalainen. Juutalaiset pysyvät juutalaisina, vaikka he eivät ole keskittäneet voimaansa eikä heillä ole minkäänlaista maailmanlaajuista hallitusta.

He ovat ainoa kansa, jota ainutlaatuisen hirvittävä kärsimyksetkään eivät ole voineet tuhota. Egyptin faraoit, Assyrian kuninkaat, Rooman keisarit, ristiretkeläiset, inkvisiittorit ja natsit ovat käyttäneen heitä vastaan maastarkotusta, vangitsemista, omaisuuden takavarikointia, kidutusta, miljoonien massamurhaa — mikä kaikki olisi murtanut jokaisen muun kansan sydämen — mutta juutalaiset säilyivät.

Jumala lupasi, että hän kokoaisi Israelin karkotetut ja keräisi Juudan hajotetut maan neljästä äärestä. Tämän sanoi Jesaja, joka eli noin 700 vuotta ennen Kristusta ja noin 800 vuotta ennen kuin juutalaiset hajotettiin Jerusalemin hävityksen jälkeen. Kuinka hän olisi voinut tietää, että juutalaiset ensin karkotettaisiin ja sitten koottaisiin takaisin kaikista maanosista?

Vain harvat Israelin palanneista juutalaisista ovat uskonnollisia. Useimmat eivät tunne Raamatua eikä profetioita ja niistäkin, jotka tuntevat, vain hyvin pieni osa uskoo niihin. Kuitenkin he tulevat takaisin — voit kutsua sitä sokeaksi vaistoksi niin kuin linnulla, jotka lähtevät etelään talven ajaksi — tai voimme ilmaista sen toisinkin: Jumalan voima ajaa heitä, jotta hänen Sanansa toteutuisi.

Toisessa tärkeässä profetiassa, jossa juutalaisten paluu Palestiinaan mainitaan, sanotaan, että he tulevat kahdella tavalla (Jer. 16:14–16). Jumala lähettää ”kalastajia”, jotka kalastavat heitä, Sionin liike on todella ”kalastanut” tuhansia juutalaisia käyttäen syöttinä juutalaisten omaa kansallista kotia.

Sama jae kertoo, että Jumala lähettää paljon ”metstästäjiä”, jotka ”metstäävät” juutalaisia. Antisemitismi on koko maailmassa, mutta erityisesti

Hitlerin aikana, "metsästänyt" juutalaisia ja ajanut heitä siten kohi Pales-tinaa.

Eräs hätkähdyttävä juutalaisia koskeva profetia puhuu Israelin kansan jäännöksen kääntymisestä Kristuksen puoleen lopun aikana. Myös tämä on tähtytymässä.

Olen jo lainannut juutalaisen Einsteinin sanoja, jotka ilmaisevat hänen kuuluvan Nasaretilaisen ihailijoihin.

Franz Werfel, kuuluisa juutalainen runoilija, on kirjoittanut tunnetun kristillisen kirjan *Bernadetten laulu*. Schalom Asch, suuri juutalainen ro-maanikirjailija, tuli kristityksi ja kirjoitti tunnetun teoksen *Jesus of Nazareth* (Jeesus Nasaretiläinen). Martin Buber, huomattava juutalainen filosofi, kutsui Jeesusta "suureksi veljekseen". Henri Bergson on julkisesti tunnus-tanut kristillisen uskonsa. Niels Bohr, erinomainen fyysikko, oli heprealais-kristitty. Niin oli myös Auguste Piccard, mies, joka ensimmäisenä nousi stra-tosfääriin.

Muistutakamme välillä mieleemme, että kommunisistkin ovat lau-suneet ennustuksia, mutta ne eivät ole toteutuneet. Engels väitti syyskuun 10. päivänä 1888 päivätyssä kirjeessään Sorgelle, että kymmenen vuoden sisällä Kanada liitettäisiin Yhdysvaltoihin. Vuosisata on jo kulunut, mutta sellaisesta mahdollisuudesta ei näy merkkiäkään.

Toveri Hruššov ennusti vuonna 1958, että Neuvostoliitto viidessä vuo-dessa saavuttaisi ja ylittäisi Yhdysvaltain aineellisen tason. Kuitenkin vielä tänäänkin Neuvostoliitto tuo vehnää Yhdysvalloista! Ihmiset, joille Jumala ei ole antanut profeetan lahjoja, eivät kykene ennustamaan tulevaisuutta.

Ateistisyävämme puhuivat ikuisesta kommunismin maiden välisestä soi-daarisuudesta, ja nyt on jo kiistaa Kinan, Jugoslavian ja Romanian kanssa. Luotettavat profetat ovat Jumalan Hengen ehdoton yksinoikeus, ja ne on kirjoitettu Jumalan Sanaan.

Viimeisiä aikoja käsittelevät profetat

Aleistiin käsikirja hylkää profetat seuraavin sanoin: "Useat Raamatun pro-fetat on seipetty vasta sen jälkeen, kun ennustetut tapaukset ovat sat-tuneet. Vastaavat tekstit on lisätty Raamattuun jälkeensä — siten, kun il-moitettut tapahtumat ovat jo toteutuneet."

Olettavatko ateistisyävämme todella meidän uskovien, että Israelin his-toriallinen voitto, sionistiliipun liehuminen Nürnbergissä Hitlerin Ruskcan talon katoilla ja juutalaisvaltion uudelleen perustaminen — kaikki 1900-luvun tapahtumia — on vasta äskettäin sisällytetty Raamattuun? Eivätkö Kuolleen meren kirjakääröt, jotka ovat peräisin Kristuksen syntymää edel-tävältä vuosisadalta, ole osoitus profetoiden varhaisesta syntymästä? Ei-vätkö Uuden testamentin kirjoitukset sisällä kalastaja Pietarin ennustusta

siitä, että alkuaan sulavat suuressa kuumuudessa puhuen siten ennalta ydinpommin aikaansaamasta hävityksestä?

Maailmansodat eivät olleet mahdollisia 3000 vuotta sitten, koska maanosien välillä ei ollut minkäänlaisia yhteyksiä, paitsi ehkä hyvin alkeel-lisia.

Kuitenkin profeetta Jeremia, joka ei noin 600 vuotta ennen Kristusta, ennusti maailmansodat. Hän ei tiennyt mitään Amerikan tai Australian tai Japanin olemassaolosta, mutta silti hän kirjoitti: "Minä kutsun miekan kaikkia maan asukkaita vastaan... onnetonmuus kulkee kansasta kansaan... Ja Herran surmaamia on oleva sinä päivänä maan äärestä ääreen" (Jer. 25: 29-33).

Ennustus täyttyi 2600 vuotta myöhemmin. Tuhausia ja taas tuhausia surmattiin sodassa, joka ulottui Japanista Neuvostoliiton kautta Ranskaan, sodassa, jossa kuoli amerikkalaisia ja kiinalaisia, saksalaisia ja juutalaisia. Ja kaikki tämä on vain aavistusta seuraavasta maailmanpallosta.

Jeesus sanoi viimeisistä päivistä: "Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloin-kaan tule" (Matt. 24:21). Ja totta se on. Ei koskaan ihmiskunnan histori-assa ole nähy sellaisia kärsimyksiä, joita naisten uunit ja kaasukammiot tai Stalinin ja Mao Tse-Tungin massamurhat ovat tuottaneet.

Kun Kristus sanoi: "Ei mitään päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi", ei ollut olemassa mitään hävityskeinoa, joka olisi voinut muo-dosta vaaraksi kaikelle lihalle. Silloin käytettiin nuolia ja keihäitä. Ei ku-kaan olisi voinut vaarantaa koko ihmiskunnan olemassaoloa. Nyt on käy-tettävissä välineitä, joilla yleinen tuho voidaan saada aikaan.

Mutta miksi mennä näin pitkälle? Kommunismi on itse profetan täyt-tymys. Se on kuin Raamatussa ennustettu suuri antikristus: "Ja sille annet-tiin valta käydä sotaa kaikkia pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen val-taan annettiin kaikki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansanheimot."

Toinen profeetta on kuvannut kommunismin kaltaisia voimia. Hän sanoo, että ne levittävätkin kitanansa kuin tuonela ja ovat täyttymättömiä kuin kuolema ja kokoavat itselleen kaikki kansakunnat ja keräävät itselleen kaikki kansat.

Me kristityt näemme, miten mielellöntä tämä vallanhimo on. Oliko Sta-lin onnellinen mies silloin, kun hän saneli tahtonsa miljardille ihmiselle ja kun häntä ylistettiin suureksi neroksi? Hänen vaimonsa teki issemurhan. Hän sukki vankilaan oman perheensä jäsenenä. Hän ei luottanut kehenkään, ei edes lähimpiin tovereihinsa, ja siihen oli täysi syy. Hänen uskollisimmat kannattajat odottivat vain hänen kuolemaansa julistaakseen hänet rikol-liseksi. Hruššov on sanonut, että Stalin kerran huudahti: "En luota edes it-seeni!"

Eräs tarina kertoo rikkaasta miehestä, joka oli hyvin sairas. Hänelle sanottiin, että hän toipuisi vain, jos hän pukisi ylleen onnellisen mielen pai-dan. Niinpä hän lähetti palvelijansa etsimään onnellista miestä ja ostamaan

tämän paitaa minin hintaan hyvänsä. Mutta palvelijat eivät löytäneet onnellista miestä. Jokainen kadehti jonkun toisen onnea tai halusi enemmän kuin omisti, tai riitui tyydyttämättömän kunnianhimon vallassa. Kovan etsinnän jälkeen he lopulta näkivät puunhakaajan, joka ilman paitaa teki raskasta työtään iloisesti lauskeskellen. Palvelijat kysyivät mieheltä: "Oletko onnellinen?" Tämän vastaus kuului: "Täysin." Silloin he tarjosivat hänen paidastaan suuren rahasumman. Valitettavasti hänellä ei ollut ainoatakaan.

Onnea ei tuo maailman hallitseminen, vaan yhteys Jumalaan. Komunististävämme eivät tunne tätä salaisuutta. Sen tähden heillä on valtavia pyrkimyksiä, mutta he eivät silti ole koskaan tyytyväisiä, vaan joutuvat yhä kauemmaksi toiveyhteiskunnasta, jota väittävät rakentavansa.

Meidän ateististävämme valittavat usein sitä, että heidän asiansa niin hitaasti edistyy Neuvostoliitossa. Me voimme vakuuttaa heille: he tulevat onnistumaan! Antikristus, jolle he valmistavat tietä, tulee saamaan maailmanlaajuisen hallintavallan. Kommunismi saa voiton, tosin vain vähäksikin.

Mutta aikojen lopussa Jeesus saapuu takaisin. Hänen jalkansa seisovat Israelissa Olympealla. Raamattu kirjoittaa: "Kaikki silmät saavat nähdä hänet." Tämänkin on täytynyt tuntua käsittelemättömältä siihen aikaan, kun evankelista Johannes sen kirjoitti. Kuinka Espanjassa tai Pohjois-Afrikassa asuvat ihmiset voisivat voineet nähdä Jeesuksen nousevan taivaaseen Olympealla ja kuinka he pystyisivät näkemään, kun hän tulee takaisin samalla tavalla?

Nyt meillä on televisio, joka osoittaa Raamatun profetian todeksi. Koko maailma voi yhtä aikaa seurata olympiakisoja. Koko maailma tulee näkemään Jeesuksen paluun.

Ja silloin jokainen polvi tulee notkistumaan Jeesuksen nimeen, sekä niiden, jotka ovat taivaassa, että niiden, jotka ovat maassa, ja niiden, jotka ovat maan alla, ja jokainen kieli tulee tunnustamaan, että Jeesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi.

Kerran tulee sinutun päivä, jolloin kaikki valta on Jeesuksen Kristuksen käsissä, sitten kun hän on palannut maan päälle, ja hänen täydellisessä hallinnassaan kurja planeettamme vapautuu synneistään ja surusta.

Ennen tuota aikaa meidän on ensin kestättävä hirveitä onnettomuuksia. Lähesyvän tuhon merkkejä ovat muun muassa lukuisat rauhankonferenssit ja asevarustelun rajoittamismuutokset, jotka myös on Raamatussa ennustettu: "Kun he sanovat: 'Nyt on rauha, ei hätää mitään', silloin yllättää heidät yhäkirkkaampi turmio, niinkuin synnytyksipu raskaan vaimon, eivätkä he pääse pakoon" (1 Tess. 5:3).

Kun apostoli Paavali kirjoitti tämän profetian, ihmiset eivät tunteet keinoja, jolla maa yhäkirkkaasti voitaisiin hävittää. Sitä ei voitaisi tehdä miekoin eikä keihäin. Nyt kansoilla on käytettävissään ydinaseet.

Profetit ovat erityisen tärkeitä näinä aikoina. Jeesus ennusti, että pakanat hallitsevat Jerusalemiä, "kunnes pakanain ajat täyttyvät". Se, että

juutalaiset vuonna 1967 saivat täydellisesti hallintaansa koko Jerusalemin ja Palestiinan, saattaa olla ensimmäinen merkki pakanain aikojen – ajan, jolloin pakanat (ei-juutalaiset) voivat liittyä Kristuksen seurakuntaan ja saada iankaikaisen pelastuksen – lopun lähestymisestä. Nyt olisi äärimmäisen tärkeää, että ihmiset uskoisivat Kristukseen ja tulisivat hänen luokseen, kun vielä on aikaa. Se, että *Alestin käsikirja* juuri tällaisena aikana levittää epäilyksiä profetoiden luotettavuudesta ja olemassaolosta, on satunnainen juoni.

Yrityksessään tämä kirja itse on raamatullisen profetian murheellinen täytyminen: "Sana rististä on hullutus nille, jotka kadotukseen joutuvat..."

Ateistiset vastustajamme käyvät usein ortodoksisuudessa oppiaukseen tuntemaan aiheensa. Joskus he siellä ollessaan lausuvat hiljaisen rukouksen ja huomaavat, että paikan pyhyys saa heidät valtaansa.

Siellä he kuulevat Venäjän kansan vanhoja lauluja, ylistyslauluja Neitsyt Marialle: "Terve, Maria, armoitettu; Herra olkoon sinun kanssasi." Jos he tuntuivat Raamatun ennustukset, he huomaisivat, että evankelista Luukas on kirjoittanut muistiin seuraavat sanat Marian kiitosvirressä, kun hän oli saanut lupauksen Jeesuksesta: "Kaikki sukupolvet ylistävät minua auttaaksi" (Luuk. 1:48).

Kristityt eivät koskaan epäile profetioita, sillä he näkevät, että monet niistä sopivat heihin itseensä ja heidän omaan elämänsä. Kun meistä tuli kristittyjä, huomasimme, että se oli ennustettu kauan sitten. Luemme Raamattua, että Jumala valitsi meidät ennen maailman perustamista Jeesuksen Kristuksen seuraajiksi. Tämä profetia ulottuu todella kaukaiseen menneisyyteen!

Samoin meidän tulevaisuutemme on ennustettu: "... osoittaakseen tulevina maailman aikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvyydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa." Siksi me tiedämme, mikä meidän elämämme tarkoitus on ja että Jumalan hyvyys on meidän osamme.

Kuka loi Jumalan?

Jumala on olemassa. Me voimme saada yhteyden häneen. Hän on ilmaisut itsensä profeettojensa ja Poikansa Jeesuksen välityksellä.

Luonto on kuin suuri juhla-ateria. Siellä on banaaneja ja meloneja ja tomaatteja ja vehnää. Mutta ateria ei synny ilman kokkia. Eikä maailma synny ilman Luoja. Tämä on paras todiste Jumalan olemassaolosta.

Mutta vastustajillamme on oikeus vastata toisella kysymyksellä. Jos kaikella kerran täytyy olla tekijä ja te kutsutte tekijää Jumalaksi, niin myös Jumalalla täytyy olla tekijänsä. Kuka hänet on luonut? Voisimme välttyä vastaamasta sillä verukkeella, että kysymys meidän mielestämme on jumalanpilkkaa. Mutta minusta se on täysin oikeutettu. Olen itsekin kysellyt sitä lapsena.

K kaikki aine on jatkuvasti liikkeessä. Se ei ole enää tällä hetkellä täysin samanaista, kuin se oli hetki sitten. Aina löytyy syy, joka on aiheuttanut muutoksen. Aineen liikettä mitataan ajalla. Ajan mittaan joillakin aineen ti-loilla on seurauksia, jotka vuorostaan aiheuttavat uusia muutoksia. Aine on täysin käsittelemättömästä ilman ensimmäistä syytä.

Mutta olemassaolo ajassa ei ole ainoa olemassaolon muoto. On myös olemassa ajattomuus, jossa ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, ei syytä eikä seurausta. Tämä on Jumalan valtakuntaa. Hän on luonut kaiken. Hän kuuluu alueelle, joka on olemassa itsestään. Häntä ei ole luonut kukaan. Kumpi syntyi ensin, kana vai muna? Tämä on klassinen kysymys. Jos muna oli ensin, kuka sen muni? Jos kana, mistä se tuli? Ongelmaa voi pohdita vaikka tuhat vuotta pääsemättä minkäänlaiseen tulokseen, ellei tajua, että alkuperäinen kysymys edellyttää kolmea oletannusta:

- (1) on olemassa kana,
- (2) on olemassa muna,
- (3) on olemassa "ennen" ja "jälkeen".

"Ennen" ja "jälkeen" ovat meidän ajattelumme kuuluvia käsitteitä, tapa, jolla me koemme ja ymmärrämme jatkuvassa liikkeessä olevan aineen toisiaan seuraavat vaiheet. Mutta aika ei ole mitään ilman niitä liikkeitä, joiden mittaamiseen sitä käytetään. Ajalla ei ole itsenäistä, aineesta ja ilmi-öistä riippumatonta, olemassaoloa; tämä kuuluu Einsteinin suhteellisuusteorian alkeisiin. Liike-energia tuottaa liikkeen ja synnyttää ajan käsitteen. Entä asemaenergian valtava alue. Se on lepotilassa. Kuvittelepa maailmaa, jossa olisi vain asemaenergiaa. Siellä ei olisi pienintäkään liikettä, ei olisi mitään mitattavaa. Se olisi maailmankaikkeus, jossa ei olisi aikaa. Ajan on myös hengen alue, Jumalan valtakunta. Me kutsumme häntä ikuiseksi. Ikuisuus ei ole loputonta aikaa, vaan ajattomuutta.

Koetaan valaistusta esimerkkinä avulla, mitä tämä kaikki merkitsee. Oletetaan, että noin 2000 valovuoden päässä sijaitsevalla planeetalla asuisi meitä paljon älykkämpiä olentoja, jotka voisivat teleskooppillaan nähdä ei vain meidän maailmamme, vaan myös sen asukkaat.

Oletetaan, että nämä superolennot katsoisivat tänään Beetheminiä. Mitä he näkisivät? Jeesuksen Kristuksen syntymän. He näkisivät paimenet, tietä-jät, Marian, Joosefin, lapsen — koska kestäisi 2000 vuotta ennen kuin valo saapuisi näistä henkiöistä tuolle kaukaiselle planeetalle. Meille Kristuksen syntymä on menneen ajan historiaa. Helle se tapahtui tänään.

Kuvittele, että samantyyppisiä ihmeolentoja asuisi 3500 valovuoden päässä. He näkisivät, kuinka Israelin lapset Mooseksen johdolla lähestyvät Pales-tiinan rajoja. He näkisivät heidän iloitsevan Vapahtajan syntymästä kerto-vista ennustuksista. Heille Jeesuksen syntymä olisi tulevaisuutta.

Yksi ja sama tapahtuma on menneisyyttä maan näkökulmasta, ny-kyisyyttä yhdellä planeetalla ja tulevaisuutta toisella. Mitä se on Hengelle, joka pystyy samanaikaisesti näkemään, mitä kaikilla kolmella planeetalla

tapahtuu, ja lukemaan kaikkien ajatukset? Hänelle ei ole olemassa men-neisyyttä, nykyisyyttä tai tulevaisuutta.

Kysymys: "Kumpi oli ensin, muna vai kana?" on ratkaistu. Ei ole ai-kaa ennen tai jälkeen. Ongelma on merkityksetön maailmassa, jossa ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, syytä tai seurausta. Ei voida kysyä: "Kuka oli ennen Jumalaa ja loi hänet?" Ei ole olemassa aikaa ennen Ju-malaa.

Maailmankaikkeuden ilmiöissä meidän "nyt"-käsitteellämme ei ole mi-tään arvoa, niin kuin sillä ei ole merkitystä atomien sisäisille tapahtumille-kaan. Valonsäteet, joita observatorioimme tällä hetkellä tähdistä saavat, voi-vat olla peräisin ajoja sitten tuhoutuneista planeetoista. Ja antiinukkanen omega-minius baron elää vain 15 sekunnin miljardiosaa. Me havaitsimme sen jättämän jäljen vasta kauan sen jälkeen, kun se on jo kadonnut.

Einstein kirjoittaa: "Jokaisella aika- tai koordinaattijärjestelmällä on oma aikansa." Ja: "Ei massaa, johon ajantamääritys viittaa, ole tarkoin ra-jattu, tapahtuman ajantamäärityksellä ei ole mitään merkitystä." Ikuiselle hengelle ei ole olemassa aikaa. Täällä kaikki riippuu kaikesta muusta ja muodostaa yhdessä kokonaisuuden. Jumala on yksi. Koko hänen luomansa todellisuus on yhtä ainoata painovoimakenttää. Kun me saavumme päätös-kolhaan, jatkuva ajan mittaama liike muuttuu sinutuksi mieliskelyksi, hal-tioituneeksi yllistykseksi ja palvomaksi.

Tarina kertoo munkista, jonka apotti lähetti asialle metsään. Siellä hän sai muutaman heken kuunnella paratiisin lintua. Kun hän palasi luostarin, portinvartija ei tuntenut häntä. Apotti ja kaikki muut munkit olivat hänelle täysin vieraita. Kukaan ei tuntenut häntä. Lopulta joku muisti, että luosta-rin vanhoissa asiakirjoissa kerrottiin munkista, joka monta vuosisataa sitten oli lähentynyt metsään eikä koskaan palannut. Hänelle kulunut aika oli ollut vain muutama sekunti; hän oli kuullut jotakin paratiisin musikin kauneu-desta. Sillä välin muiden maailmassa oli vierinyt vuosisatoja.

Tästä keskeisimmästä legendasta on tänä päivänä tullut tieteellistä to-tuutta niin kutsutussa Langevinin paradoksissa.

On ilmeistä, että aika, jonka juna käyttää kahden sähköpylvään vä-liseen matkaan, on vähäisempi junassa matkustavan havainnoitsijan kan-nalta kuin radan varrella lepäävän katsoijan kannalta. Edelliselle aika on lyhyempi. Eikä aika ole lyhyempi vain hänelle, vaan kaikelle, mitä junassa on, myös hänen kelloilleen; sen käynti hidastuu.

Kuvittelepa nyt lähes valon nopeudella matkavaa raketta. Maassa oi-ljat, jotka tarkkailisivat astronautin sydämen lyömisä, huomaisivat, että se on hidastunut. Samoin kävisi kaikille avaruusmatkailijan ruumiin-to-iminoille, vaikka ne hänen itsensä kannalta katsottuna pysyisivät muuttu-mattomina.

Langevinin kiistämätiömiä laskelmien mukaan ihminen, joka lähtisi maasta yhtä kahdeskymmenesuhannesosaa valite valon nopeudella ja mat-kaisi eteenpäin vuoden oman ajanlaskunsa mukaan, kääntyisi sitten ja pa-

laisi samalla nopeudella maapallolle (siis kaksi vuotta lähtönsä jälkeen hänen kellostaan katsottuna, tämä ihminen olisi jälleen maassa kaksi vuosisataa myöhemmin meidän kalenterimme mukaan. Hänen lähtöpäivänä syntyneen tyttärensä lapsenlapsenlapsi olisi satavuotias, mutta hän itse olisi kolmenkymmenen kahden.

Tällainen raketti ei ole pelkkä kuvitelma. On olemassa sellainenkin, jolle jopa valon nopeus on lasenleikkiä. Se on hengen raketti. Muutamassa sekunnissa ajatukseni kulkevat kaukaisilla linnumradolilla vanhan äitini luo, sieltä paratiisiin, paratiisista oman vankilankäytävän varrella olevaan selliin ja taas takaisin tähtiin. Sitten siirtyisin Aadamin ja Aabelin aikaan, mutta voisin jättää heidät heti ja makata oman aikani ohitse tuleviin vuosituhansiin palatsiksi sitten sellini ja syödäkseni juuri tarjottavan päivällisen. Henkeä ei paikka eikä aika voi kahlehtia. Kuolema tapahtuu ajassa. Ajassa tapahtumat seuraavat toisiaan. Minä olen syntynyt, minä vanhenen, kuolen ja nousen kuolleista. Ajattomuuden valtakunnassa asiat eivät tapahdu peräkkäin. Siellä ei enää ole paikkaa, jonne henkeni voisi paeta.

Jos matkustan junassa tasaisella nopeudella jatkuvasti samaan suuntaan, minulla on tunne, että kaupungit ja kylät kulkevat ohitseni. Näen ne ikkunasta loputtomana jatkuvana paikkakuntien virtana. Mutta tosiasiassa ne ovat kaikki olemassa samanaikaisesti. Vain minusta näyttää, että ne ovat peräkkäin. Elokuviissa näen useiden henkilöiden elämän kulun synty-mästä kuolemaan, kaikkein mutkikkaine vaiheineen. Mutta elokuvakoneen käyttäjän huoneessa, filmikelialla, kaikki tapahtumat ovat yhtä aikaa olemassa. Vain minun kannaltani katsottuna ne seuraavat toisiaan ajassa.

Olemme tottuneet painovoiman aiheuttamiin rajoituksiin. Kun ensimmäiset astronautit tajusivat, että he voivat elää myös painottomuuden tilassa, se oli heille todellinen löytö. Me elämme ajassa, jossa asiat ilmestyvät ja katoavat. Siksi me uskomme kuolemaan ja kaiken lakkaamiseen. Mutta on myös olemassa ajattomuuden valtakunta, Jumalan valtakunta. Hän on kaiken luomakunnan luomaton alkuunpanija. Hänessä me elämme, liikumme ja olemme iankaikkisuudesta iankaikkisuuteen. Niin kauan kuin olemme ajassa, koemme todellisuuden toisiaan seuraavina tapahtumina. Mutta meidän aikakäsitemme soveltaminen hengen maailmaan on yhtä typerää kuin sen soveltaminen ydinfysiikkaan.

Suhteellisuusteorian mukaan kaikki kellot pysähtyvät valon nopeudessa massan äärettömän hitauden vastustaessa jokaista kiihdytysyritystä. Eikö siis olekin ymmärrettävää, että Raamatussa Jumalaa kutsutaan ”valoksi” ja kristittyjä ”maailman valkeudeksi”?

Tänä päivänä jokainen kunnartaa kuullessaan Einsteinin nimen, mutta vastustajieni olisi hyvä muistaa, että Lenin hyökkäsi suhteellisuusteoriaa vastaan, että hän julisti tieteen Juudaaksi Machin, joka toimi Einsteinin innoittajana, ja että pitkään aikaan Neuvostoliiton filosofit eivät hyväksyneet Einsteiniä eivätkä koko kyberneitiikan aluetta.

Kuolemanjälkeinen elämä

Marxistit eivät tiedä, mitä elämä on. Neuvostoliittolainen akateemikko Oparin sanoo: ”Elämä on eräs aineen liikkeen muodoista.” Mitä nuori mies tekisi sellaisella määritelmällä? Hän kysyy marxilaiselta isältään: ”Mihin minun tulisi elämässä uskoa? Miten voin parhaiten käyttää elämäni?” Mutta hänen isänsä ei pysty vastaamaan hänelle, koska hän oikeastaan on kysynyt, kuinka erään aineen liikkeen muodon luontaisine, muuttumattomine lakeineen pitäisi käyttää. Kuinka paljon väkevämpi on kristityn vastaus: ”Elämä on persoona, Jeesus Kristus, jonka ystäväyden voit ottaa vastaan: ja jonka esimerkiksi voit seurata. Elämä on ikuinen lahja. Sen maailmen jaksot tulee käyttää säästelemättä toisten hyväksi ja sen iankaikkisessa jälkiosassa paratiisissa – jonka odotushuone maa on – ihminen saa nauttia Luojastaan ja hänen ylistämisestään.”

Koska marxilaiset eivät tiedä, mitä elämä on, he eivät myöskään tiedä, mitä kuolema on. Siksi kuolema on kauheaa asiaa, ilman uskonnon tuomaa lohdutusta ja toivoa. Surevaa eivät lohduta sanat: ”Niin, yksilö kuolee ja häviää lopullisesti. Mutta sosialismin menee eteenpäin, ja pian me kävenemme kuun kamaralla.”

Oman menetyksensä jälkeen Marx kirjoitti kirjeessään Lassallelle: ”Poi-kani kuolema on järkeytännyt minua syvästi ja koen menetyksen yhtä ankarana, kuin jos se olisi tapahtunut eilen. Vaimoparkani on täysin murtunut iskusta.”

Hänen tunteensa herättävät meissä myötätuntoa. Hän ei tuntenut kristityn voitoa kuolemasta.

Neuvostoliittolainen kristitty Talantov kuoli vankilassa uskonsa tähden. Hänen vanhin poikansa jatkoi kristillistä taistelua. Häinkin menehtyi vankilassa. Nuorempi poika astui vuorostaan taisteluun ja kärsi saman kohtalon kuin isänsä ja veljensä. He eivät pelänneet kuolemaa.

Skripniikov ammuttiin Neuvostoliitossa kristillisen uskonsa vuoksi. Sääkähämättä isänsä kohtaloa hänen tyttärensä Aida otti hänen asiansa omakseen. Hän on vielä nuori, mutta hän on ollut vankilassa jo neljä kertaa, koska hän tunnustaa uskonsa Kristukseen.

Ateisteille kuolema on kuin Damokleen miekka, joka riippuu heidän päänsä päällä muistuttaen, että pian kaikki heidän lionsa – tai surunsa – ovat ohii.

Kuolema ei ole pelottava sille, joka tietää.

Jeesus vakuutti: ”Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minun, ikinä kuole.” Hän sanoi tämän hänteen uskoneen ihmisen haudan läheisyydessä. Jeesuksen sanat ovat osoittaneet tosiksi. Syntymä ja kuolema ovat meidän tapamme ymmärtää elämän todellisuus ajan ulottuvuudesta käsin. Kristittyjen ei tarvitse pelätä kuolemaa.

Venäjän vallankumouksen aikana tšekän suuren hirmuvallan kaudella

ryhmä kristittyjä määrättiin hukutettavaksi. Yksi heistä huudahi: "Me menemme Jumalan luol! Mitä se merkitsee, mememmekö matse vai vestise?" He eivät pelänneet.

Aistein käsikirja esittää, että usko haudan takaisen elämään on "uskonnollisen teorian lähtökohhta" ja "äärimmäisen vaarallinen".

Mutta mitä on elämä, jos kuoleman jälkeen ei tule mitään?

Olettakaamme, että kommunismin ihanne toteutuisi. Meillä olisi täydellinen yhteiskunta ilman rikkaiden ja köyhien välisiä eroja, ilman sotia ja vallankumouksia, yhteiskunta, jossa vauraus, kulttuuri ja onni kuuluisivat kaikille. Mutta silti ihmisten pitäisi kuolla. Köyhien on helppo kuolla. Heillä ei ole paljon menetettävää. Onnellisille ihmisille kuolema on hirvittävä onnettomuus. Kirovillä, Leningradin alueen kommunistipuolueen yhteisiteerillä, jonka Stalin murhautti, oli vaikutusvaltainen asema. Hän nautti elämästä. Hänen viimeiset sanansa olivat: "Tahdon elää ja elää ja elää." Jos Stalin ei olisi häntä surmannut, hän olisi kuollut luonnollisen kuoleman muutamaa vuotta myöhemmin ja hänen traagiset viimeiset sanansa olisivat olleet samat.

Meidän kaikkien on kuoltava. Päätös ei ole meidän vallassamme. Jos kuoleman jälkeen ei ole mitään, kauneimkaan elämä ei ole muuta kuin juhla-ateria, joka tarjotaan tuomituille miehelle ennen teloitusta. Ensin hänelle annetaan herkuja ja sitten hänet hirtetään. Hän saattaa elää ihaneyhteiskunnassa, mutta lopulta hän kuitenkin mätänee kaikkien ikuisesti unohtamana.

Mene lohduttamaan jotakuta, joka on syöpöasatiolla kuolemassa, tai hänen omaisiaan näillä sanoilla: "Me rakennamme onnellista kommunisista yhteiskuntaa" tai: "Tiede menee jatkuvasti eteenpäin. Olemme jo käyneet kuussa ja pian olemme Venuksessa." Niistä ei paljon lohdutusta saa. Mutta kerro kuolevalle ja sureville taivaallisesta Isästä ja kristityn toivosta elää hänen kanssaan iankaikkisesti, niin näet eron.

Jos ateistit ovat oikeassa eikä tämän jälkeen ole elämää, niin "kaikki elispäivämme ovat valaisseet houkkioille tietä kurjaan kuolemaan" ja "elämä" on vain huono näytteily, joka saapastelee näytämöllä oman aikansa ja josta ei sen jälkeen kuulu mitään. Se on idiootin kertoma tarina, joka on täynnä ääntä ja jännitystä, mutta joka ei merkitse mitään" (Shakespeare).

Mutta elämä jatkuu kuoleman jälkeen. Ajatus ikuisuudesta ja hyvän ja pahan palkasta on painunut syvälle ihmisyydäme.

Kristityt voivat uhrata itsensä, koska he uskovat iankaikkiseen elämään. Mutta miksi kommunisiti uhravat henkensä? Taarinajan vankeiloissa moni kommunisti kuoli marxilaisen uskonsa tähden. Kukaan puolueessa ei heitä muista. Nuori kommunistipolvi ei edes tiedä heidän nimiään. Heidät on unohdettu. Kommunisteja kuolee tänäänkin joidenkin kommunisminvastaisten maiden vankiloissa. Minkä vuoksi he antavat elämänsä? Kristityt uskovat ikuisuudessa saatavaan palkintoon. Mutta miten ateistin kannattaa luopua elämästään, ainosta, jonka hän tietää omistavansa, sellaisen

ihanteen tähden, jonka toteutumisesta hän ei voi olla varma ja jonka hedelmistä hän ei pääse nauttimaan? Kommunismissa yhteiskunnassa elämä päättyy täsmälleen samalla tavalla kuin kapitalismissakin, kuolemaan ja "matoen kokoukseen" (Shakespeare). Kommunisit eivät koskaan voisi uhrata henkeään, elleivät he sielunsa syvyyksissään, jonne järjellä ei ole pääsyä, tietäisi, että hauta ei ole loppu ja että ne, jotka ovat antaneet kaikkensa hyvän asian puolesta, saavat palkkansa.

Kaikki nykyaikainen tiede perustuu energian häviämättömyyden lakiin sellaisena, kuin Lavoisier sen esitti. Mikään ei mene hukkaan, mitään ei tule lisää, kaikki pysyy tallalla. (Tämä laki lakkaa pitämästä täydellisesti paikkaansa vain atomien kohdalla.)

Ihminen on kimpapu eri muodoissa olevaa energiaa: aineeksi tiivistynyttä energiaa, lämpöä, sähköä, henkistä energiaa. Mitä näille energian eri muodoille tapahtuu kuolemassa? Atomeihin keskittynyt energia ei häviä. Ruumin hajoaa ja sen atomit liittyvät uusiksi yhdistelmiksi. Ruumiin lämpö ei häviä. Kun uuni jäähtyy, sen lämpö on siirtynyt ympäröivään ilmaan. Vähäisellä niin pienellä asteella, ettei sitä pystytä mittaamaan, ympärillä olevan ilman lämpötila kasvaa, kun meidän ruumiimme kylmenee. Ruumiista vapautuva sähkö palaa luonnon yhteiseen sähköenergian varastoon. Mitä kuolemassa tapahtuu henkiselle energialle, tahdonvoimalle, kylvälle ajatukselle ja tunteelle? Muuttuuko tämä energia ihmisen kuollessa alemman energian muotoon, vaikkapa mekaaniseksi energiaksi? Jos se muuttuisi, me kymenisimme kuoltuamme hyppäämään kaksi kertaa niin korkealle kuin ennen, mikä on nautettava ajatus. Ei! Henkinen energia säilyy kuoleman jälkeen. Muuten Lavoisierin laki kumoutuu. Minun henkeni palaa yhteiseen henkisen energian varastoon; se palaa ikuisen hengen, Jumalan, luon.

Jos henkemme on valmistautunut tähän tapahtumaan, jos se on viljellyt tuossa valtakunnassa arvosettuja asioita — rakkautta, totuutta, uskoa, toivoa, rauhaa, ystävällisyyttä, sävyisyyttä — silloin se tulee olemaan omassa elementissään. Tuleva elämä on paratiisi, jossa nautimme toivomistamme asioista. Mutta jos henkemme astuu tähän valtakuntaan täysin valmistumattomana, täynnä syntiä ja tyydyttämättömiä himoja, sen elämä tulee olemaan hyvin onnetonta. Se on helvettiä.

Elämä sammuu yhtä huomaamattomasti kuin haihtuu ilmaan. Mutta usva ei lakkaa olemasta; ei myöskään henki. Apostoli Jaakob kirjoittaa: "Mikä on teidän elämäne? Savu (engl. usva) te olette joka hetken näkyä ja sitten haihtuu." Mutta ei se häviä olemattomiin. Höyry muuttuu vedeksi. Mikään ei koskaan katoa. Maallinen elämä liikuu ohii, mutta ei haihdu tyhjiyteen. Toukasta tulee korelo, korelostä perhonen. Kuolleet ovat kadonneet näkyvästämme. Se ei merkitse sitä, ettei heitä enää olisi.

Ajattelepa, että voisimme puhua sikiölle ja sanoa sille, että sen äitinsä kohdussa viettämä elämä on vain valmistusaikaa. Todeellinen elämä alkaa toisessa maailmassa, joka on sikiölle täysin tuntematon, olosuhteissa, joita

se ei pysty kuvittelemaan. Sikö vastaisi *Aleixin käsikirjan* tavalla, jos sillä olisi akateemikon äly: "Älkää kiusatko minua tuolla uskonnollisella taikauskollanne! Minä tunnen vain elämän kohdussa, eikä muuta ole olemassakaan. Se on pelkkä ahneiden saarnamiesten keksintö!"

Mutta olettakamme, että tämä sikö kykenisi päättämään terävämmin kuin meidän akateemikkomme. Se sanoisi itselleen: "Päähani kehittyvät silmät. Mihin tarkoituksen? Täällä ei ole mitään nähtävää. Jalkani kasvavat, eikä minulla ole tilaa edes ojentaa niitä. Miksi ne kasvavat? Entä käsivarret ja kädet? Minun täytyy pitää ne ristissä rinnallani. Ne vaivaavat minua ja äitiäni. Koko kehitykseni kohdussa on järjetön, ellei tämän jälkeen tule elämää, jossa on valoa ja värejä ja paljon nähtävää silmilleni. Paikan, jossa tulen viettämään tuon toisen elämäni, täytyy olla suuri ja vaihteleva. Minun täytyy juosta siellä. Siksi sääteni venyvät. Se on elämää, jossa tehdään työtä ja ponnistellaan. Sen tähden kasvatat käsivarsia ja käsiä, joilla ei täällä ole mitään käyttöä." Oman kehityksensä tarkkaileminen antaisi siköille tietoa toisesta maailmasta, vaikka sillä ei olisi siitä mitään kokemuksia.

Meidän tilanteemme on täsmälleen samanlainen. Kristuksen seurakunta opettaa meille, että elämämme tässä maailmassa on kuin sikön elämää ja että se on vain valmistautumista uuteen todelliseen elämään. Mistä me sen tiedämme? Jos Jumala (tai voisimme sanoa luonto, keskustelun herättämiseksi) olisi luonut meidät vain tätä elämää varten, meille olisi ensin annettu vanhuuden viisaus ja kokemus ja sitten vasta nuoruuden tarmo. Silloin olisimme tieneet, kuinka elää. Mutta totuus on, että kun olemme nuoria, elinvoimaisia miehiä ja naisia, meillä puuttuu viisautta ja me usein hukkaamme vuotemme turhuteen. Kun meille on karttunut viisautta ja kokemusta, ruumisvaunut odottavat oven takana. Miksi me siis lisäämme viisauttamme? No, miksi siköille kasvaa silmät ja kädet ja jalat? Tietenkin edessä olevaa elämää varten. Kehityksemme tässä elämässä viittaa tulevaan.

Ruunis ja henki eivät kehity vain erikseen, vaan ne kehittyvät myös erisuuntiin. Meidän vanhetessamme ruunis rappeutuu, mutta henkinen elämä rikastuu. Henki ja ruunis ovat kuin kaksi matkamiestä, joista toinen nousee vuorelle ja toinen laskettu siltä. Ne kulkevat vastakkaisille tahoille. Onko johdonmukaista uskoa, että kun ruunis on päätenyt vuoren juurelle, lopulliseen katoamiseen, myös henki katoaa sen mukana? On paljon todennäköisempää, että se jyrkän nousun jälkeen kohoaa taivaitten taivaisiin, kuten Mao Tse-tung sanoo valmonsia hengen tehneen tämän kuoltua (ks. hänen runonsa "Kuolemattomat").

Olen viettänyt monta vuotta yksinäisessä vankeudessa ilman kirjoja. Kulutin aikani kuvittelemalla kaikenlaisia tilanteita. Kuviteilin itseni Neuvostoliiton presidentiksi, Englannin kuninkaaksi, paaviksi, miljonääriksi, kerjäläiseksi. Pystyin mielessäni näkemään kaikki nämä erilaiset olosuhteet. Ne ovat kuviteltavissa, koska ne ovat elämässä mahdollisia. Elämä on ri-

kas. Se kykeni tekemään korpraalista Ranskan keisarin ja tästä keisarista yksinäisen saaren vangin. Köyhistä ihmisistä on tullut miljonäärejä. Rikasta on tullut köyhälistöä. Stalinita, juopon suutarin pojasta, gruuksilaisesta ja entisestä pappissennäärin opettajasta, tuli ei vain Neuvostoliiton, vaan koko kommunistiryhtymän diktaattori. Pian hänen kuolemansa jälkeen hänen nimensä pyyhkäistiin historiasta. Kaikki tällainen on mahdollista elämässä ja siksi nämä tilanteet voidaan myös kuvitella. Koetin myös kuvitella, että olen kuollut, mutta en koskaan onnistunut, koska kuolema ei kuulu elämän mahdollisuuksiin.

Jos oikein kovasti yrität kuvitella itsesi kuolleeksi, näet viimeiseksi itsesi makamassa liikkumattomana arkussasi hautauskappelissa. Se, että näet itsesi arkussa, todistaa, ettei ole kuollut. Kuollut ei näe itseään. Kuoleman kuvittelemisen mahdollisuus ei ole ollenkaan vähäinen todiste ihmiselämän jatkuvuuden puolesta.

Tärkeää on olla sekoittamatta ikuisuutta loppumattomaan aikaan, joka jo kasteitenaikin on ristiriitainen. Lopuonta aikaa ei ole. Iankaikkisuus on ajattomuutta.

Saamme väliäyksen tästä unien maailmassa, jossa henkiset toiminnot joskus tapahtuvat äärimmäisen nopeasti. Tapahtumasarja, joka normaalisti veisi pitkän ajan, kestää unessa vain pienen hetken. Myös välimatkat häviävät. Voimme sekunnissa kulkea suunnattomat matkat. Unessa metä ei kahlitse aika eikä paikka. Unen maailmaa ajatellessamme tajuaamme, että paikan ja ajan muuri, jotka valveilla ollessamme pitävät meitä vankeinaan, kätkevät meitä toisenlaisen elämän. Tämä elämä on tuolla puolen sen rajatun alueen, jota me olemme tottuneet nimitämään "todellisuudeksi".

Ihmisruumis ei tarvitse paljon ollakseen täysin tyytyväinen: ruokaa, vaatteita, suojaa, lepoa ja tietystä iässä toista sukupuolta olevan kumppanin. Kuinka siten on mahdollista, että kapitalistit tai Neuvostoliiton ylihuokan jäsenet, joilla on tätä kaikkea runsaasti, joskus ovat surullisia ja tyytymättömiä? Miten toisaalta ihmiset, jotka ovat vankilassa uskonsa tähden, nälkäisinä, kylmästä värstien, kahleissa, vuosiksi rakkaistaan erotettuina, voivat kaiken keskellä riemuita? Mikä on se salaperäinen sisin, joka voi olla masentunut, vaikka ruumiilla on kaikki tarpeellinen, ja iloita ruumiin kärsiessä tuskaa? Se on jotakin muuta kuin ruumis. Se on sielu.

Se osoittaa riippuvuutensa, mutta myöskin riippumattomuutensa ruumiista tämän maallisen elämäme aikana. Se on niin riippumaton ruumiista, että se voi päättää tehdä itsemurhan. Sielu voi psykologisista syistä päättää tappaa oman ruumiinsa. Ei ole mitään syytä uskoa, että ruumiin kuoleman täytyy myös merkitä tämän voimakastahoisen sisäisen olemuksen kuolemaa.

Raamatusta, toisessa Kuningasten kirjassa (25:16) on merkittävä ilmaus. Siinä mainitaan ensin erilaisia esineitä, joita kuningas Salomo oli temppeleä varten teettänyt. Luettelo päättyy sanoihin: "Näiden kaikkien esineiden vaski ei ollut punnittavissa."

Onko olemassa vaskea, jolla ei ole painoa? Höyhenkin painaa jotakin. Me ajattelemme painoa vain, kun ajattelemme määrittäviä esineitä. Määrätyllä vaskipalalla, tietyllä höyhenellä, molemmilla on painonsa. Vaskella yleismerkityksessä ei ole painoa.

Skolaarinen filosofia oli oikeassa tehdessään eron esineen varsinaisen olemuksen ja sen aksidenssien, epäolennaisen ominaisuuksien välillä. Leivän olemus on se, että se on taikinasta tehty esine, jota käytetään ruokana. Tällä varsinaisella olemuksella ei ole mitään painoa. Leivällä voi olla monia erilaisia ominaisuuksia. Se voi olla kauraleipää, vehnäleipää, tuoretta tai kuivaa, se voi olla iso tai pieni. Sen paino vaihtelee vastaavasti. Paino, väri, koko määrittävät aksidenssien perusteella. Varsinaiseen olemukseen ne eivät kuulu. Leipä on mielessäni oleva käsite. Siellä se on painoton, kunnes se on otettu tietyn muodon. Niin on vaskikin, ellei sillä ole määrittäviä ko-koa ja muotoa.

Silloinkin esineillä on paino vain painovoiman piirissä. Avaruusaluksessa, painottomassa tilassa, esineet ajelehtivat ympäriinsä. Kun painovoima ei niihin vaikuta, ne eivät paina mitään.

Kuningas Salomo oli rakentanut hengellisen temppelin. Babylonialainen sotilas ei pystynyt kantamaan pois sitä, mitä hän mielessään oli rakentanut Herran kunniaksi.

Syyskuun 1. päivänä 1968 Neuvostoliitossa säädettiin laki, jonka mukaan lapset voidaan ottaa pois vanhemmistaan ja sijoittaa ateistisiin sisäoppilaitoksiin, jos heille opetetaan kristillistä uskoa. Uskovat vanhemmat kestävät tämän paineen. Slobodan perheestä on viety kolme lasta; Malozemlovin perheestä seitsemän. Kuka voi erottaa hengellisesti ajattelevan ihmisen lapsestaan?

On olemassa varsinainen olemus ”lapsi” ja sen aksidenssit. Jälkimäiset vaihtelevat. Lapseni on ollut sikio, alussa hyvin paljon eläimen si-kiön näköinen; sen jälkeen hän on ollut vauva, sitten pieni tyttö, joka leikki nukella. Nyt hän on koulussa. Voin pitää lasta sylissäni. Hän voi olla kaukana. Hän voi olla toistelevainen tai harhateille eksynyt lapsi. Aksidenssit vaihtelevat. Mutta lapseni ei koskaan muutu. Äidin ja lapsen suhde kuuluu varsinaisen olemuksen alueelle. Me emme pelkää, mitä kommunismit tekevät lapsillemme aksidenssien maailmassa. Äiti-lapsi -suhde ei koskaan muutu. Sama pätee elämään. Mikä elämä tuhoutuu kuolemassa?

Elämäni on ollut rikasta ja köyhää, iloisia ja surullista, vapaan ja vangin elämää, terveen ja sairaan elämää. Jos samaistan itseni johonkin elä-mäni muotoon, elämäni päättyy. tuon elämänuodon lakatessa. Joidenkin ihmisten elämä menettää arvonsa, kun heillä ei enää ole yleislyksyksiä.

Mutta me uskovat elämme olennaisessa. Jeesus sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.” Hebreassa, Jeesuksen puhumassa kielessä, ei käytetä sanaa ”olen”, kuten ei venäjässäkään. Jee-sus sanoi: ”Minä — tie, totuus ja elämä.” Hän samastaa itsensä abstraktei-hin käsitteisiin.

Luonto tuntee vain tammets ja männyn ja omenapuun. ”Puu” on minun mielessäni syntynyt käsite. Vaikka maailman kaikki puut hävitettäisiin, tuho ei yltäisi mielikuvaani puusta.

Ulkonaisessa maailmassa on vain todellisia ihmisiä, Grigorjev ja Ivanov ja Gerasimov, neuvostoliittolainen, ukrainalainen, amerikkalainen, rikas, köyhä, nainen, mies. Elämä voi olla itsestä tai uhrautuva. Se voi olla toimeleasta tai hiljaista mieliselyä.

Jeesus ei samaistanut itseään mihinkään tiettyyn elämän malliin, vaan abstraktiin käsitteeseen ”elämä”, johon sisältyvät kaikki mahdollisuudet. Hän opettaa meitä tekemään samoin. Minä en samaista itseäni Wurmbran-diin, joka on syntynyt noin 65 vuotta sitten ja joka on kuolevainen. Minä olen elämä, joka on aina ollut Jumalassa, joka on ottanut ihmiselämän muodon Aadamissa ja Eevassa, elämä, joka ei koskaan loppu. Minun elä-mäni Jumalan lapsena on tuhoutumaton.

Ruumis ei ole minun ”minäni”. Eräässä mielessä minulla on ollut monta ruumista, sikiön, vauvan, lapsen, nuoren miehen ruumis. Pietari kir-jottaa: ”Niin kauan kuin tässä majassa olen.” Hän viittaa tiettyssä vai-heessa olevaan ruumiiseensa. Olen elänyt monessa majassa, mutta minun ja väliaikaisen asumukseni välillä on selvä ero.

Jeesus sanoi Getsemanen puutarhassa: ”Minun sieluni on syvästi mur-heellinen.” Huomaa hänen ilmauksensa. Kuka tahansa voisi käyttää sitä. Hän puhuu sielusta ja sielun omistajasta, joka tarkkailee sielua ja ilmaisee, että se on murheellinen. Mutta minä en ole sama kuin tietty sieluntitani, kuten en ole yhtä jonkin ruumiillisen tilanikaan kanssa.

Kärsin ruumiissani tai sielussani. Tiedän, että kärsin. Tiedän tarpeeksi tietäkseni, että kärsin. Mikä on minussa oleva viimeinen todellisuus, joka havaitsee kaiken, mitä tapahtuu, ja jonka itse katson ”todelliseksi minäk-seni”? Hän tietää: ”Nyt olen terve” tai ”Nyt minä kuolen”. Kuka on se, joka tietää ja havaitsee kaikki muutokset? Hän itse on muuttumaton. Hän ei ole vain elämä, vaan Elämä, jossa asuu Jumalan Potka, hän, joka ei voi kuolla.

Jeesus sanoi: ”Minä olen totuus.” Kuinka totuus voisi koskaan kadota? Jos minä hänen tavallaan samastun totuuteen, koko totuuteen, kaikkeen totuuteen, kuka kykenee tuhoamaan minut? On selvä, että $2+2=4$, olinpa minä vankilassa tai vapaudessa, elossa tai kuollut. Tulen yhdeksi ul-konaisista tapahtumista riippumattoman totuuden kanssa.

Jos liityn Kristukseen, jos omaksun itselleni sanat: ”Minä olen tie, to-tuus ja elämä”, minä elän ikuisesti.

Alkeellimmat eliot elämän tikapulla ovat yksisoluiset. Ne lisääntyvät jakautumalla. Yhdestä tulee kaksi, kahdesta neljä ja niin edelleen. Nyt ame-boja on äärettömän paljon. Mutta onko ensimmäinen ameba kuollut? Se on vaihtanut olomuotoa. Sen sijaan, että se olisi jäänyt yhdeksi, se on lisääntynyt valtavasti. Joka päivä kuolee miljoonia amebia, mutta ne kaikki ovat vain ensimmäisen ameban osia. Siten ensimmäinen ameba elää

jatkuvasti niissä. Kuolematonnius ilmenee jo elio maailman tikapuiden ensimmäisellä askelmalla. Voisiko sitten korkein olento, jonka me maan päällä tunnemme, yksinkertaisesti vain hävitä?

Me säilyttämme huolellisesti suurena aarteena Leonardo da Vincin maalaus ja Michelangelon veistos. Eikö Luoja säilyttäisi ainakin yhtä huolella taiteilijoita, jotka tekivät nämä työt?

Ikuinen elämä on olemassa, ja koska Hitler ei katumattomana oikein voi olla samassa paikassa kuin ne viattomat lapset, jotka hän tappoi, täytyy olla taivass vanhurskaille ja helvetti väärille.

Ateistit tekevät väärin eläessään niin kuin heidän ei koskaan tarvitsisi kuolla. Mistä he tietävät, etteivät he viimeisenä hetkenään kadu sitä, että ovat johtaneet miljoonia ihmisiä harhaan jumalattomilla opetuksillaan?

Heidän tulisi ottaa oppia suurten kristillisen uskon vastustajien kuolinsanoista. Talleyrand: "Minä kärsin tuomittujen tuskia." Mirabeau: "Anta-kaa minulle oopiumia, ettei minun tarvitse ajatella iankaikkisuutta." Voltaire: "Jumala ja ihmiset ovat hylänneet minut. Menen helvettiin. Oi Kristus, oi Jeesus Kristus!" Kaarle IX, Ranskan kuningas: "Mitä verta, mitä murhia, millaisia häijyjä neuvoja olen seurannut. Olen hukassa, näen sen hyvin." Tom Paine: "Jos voisin, antaisin mitä tahansa, että *The Age of Reason* (Järjen aikakausi, kristinuskonvastainen teos) olisi jäänyt julkaisematta. Oi Herra, auta minua. Kristus, auta minua. Pysy vierelläni. On helvettisiä jäänä yksin."

Toivon ainakin pystyneeni todistamaan, ettei usko ikuisen elämään ole niin nautettava, kuin *Ateistin käsikirjan* tekijät halusivat osoittaa sen olevan. He saattoivat vapaasti tehdä niin, koska heillä on julkaistun yk-sinoikeus.

Eräässä kansainvälisessä lääkärikokouksessa keskusteltiin siitä, mikä leikkaus on vaikein. Saksalainen sanoi, että vaikeimpia olivat aivoleikkaukset, ranskalaisten mielestä sydänleikkaukset. Neuvostoliiton edustaja väitti, että vaikein leikkaus on kitarisan poisto. Kaikki nautuivat, mutta hän sanoi: "Te pidätte väitettäni typeränä. Unohdatte, että vallankumouksen jälkeen meidän on täytynyt poistaa kitarisa aivojen kautta. Meidän pitää ensin avata kallo, koska me emme saa avata suuttamme."

Minä olen avannut suuni ilman kommunismin hallituksen lupaa. Kun kristityt korottavat äänensä, nähdään, että he ovat oikeassa.

Tiede ja uskonto

Kommunistinen salainen poliisi on tunnettu siitä, että se pystyy pakotta-maan viattomat ihmiset tunnustamaan syyllisyytensä kuviteltuihin rikoksiin. Tuhansia tällaisia "rikollisia" palautettiin yhteiskuntaan Hruštševin aikana. Mutta menneelmät eivät ole muuttuneet. Monet kristityt kärsivät vankeus-tuomiota Neuvostoliitossa, koska he ovat tunnustaneet käyttäneensä ih-

misuhreja. Neuvostoliitolla on kunnia olla ainoa maa, jossa kristittyjä vas-taan esitettään niin typerä syytöksiä ja heillä kristitetään tunnustus.

Neuvostoliiton salaisen poliisin kiduttamien vankien joukossa on eräs toveri Tiede. Hakattuna, tulkkumien rautatangoin pollettuna tai muulla ta-voim pahoinpidelynä tämä vanki nimeltä Tiede on tehnyt sensaatiomaisia tunnustuksia, jotka *Ateistin käsikirja* julkaisee. Yksikään todellinen tie-de-mies ei väittäisi niistä pennin vertaa. Kuunnelkaapa vain muutamia:

"Tiede on kumoamattomasti osoittanut, että yliluonnollisia voimia ei ole olemassakaan." (Me tietämättömät tompeilparat olemme aina luulleet, että tie-de voi todistaa vain sellaista, mikä on olemassa.) "Tiede on näyttänyt to-teen, että elämää esiintyy laajalti maailmankaikkeudessa... Sellaisten planeettojen lukumäärä, joilla asuu järjestäjä varustettuja olentoja, on ääret-tömän suuri... Tieteellinen näyttö siitä, että asuttuja maailmoja on lukemat-tomia, antaa kuoliiniskun sovitusopille, joka on kristinuskon ydin... Ihmei-den mahdottomuus on täysin todistettu", ja niin edelleen.

Koko tämä kappale on pelkkää roskaa, siihen ei kannata edes puuttua. Menkäämme muihin todisteisiin.

Ateistin käsikirja lähtee siitä, että tieteen ja uskonnon välillä vallitsee sovitamaton ristiriita. *Minä* tieteen ja *minä* uskonnon? Molemmat kehiti-tyvät jatkuvasti.

Uskonto ei enää ole samanaista, kuin se oli viisi vuosisataa tai edes sata vuotta sitten.

Alussa kristityt olivat varmoja siitä, että Jeesus tulisi takaisin heidän sukupolvensa eläessä. He uskoivat, että maapallo on pannukakun muo-toinen ja koko maailmankaikkeuden keskipiste ja että Jumala istuu jossa-kin vähän ylempänä keskittyen pääasiassa maapallon tapahtumiin. Näin ei-vät ajattele enää tämän päivän kristityt.

Jumalan ilmoitus on iankaikkinen ja pysyvä. Ihmisten käsitykset tästä il-moituksesta muuttuvat.

Mutta myös tie-de muuttuu. Meidän aikamme koulupoika ei enää pidä Eukleideen, Galileon tai Newtonin tiedettä lopullisena totuutena.

Vastustajamme turvautuvat vanhaan tempuun: he vertaavat nykyai-kaista tiedettä alkukantaiseen uskontoon, 1900-luvun tiedettä 3500 vuotta sitten eläneiden juutalaisten uskonnollisiin käsityksiin. Juutalaiset olivat sil-lön juuri vapautuneet vuosisatoja kestäneestä orjuudesta, he olivat lukutai-dottomia ja heidän sivistystasonsa oli paljon alhaisempi kuin tämän päivän mustalaisten. Tällainen vertailu on epärehellistä. Se on sama kuin todistaisi Neuvostoliiton taloudellisen ylempyyden vertaamalla keskenään meidän ai-kamme Neuvostoliittoa ja siirtomaakautta edeltävää Amerikkaa, jossa asui vain intiaaneja.

Nykytiedettä on verrattava tämän päivän yleisimpään uskonnolliseen ajattelun, ja kun näin tehdään, löydetään pikemminkin yhtäläisyyksiä kuin ristiriitoja.

Ja niin tulisi ollakin. Lainaamme taas Einsteiniä: "Useimmat ihmiset

sanovat, että äly tekee ihmisestä suuren tiedemiehen. He ovat väärässä; luonnetta siihen tarvitaan." Mutta luonne ei olekaan enää tieteellinen, vaan uskonnollinen ja moraalinen arvo. Todellista tiedemiestä ei tule kenestäkään, jonka luonteen peruspiirteinä eivät ole rehellisyys ja lahjomattomuus. Juuri näitä arvoja opettaa kristinusko.

Ihminen, joka tunnustaa vain tieteen, ei ole tiedemiehenä luotettava. Tarvitaan myös viipittömyyttä; tiedemiehen täytyy uskoa se, mitä hän laboratoriossaan havaitsee. Hänen täytyy olla myös toiveikas, muuten hän ei koskaan omista koko elämänsä tutkimustyöhön. Hän tarvitsee intoa jaksakseen viettää määrätönnästi aikaa laboratoriossaan. Hänen tulee olla kyllin nöyrä hyväksymään asiain tila. Määrätietoisuus on välttämätöntä, sillä jos tiedemies harrastaa vähän kaikkea, hän ei saa minkäänlaisia tuloksia. Hänen täytyy pystyä yhteistyöhön samassa laboratoriossa työskentelevien tiedemiesoveriensä kanssa. Hänen on oltava kärsivällinen niin kuin Marie Curie, joka puhdisti kahdeksan tonnia pikivalketta saadakseen muuttaman miligramman radiumia. Tarvitaan arvostelukkyä, oikeaa arvostelukkyä. Tiedemiehen täytyy kertoa maailmalle juuri se, mitä hän on havainnut, ilman pienintäkään liioittelua. Hänen tulee myös olla tarpeeksi viisas ja uhrautuvaan, niin että hän kykenee salaamaan löytönsä, jotka olisivat ihmiskunnalle vahingoksi. Ihminen, joka on vain tiedemies, ei ole ollenkaan tiedemies. Hänen täytyy ennen kaikkea omaksua eettiset arvot, jotka uskonto, ei ateismi, on ihmiskunnalle osoittanut.

Stalin julisti: "Tiede on ihmiskunnan pelastaja." Tämän hän sanoi atomikauden sarastaessa, juuri kun tie oli keksinyt keinot, joilla yhdessä heikessä pystytään tuhoamaan kokonaisia kaupunkia, ja aaseet, joilla koko ihmiskunta voidaan pyyhkäistä olemattomiin. Näin siksi, että muutamattiedemiehet eivät kunnioittaneet arvoja, joille koko tie rakentuu. Tieteen täytyy olla läheisessä yhteydessä uskontoon, muuten se ei kykene auttamaan meitä onneen. Siksi, että uskonnon ja tieteen välillä ei aina ole ollut tällaista kiinteää yhteisyyttä, ihmiskunnalla on vähemmän toivoa rauhasta tänään kuin ennen aikamme suuria löytöjä.

Jopa ateisminkin on mahdollonta ilman kristinuskon eettisiä arvoja, niin omalaatuiselta kuin tällainen väite saattaa kuulostakin.

Ateistin käsikirja esittää: "Materialistisen käsityksen mukaan maailmassa ei ole mitään muuta kuin ikuinen ja jatkuvassa liikkeessä oleva aine." Jos kerran muuta ei ole kuin aine, silloin materialistisen filosofiankin, joka sanoo kaiken olevan vain ainetta, täytyy olla pelkkää ainetta. "Mitään muuta ei ole olemassa kuin aine." Silloin ateistiset uskonnuksetkin ovat ainetta. Vastustajani rakastavat ateismia ja vihaavat uskontoa. Onko heidän rakkautensa ja vihansakin ainetta? He taistelevat, he kirjoittavat ihan teensa puolesta, vaikka he koko ajan kielivät henkiset arvot. He itse elävät tällaisten arvojen mukaan, tosin niitä väärin.

Edelleen he kirjoittavat: "Sekä tieteelliset tutkimustulokset että käytännön havainnot vahvistavat dialektisen materialismin totuudet, kun taas ku-

kaan ei kykene osoittamaan oikeaksi filosofisia aatteita eikä uskontoa." Siis sekä tie että käytäntö vakuuttavat, että me olemme pelkkää ainetta! Kumoamani kirjan tekijät ovat myös vain ainetta. Vaivautuuko aine todistelemaan toiselle ainekimpaleelle? Vastustajani ovat vain kasa ainetta, samoin minä. Miksi he käyttävät niin paljon aikaa ja tarmoa saadakseen minut muuttamaan mielipiteeni?

He väittävät, että aine on ikuisessa liikkeessä, omien sisäisten lakiansa mukaisesti. Atomia ei saa vakuutelemalla muuttamaan luontensa mukaista liikettä yhtä vähän kuin voi vaikuttaa kiertotihtien kulkuun. Miksi vastapuoleni siis ryhtyy todistelemaan *minulle*?

Ateistit ovat hyvin usein huomattavasti parempia kuin heidän teoriansa. Ateistisotilaat kaatuivat sodan aikana pelastaakseen toveriensa hengen. Mililainen idiootti kuoli puiosen kirjoituspöydän puolesta? Kuka luopuisi jostakin ilosta tehdäkseen paperipalan onnelliseksi? Ateistit, jotka antavat henkensä toverinsa edestä tai jotka uhraavat iltansa vapautuksen toiset uskonnollisen taikauskon vallasta, eivät itsekään sydämensä syvyyksissä usko, että he itse ja heidän toverinsa ovat pelkkää ainetta. Niin kuin tie ei toimi ilman uskontoa, niin myös ateismin ja ateistien olemassaolo edellyttää eräiden uskonnollisten perusarvojen kunnioittamista.

On totta, että jotkut tiedemiehet taistelevat uskontoa vastaan, mutta kuka tietää, miten tie vielä kehittyi? Yhtä vaikea on ennustaa uskonnon tulevaa edistymistä.

Ei ole mitään syytä uskoa, että edes tiettyjen tiedemiesten ja uskonnon välinen ristiriita olisi ratkaisematon. Ja vaikka se olisikin, tie ja uskonto voivat näennäisesti olla eri mieltä ja kuitenkin molemmat oikeassa, aivan niin kuin kaksi valoteoriaa, joista toisen mukaan valo on hukkaneen, toisen mukaan aalto. Molemmat teoriat pystytään todistamaan kokeellisesti. On erheellisiä kuviella, että me kykenemme mielestämme ymmärtämään koko totuuden, sillä me olemme äärellisiä olentoja ja voimme tajuta totuuden vain osittain.

Ei haittaa, vaikka kaksi tiedemiestä huolellisten tutkimusten jälkeen päätyisikin erilaisiin johtopäätöksiin. Miksi siis huolestua, vaikka tiedemiehet ja toisaalta uskonnolliset ihmiset, jotka lähtevät täysin eri oletamuksista, tulisivaltakin erilaisiin tuloksiin?

Lordi Rayleighin ja William Ramsayn tapaus on tuttu. Molemmat löysivät typen, mutta eri menetelmillä, ja atomipainoissa oli aina pieni ero. Molemmat pitivät kiinni tuloksestaan, vaikka ne erosivat toisistaan. He eivät yrittäneet sovittaa niitä yhteen; he eivät pitäneet ristiriitaa mienkään vaarallisenä. Loppujen lopuksi tulosten välinen ristiriita osoittautui tieteelle hedelmälliseksi. Edellisen tyypestä löytyi argon, siihen asi tuntematon alkuaine.

Meidän ei pitäisi pelätä uskonnon ja tieteen välistä ristiriitaa. Meidän sisimmässämme on tilaa koko todellisuudelle. Voisimme soveltaa tähän

kiistan Jeesuksen sanoja: "Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuseen asti." Meidän tulisi antaa vapaus molemmille näkökannoille.

Tämä kaikki on pelkkää oletamusta, sillä koko hirvittävä ristiriita, jonka vastapuoleni on uskonnon ja tieteen välillä havainnut, on jokin väärinkäsitys. Useimmat tiedemiehet eivät tiedä koko kiistasta mitään.

Kaikkella kunnioituksella vastustajeni akateemisia oppiarvoja kohtaan heidän on itsensäkin myönnettävä, Einstein tunsi tiedettä ainakin vähän enemmän kuin he. Tämän osoittaa se, että maailmankaikkeutemme kantaa Einsteinin eikä *Aistein käsikirjan* laatioiden nimeä. Einstein puhuu korkeammasta älystä, joka ilmaisee itsensä luonnossa.

Haluaisi ehkä tietää, mitä huomattava fyysikko Max Planck sanoo teollisessa omaelämäkerrassaan. Lainaamme tähän hänen sanansa:

Uskonto ja luonnontiede käyvät yhteistä taistelua loppumattomalla, koskaan laamistumattomalla ristiretkellään epäilyä ja ahdamielisyyttä vastaan, epäuskoa ja taikauskoa vastaan, ja tämän ristiretken tunnustause on aina ollut ja tulee aina olemaan: "Jumalan puolesta".

Aistein käsikirjan tekijät ovat tiedemiehiä. Antakoot he siis tieteellisen selityksen siihen, että nämä suuret luonnontieteilijät eivät tiennet mitään tieteen ja uskonnon välisestä ristiriidasta! Max Planck kutsuu jopa tällaista ristiriitaisuutta pelkäksi harhakuvitelmaks.

Aistein käsikirja esittää rohkean väitteen: "Tieteen ja uskonnon välillä on aina vallinnut taukoamaton ja leppymätön taistelu." Sitä he eivät kykene koskaan todistamaan.

Olen jo lainannut Einsteimia ja Planckia. Entä muut tiedemiehet? Ovatko he olleet tietoisia tästä ristiriidasta?

Isaac Newton kuului kyllä toiselle vuosisadalle, mutta käytännössä elämme edelleenkin newtonilaisessa maailmankaikkeudessa. Osoittaakseen jumalankieltäjästäviensä käsitykset vääräksi Newton rakensi laboratorionsa pienoiskokoisen aurinkokunnan. Ateisti kysyi häneltä: "Kuka sen on tehnyt?" Newton vastasi: "Ei kukaan." "Tuo on typerä valhe!" ystävä sanoi. "Kerro minulle totuus: kuka sen teki?" Silloin Newton vastasi: "Se on vain mitään jäljitelmä paljon suuremmoisemmasta järjestelmästä, enkä silti saa sinua uskomaan, että tällä lellulla ei ole suunnittelijaa eikä tekijää! Sinä olet väittänyt uskovasi, että mahtava alkuperäisluomus, josta olen otanut mallia, on syntynyt itsestään. Sano minulle, millaisin perustein olet päätnyt niin risurittaisiin tuloksiin?"

Ateistiprofessorit tunnustavat, että Newton päättää tieteellisen pääteoksansa *The Mathematical Principles of Natural Philosophy* (Fysiikan matemaattiset lait) puhumalla "voimakkaasta ja viisaasta Hallitsijasta" ja ilmaiseemalla uskonsa alkusäilykseen eli luomiseen. He seittävät tämän sanomalla, että Newton eli 1700-luvun alussa, jolloin ihmiset olivat tietämättömiä monista kemiallisista, biologisista ja atomeissa tapahtuvista prosesseista, aikana, jolloin tie oli teologian kahleissa. He väittävät edelleen,

että Newtonin uskonnollisuus oli haitaksi hänen tieteelleen. Seittämättä jättä, että 1900-luvulla newtonilaisesta maailmankaikkeudesta on tullut esteinlainainen maailmankaikkeus; Einstein tiesi ainakin jotakin atomeista, tieteen viimeisimmästä saavutuksesta, ja kuitenkin hän, joka nuorena oli ateisti, tuli uskonon päästeessään tieteen huipulle.

Mutta meidän on kiirehdittävä huomauttamaan, että Einstein ei vastapuolamme huolestuta. He käyttävät hyväkseen sitä, että hänen kirjansa ovat kiellettyjä esteinilaisen maailmankaikkeuden kommunistien hallitsemassa osassa. Niitä ei ole ainoassakaan kirjakaupassa. Ne eivät ole edes korkeakoulujen kirjastoissa vapaasti saatavilla. Kukaan ei pysty tarkistamaan *Aistein käsikirjan* laatioiden väitteitä, joten he uskaltavat sanoa Einsteinin jakuvasi korostaneen "tieteen ja uskon vastakohtaisuutta".

Olen jo lainannut hänen sanojaan, jotka osoittavat täysin päinvastaisista. Vastapuoleni mainitsee tyytyväisenä Laplacea, joka sanoi, ettei hän tarvinnut "oletettua" Jumalaa. Ensimmäkin, Jumala on saanut puolustajan huomattavasta neuvostoihtolaisesta tähtitieteilijästä Tihovista, joka aloittaa tähtitieteellisen teoksensa väittämällä, ettemme enää tarvitse oletettua Laplacea. Sitä paitsi Laplace oli tunnustava kristitty.

Aistein käsikirjan tekijät erehtyvät lainaamaan Descartesia oppiensatuksi. Descartes oli myös tunnustava kristitty. Kirjoittajat väaristelevät hänen sanojensa merkitystä antaen niille materiaalsisen sisällön. Hän kirjoitti: "Antakaa minulle ainetta ja liikettä, niin minä rakennan maailmankaikkeuden!" Sanat ovat yksiselitteiset. Maailmankaikkeuden syntymisen tarvitaan ainetta, liikettä ja älykäs rakentaja. Descartesin sanat kuuluvat: "Antakaa minulle ainetta ja liikettä." Ilman tätä "minua" aine ja liike eivät saisi universumia aikaan. Vain tämä "minä", joka on peräisin Jumalasta, kykene suurin tekoihin, koska meidät on luotu luoviksi olennoiksi.

Usein täytyy ihmetellä akateemikkojen ottamia vapauksia, kun he panevat tunnettujen kirjoittajien tilille käsityksiä, joita nämä eivät koskaan ole tarkoitaneet.

Mutta jättäkäämme nämä menneisyyteen kuuluvat ihmiset ja palatkaamme omalle vuosisadallemme.

Heisenberg, kuuluisa atomifyysikko, ei olisi voinut päästä *Aistein käsikirjaan*, koska hän ryhtyi etsimään tieteen ja uskonnon välisiä yhteyksiä! James Jeans, tunnettu tähtitieteilijä, kirjoittaa teoksessaan *The Mysterious Universe* (Salaperäinen maailmankaikkeus):

Maailmankaikkeus alkaa näyttää enemmänkin suurelta ajatukselta kuin suurelta koneelta. Henki ei enää tunnukaan satunnaiselta tunkeilijalta aineen valtakunnassa. Aiamme epäillä, että meidän tulisi pikemminkin tervehtiä sitä aineellisen maailman luojana ja hallitsijana, ei tietenkään yksityisten ihmisten henkeä, vaan sitä Henkeä, jonka ajatuksista ovat lähtöisin atomit, joista meidän yksilölliset persoonallisuutemme ovat syntyneet... Voimme havaita maailmankaikkeudessa todisteita suunnittelevasta tai ohjaavasta voimasta, jolla on

jotakin yhteistä meidän yksilöllisen henkemme kanssa... Emme olekaan niin vieraita tunkelijoita maailmankaikkeudessa, kuin meistä ensin näytti.

Newton ei valittavasti pimeällä vuosisadalla. Näin *Ateisiin käsikirja* hänen uskonnollisuutensa selittää; takapajuksen elinympäristön painostuksesta johtuu, että hän kirjoitti teoksessaan *Optics* (Valo-oppi): "Elkö luonnolmiöistä voikin päätellä, että on olemassa Oletto, aineeton, elävä, älykäs, kaikkialla läsnäoleva, ääretön, joka näkee asiat läheltä, tuntee ne perin pohjin ja ymmärtää ne täydellisesti, koska ne ovat lähtiöisin hänestä itsestään?" Mutta James Jeans kuului meidän edistyskäsittelylle vuosisadallemme, samoin Heisenberg.

Kuunnelkaamme huomattavaa psykologia, professori Jungia, joka myös on meidän vuosisatamme tiedemiehiä:

Viimeisten kolmen vuosisikymmenen aikana luonani on käynyt avunpyyntäjä kaikista maailman siviisityksistä... Elämänsä jälkipuoliskoa elävien, siis yli 35-vuotaiden, poliittisten joukossa ei ole ollut ainoatakaan, jonka ongelmaksi ei viime kädessä olisi ollut uskonnollisen elämäntutkimuksen etsintä. Voidaan sanoa joka ainoan sairastuneen siksi, että hän oli kadottanut sen, minkä elävät uskonnot ovat seuraajilleen kaikkina aikoina antaneet, eikä yksikään heistä ole todella parantunut, ennen kuin hän on löytänyt uudelleen uskonnollisen vakautuksensa."

Ei vuosisadan henkinen ilmapiiri tee ihmisistä uskonnollisia, vaan tiede, tiede kaikilla alueillaan. Siksi Kepler kirjoitti satoja vuosia sitten: "Ajatteleminen Jumalan ajatuksia hänen jälkeensä." Ja Allister Hardy, Oxfordin yliopiston eläintieteen laitoksen entinen johtaja, on kirjoittanut: "Jokin voima, jota me nimitämme Jumalaksi, on mukana elämän kehityksessä" ja: "Uskon, että elollisella maailmalla on yhtä paljon tekemistä teologian kuin fyysikan ja kemiankin kanssa, että jumalallinen aines kuuluu osana luonnolmiöihin, ei välttämättä yliuskonnollisena, vaan parafyysisenä." Hän on sanonut muutakin, hyvin kiinnostavaa: "Niin kuin ei sukupuolielämän biologian tuntemus haittaa rakastunutta, niin ei tieteellisen uskonnonkaan eikä luonnontieteellisen teologian tarvitse riistää ihmiseltä kykyä nauttia yhteydestä Jumalaan. Lähtekäämme maailmaan valtaamaan takaisin menetettyä maaperää."

En tiedä, mistä syystä *Ateisiin käsikirja* mainitsee Bertrand Russellin tiedemiesten joukossa. Hänen tieteellisistä löydöistään ei ole mitään näyttöä. Vastapuoletemme nojaa hänen arvovaltaansa, koska hän kannatti vassemistolaisista politiikkaa. Mutta koska hänen nimensä kerran on tullut esiin, minun mielestäni meidän täytyy kertoa, mitä hän on kirjoittanut kristinuskosta:

On olemassa tiettyjä asioita, joita alkamme tarvitsen, ja toisia, joita sen tulisi välttää. Se tarvitsee myötätuntoa... Se tarvitsee ennen kaikkea rohkeaa toivoa ja sen herättämistä... Asian ydin on hyvin

yksinkertainen ja vanhanaikainen, niin yksinkertainen, että minua melkein hävettää sen mainitseminen, koska pelkään sitä iavalista hy-myä, jolla viisaat kyyrikot tulevat sanojani tervehtimään. Se, mitä tarkoitan — antakaa anteeksi, että mainitsen sen — on rakkaus. Kristillinen rakkaus ja myötätunto. Jos ihmisellä on sitä, hänen olemassaolollaan on tarkoitus, hänen toiminnallaan on suunta, hänellä on syy olla rohkea, hänellä on pakottava tarve pyrkiä älylliseen rehellisyyteen.

Mutta palatkaamme todellisiin tiedemiehiin. C. Chant, Toronton yliopiston astrofysiikan professori, sanoo: "Voin epäilemättä väittää, että ainakin 90 prosenttia tähtitieteilijöistä on tullut siihen tulokseen, että maailmankaikkeus ei ole seurausta jostakin sokeasta laista, vaan että sitä säätelee suuri äly." Jäljelle jäävistä kymmenestä prosentista suuri osa on neuvostoliittolaisia tähtitieteilijöitä, jotka eivät ole vapaita sanomaan, mitä he todella ajattelevat.

Toistamme vielä, että jos tieteen ja uskonnon välillä vallitsee sovittamaton ristiriita, kuten *Ateisiin käsikirja* väittää, useimmat tiedemiehet eivät itse tiedä siitä mitään.

Ateisiin käsikirja käyttää todisteena uskontoa vastaan uutta tiedettä, kybernetikkaa, jonka avulla osoitetaan, että ihmismielen työskentely on samantapaista kuin koneen toiminta; kumpikaan ei edellytä minkäänlaisia henkeä.

On todella ihmeellistä, että nämä kyberneettiset laitteet pystyvät jäljittelemään ja toistamaan hermoston ilmiöitä, että ne voivat toimia tulkkeina, pelata šakkia ja ratkaista älyllisiä ongelmia paljon nopeammin kuin ihminen.

Mutta — ja tämä kohta jää helposti huomaamatta — kyberneettisen koneen suunnittelee ihmismieli. Loppujen lopuksi se vain heijastaa tuon mielen ajatuskulkua eikä tuota itse mitään uutta ja ainutlaatuisia.

Ihminen pystyy juoksemaan, sanokaamme 16 kilometriä tunnissa. Mutta ihmiset ovat keksineet suihkukoneita ja ohjuksia, joiden nopeus voi olla tuhansia kilometrejä tunnissa. Ihmissilmä näkee tietyn matkan päähän, mutta ihminen on keksinyt mikroskoopin ja kaukoputken voidakseen nähdä sellaisia, jotka pystyy silmällä salattuna, ellei sillä ole käytettävissään apuvälineitä. Ihminen sai luomisessa kyvyn valmistaa työkaluja, joiden avulla hän pystyy kehittämään taitojaan ja laajentamaan aistimaailmaansa. Kyberneettiset koneet ovat tällaisia, mutta jokaisen koneen takana on ihmismieli, joka sen on suunnitellut.

Kuka rakensi koneen nimeä "ateistikirjailija"? Vastustajani voisivat pysähtyä heheksi miettimään, että jokaisella heistä on käytössään noin kymmenen miljardia aivosolu. Millainen Luoja hän onkaan, kun hän antaa niin valtaavan määrän neuroneja ihmiselle, joka tahtoo tehdä hänet naturalaiseksi! Jokainen aivosolu voi olla yhteydessä 25 000 muun kanssa. Mahdollisten yhdistelmien lukumäärä on kymmenen miljardia potenssiin

25 000, suurempi kuin atomien todennäköinen määrä meidän tuntemsamme maailmankaikkeudessa.

Ajattele edelleen: jokaisella ateistilla on kehossaan 1600 kilometriä verisuonia pitämässä huolta hänen aivojensa ja elintensä tarpeista. Vanhan ja koetellun uskonnon kukistaminen ei ole helppo tehtävä; se saa vastustajamme hikoilemaan. Jokaisella ateistikirjoittajalla on ihossaan puolitoista miljoonaa hikirauhasta. Kirjoittaessaan uskontoa vastaan ateistimme hengittää. Hän voi hengittää, koska hänellä on keuhkot, jotka koostuvat seitsemästä sadasta miljoonasta solusta. Kun hän hyökkää Luojaa vastaan, hänen sydämensä lyö vakaasti; se lyö monta miljardia kertaa hänen elämänsä aikana. Ihmisen keskimääräisen elämän mittaan hänen sydämensä pumppuu noin kuusisataa tuhatta tonnia verta. Pystyvätkö vastustajani uskomaan, että nosturi, joka kykenee niin mahtaviin suoriutuksiin, on syntynyt ilman minkäänlaisen älyllisen olennon apua?

Tämän ateistisen mestarieoksen kirjoittajat ovat käyttäneet työhönsä suunnattoman määrän hermostoenergiaa. Jokaisen kirjoittajan hermostossa on kolme biljoonaa hermosolua, joista yhdeksän miljardia aivojen kuoriosassa. He eivät olisi myöskään voineet kirjoittaa kirjaa, elleivät he olisi olleet terveitä. Heidän terveytensä takeena ovat heidän verisuoniensa kolmekymmentä miljoonaa valkeista verisolua. Lisäksi heillä on 130 kvadriljoonaa punaista verisolua.

Epäilemättä he lähtivät joskus kävelyille terästäkkeeseen ajatuksiinsa, ennen kuin jatkoivat kirjoittamista. Ulkona satoi; silti heidän sieraimiinsa ei mennut ainotakaan vesipisaraa, koska ne avautuvat alaspäin, eivät ylöspäin. Kuka huolehti tästä pienestä yksityiskohdasta?

Jospa näillä akatemikoilla vain olisi samaa viisautta kuin kalastajalla, joka tuntee evankelista Johanneksen! Hän ihmetteli oman sydämensä säätäräisyyttä, kun se löi säännöllisesti ja takasi siten elämän jatkumisen. Hän nojasi parhaan ystävänsä Jeesuksen rintaan, kuuli hänen sydämensä rauhallisen sykkeen ja sai taas uuden todisteen Jumalan olemassaolosta, aivan samoin kuin ihminen, joka kuulee kellon säännöllisen tikityksen, tietää, että on olemassa kelloseppiä.

Toivon olemukseni jokaisella säikeellä, että vastustajainkin tulevat tietämään sen ja tietämään sen *nyt* – eikä vasta helvetissä, missä totuus Jumalasta ja maailmankaikkeudesta lopullisesti valkenee, mutta liian myöhään!

Oman ruumiinsa koneistosta, joka on paljon ihmeellisempi kuin kyberneettinen laite, vastustajani voisivat nyt siirtyä ihalemaaan pitkää riippusiltaa. Ensimmäisen riippusiljan mallina oli puutarhapolun poikki viritetty hämähäkinseidi. Mutta kuka antoi hämähäkilä selaisista viisautta, jota me ihailimme insinöörissäkkin? Keneltä se sai verkon, jolla on niin huomattava vetokesävyys? Ensimmäiset lentokoneiden rakentajat Leonardo da Vincistä Wrightin veljeksiin ottivat opia linnuista.

Mutta vastustajani voivat olla varmoja siitä, että ymmärrän heitä. He

puhuvat totuuteen perustuvan tieteen nimissä, mutta heiltä puuttuu eräs tärkeä totuuden edellytys, vapaa ja rehellinen keskustelu.

Olettakaamme, että useat Neuvostoliiton akatemikot olisivat päättäneet uskonnollisiin ratkaisuihin, kuten Einstein ja Planck päätyivät. Olisivatko he saaneet julkaista teoksen, jossa he olisivat esittäneet vakauksensa? Eivät varmasti – korkeintaan salaa ja vankilaan joutuneen uhalla. Emme voi vaatia paljon kirjoittajilta, jotka työskentelevät sellaisissa oloissa. Eivät kaikki ihmiset ole sankareita tai tulevia marttyyreja.

Kommunistimaiden vallanpitäjät rakastavat enemmän omaa oppiaan kuin puolueetonta totuutta eivätkä sen tähden alista sitä ainoaan pätevään testiin, vapaaseen keskusteluun; samalla he riistävät akatemikoiltaan oikeuden puhua tieteen nimissä.

Kuinka tieteen nimissä voi esiintyä sellainen, joka käyttää hyväkseen ateistien yksinoikeutta julkaisuvoimintaan ja panee uskonnon tilin asioita, joita se ei koskaan ole esittänyt?

Annamme seuraavassa vain muutaman esimerkin, jotka on umpimähkäisesti poimittu *Ateistin käsikirjasta*. Ensimmäinen lausaus:

”Raamatun mukaan Jumala loi kaikki tähdet, auringon ja kuun neljäntenä luomispäivänä.” Tässä vastustajani ovat yksinkertaisesti lisänneet sanan ”kaikki”. Sana ei esiinny vastaavassa raamatunjakkeessa. Raamattu opettaa vain, että Jumala on luonut tähdet; se ei sulje pois, kuten *Ateistin käsikirja* sanoo, uusien tähtien ilmaantumismahdollisuutta. Jumala on luonut tämän maailmankaikkeuden laatimensa lakien mukaan, lakien, jotka sallivat uusien tähtien mahdollisen ilmestymisen, aivan samoin kuin syntyy uusia ihmisiä, uusia suunnitelmia, uusia ideoita.

Toinen lausaus *Ateistin käsikirjasta*: ”Uskonnon saarnaajat julistavat, että Jumala on luonut elämää vain meidän planeetallemme, mutta tiede on osoittanut, että elämää esiintyy laajalti maailmankaikkeudessa.”

Milloin uskonnon edustajat ovat julistaneet, että elämää on vain meidän planeetallamme? Milloin tiede on osoittanut toisen väitteen todeksi?

Ja taas lausaus: ”Ihmisen aikaansaamat muutokset luonnossa todistavat kumoamattomasti, että opilla, jonka mukaan Jumalan luoma maailma on muuttumaton, ei ole mitään perusteita.” *Minkä* uskonnon opinkappaleet väittävät, että Jumalan luoma maailma on muuttumaton ja että ihminen ei pysty muuttamaan luontoa? Raamattu alkaa kertomalla, että Jumala asetti Aadamin Ebedenin paratiisiin hoitamaan puutarhaa ja viljelemään sitä, mikä merkitsee luonnon muuttamista. Aabel oli jo paimen, joka kasvatti eläimiä, ja Kain oli maanviljelijä. Ihmiset tarkoitettiin muokkaamaan luontoa ja muuttamaan sitä.

Alaotiskolla ”Sovietsopin romahdus” varustetussa kirjansa osassa nämä ateistit lausuvat: ”Päpiti koettavat vakuuttaa meille, että koska Jumala on läsnä kaikkialla, Jumalan sana on tullut ihaaksi samanaikaisesti yhdellä käskyllä kaikissa maailmoissa, joissa elollista olentoja asuu. Siispä Kristuksen piti syntyä, kärsiä ja kuolla yhtä aikaa lukemattomilla plane-

toilla." Haastan vastapuolen nimeämään yhdenkin pappismiehen, joka koskaan on esittänyt sellaisia typeryyksiä. Ensinnäkin, tiede ei ole milloinkaan toistanut, että miljoonilla ja taas miljoonilla planeetoilla olisi älykkäitä olentoja; toiseksi, yksikään kirkko ei ole ikinä sanonut, että Kristus on kuollut monella kiertoradalla.

Mutta ei meidän tarvitse tähän takertua, sillä muutamaa sivua myöhemmin ateistikirjoittajat esittävät juuri päinvastaisia kuin se, minkä he aikaisemmin olivat keksineet. Nyt he panevat teologien (Kukaan ei tiedä kelden) suuhun väitteen, jonka mukaan maapallo on ainoa paikka, jonka asukkaat ovat tehneet syniä ja tarvitsevat sovituksia, muilla planeetoilla elävien rotujen pysyessä uskollisina. Tarina tarinan perään! Näistä kysymyksistä eivät teologit ole koskaan esittäneet varmoja mielipiteitä!

Seuraava *Ateistin käsikirjan* huomautus saa minut hymyilemään: "Uskonto hyväksyy ainoastaan planeettamme luonnolliset maaston muutokset, koska ne ovat Jumalan aikaansaamia. Sen sijaan ihmisen luova vaikutus maasto-oloihin on ehdottomasti kielletty." Tällä he tarkoittavat, että uskonto ei salli kastelukanavien rakentamista. Helle ei merkitse mitään se, että jo muinaisilla babylonialaisilla ja egyptiläisillä, jotka olivat hyvin uskonnollisia, oli laaja kastelukanaverkosto. Milloin uskonto on julistautunut kanavien vastustajaksi? Mikä uskonto?

Tosin vastapuoli tällä kertaa esittää todisteen. Kirja lainaa ruhtinas Goliifinia, noin 200 vuotta sitten elänyttä Asrahanin provinssin käskyhaltijaa, joka vastusti kaksi jakea yhdistävän kanavan rakentamista. Mutta minä en ole koskaan tiennyt, että maakuntien käskyhaltijat ovat uskonnon edustajia.

Jälleen eräs lainaus: "Papit ovat tuhansia vuosia saarnanneet, että ihmisen lentäminen kohti taivasta ilman Jumalan lupaa on kiellettyä, pyhäinhäväisyys, ja he ovat julmasti vainonneet ja tuhonneet rohkeita miehiä, jotka ovat koettaneet suorittaa sellaisia lentoja, avaruusmatkoista puhumattakaan. Ja nyt kaikki nämä uskonnolliset periaatteet ovat luhistuneet."

Haluaisin olla kohtelias, mutta en voi sanoa muuta, kuin että tämä on silkkaa valhetta. Kukaan ei pysty nimeämään ainoatakaan ihmistä, joka olisi yrittänyt lentää ja joka siitä syystä olisi surmattu. Tuhoatanko astronautit Amerikassa? Ensimmäinen amerikkalainen astronauti tunnusti uskovansa Jumalaan, ja toiset avaruuslentäjät hänen jälkeensä lukivat Raamattua matkassaan kuuta kiertävällä radalla. Kun he tulivat takaisin, heitä juhlittiin. Yhtäkään ei surmattu. Kuinka akateemikot voivat kirjoittaa sellaisia valheita?

Lainaan edelleen Moskovan tiedeakatemian julkaiseman kirjan omalaituisia väitteitä: "Jokut uskonnon edustajat sanovat, että Korkein on siirtynyt asumaan maailmankaikkeuden syvyyksiin ja että avaruusraukeit ja satelliitit eivät sen vuoksi pääse taivaan valtakuntaan saakka. Miksi Jumalan piti vaihtaa asuntoa?" Milloin kukaan pappi on esittänyt sellaisia typeryyksiä?

Mutta ateistikirjoittajat unohtavat hyvin pian sen, mitä he aikaisemmin ovat sanoneet, ja hyökkäävät meitä vastaan uusin perusteluin: "Pappismiehet painottavat erityisesti sitä, että ihminen ei voi nähdä Jumalaa tai hänen ylihuonnollisia palvelijoitaan, koska nämä ovat aineettomia, ruumiittomia olentoja, jotka kuuluvat hengelliseen eivätkä aineelliseen maailmaan." Tämä kuulostaa jo paremmalta, mutta ateistit eivät hyväksy sitä, että Jumala, joka on henki, ei ole tarkoitannutkaan itseään avaruusmiesten nähtäväksi. Sitä paitsi he ovat käyneet vasta Kuussa. Kirjoittajat jatkavat: "Aineeton on myös ihmisen saavutettavissa." Materialistiparat, jotka vain muuttamia sivuja aikaisemmin sanoivat, että mitään muuta ei ole olemassa kuin aine ja liike! Nyt he tunnustavat, että aineeton maailma on olemassa ja että ihmismieli pystyy sen tavoittamaan – mikä onkin totta. Kunpa he vain käyttäisivät ymmärrystään Ikuisen Hengen ja oman henkensä etsimiseen.

Ateistin käsikirja esittää myös täysin perusteettomasti, että uskonto vastustaa tiedon lisäämistä. Ketä perustivat Euroopan ensimmäiset yliopistot? Eivätkö kristityt? Eivätkö luostarit olleet ensimmäisiä kulttuurikeskuksia? Kuka kieltäisi sen, että Raamatulla on ollut suuri vaikutus saksan ja englannin kieliiin – ja moniin muihin?

Tosin ateististävänäni eivät pysty välttämään mitään! He edustavat diktatuuria, ja vastustajat on vaiennettu.

Vielä eräs *Ateistin käsikirjan* väite: "Uskonto tekee ihmiset välinpitämättömmiksi siitä, mitä tapahtuu." Kommunismien salainen poliisi ei ole olleenkaan samaa mieltä. Sen asiamiehet tietävät varsin hyvin, että kristityt eivät ole passiivisia, ja niin he panevatkin meitä vankilaan uskonnollisen toimintamme vuoksi.

Minusta tuntuu, että nämä lainaukset riittävät. Ne kyllästyttävät joitakin lukijoita niin paljon, että he kysyvät itseltään, kannattaako yleensä vastata kirjaan, jonka taso on näin matala. Mutta siihen täytyy vastata, sillä tätä kirjaa levitetään miljoonin kappalein lukemattomina käännöksinä. Se iskostetaan nuorten mieliin; se hallitsee ruoskan voimalla.

Ei, tiede ei ole uskonnon vastustaja. Tiede voi asettaa vastustamaan vain tietynlaisia vanhoihin käsityksiin takertuvaa uskonnollisuutta.

Kun sanot sanan "laiva", mielesi nousee erilaisia kuvia. Voit nähdä edessäsi Nooan arkin, sellaisen alkeellisen aluksen, jolla polynesialaiset ylittivät valtameriä, ensimmäisten Amerikkaan saapuneiden viikinkien laivan, sadan vuoden takaisen valtemerihöyryn tai nykyaikaisen loistoluokan Atlantin vuorolaivan.

Kun sanon "uskonto" tai "Jumala", se synnyttää taas sinussa erilaisia mielikuvia. Erilaiset ihmiset ovat eri aikoina, kukin oman ymmärryksensä, oman tunteidensa ja oman hengellisen kypsytyksensä mukaan, käsitäneet Jumalan eri tavalla. Ja he ovat myös tulkinneet näkemystään eri tavoin. Muutamat käsitykset Jumalasta ovat alkeellisia ja epäilemättä ristiriidassa tieteen kanssa. Mutta ei kaikki uskonto ole tällaista, eikä uskonnon-

kaan tarvitse hyväksyä kaikkea tiedettä, sillä myös tiede voi monessa asiassa olla ajastaan jäljessä.

Tiede ja uskonto toimivat eri aloilla. Tiede keskittyy vain asioiden aineelliseen puoleen. Jos tiedemieheltä kysyttäisiin, mikä suudelma on, hän saattaisi vastata: "Se on kahden huuliparin kosketus, jonka aikana mikrobibit ja hiilidioksidi vaihtavat omistajaa." Mutta on suudelma jokin muutaakin. Tieteen kannalta katsottuna kukka on tasapainoinen biokemiallinen mekanismi, joka toimiaukseen tarvitsee tietyn määrän potaskaa, fosfatteja, tyypeä ja vettä. Mutta jokainen kukkien ystävä väittäisi, että tiedemies ei vielä ole sanonut kukasta kaikkea. Tiede jää puolitehen. Osan matkasta tekee taide, osan filosofia, ja viimeisen virstävälän uskonto.

Et tiedä kovin paljon elämästä, jos näet sen vain alkulimasta syntynenä organismina ja unohdat kaiken, mitä olet oppinut siitä Shakespearista, Dickensiltä, Michelangelolta, Raifeililta, ihmiskunnan suurilta uskonnollisilta vaikuttajilta ja ihmisiksi tulleelta Jumalalta, Jeesuksesta Kristuksesta.

Olisiko oikein kuvata rakastuneiden syileilyä puhumalla veren lisääntyneestä adrenaliinimäärästä ja sanoa, että se riittää selitykseksi kaikesta, mitä tuona hetkenä tapahtuu?

On epätieteellistä ja sen vuoksi valheellista kuistaa elämä pelkän tieteen tasolle.

Ateistin käsikirjan tekijät siirtävät tieteen ja uskonnon suhteen teoreettisesta tarkastelusta asioiden käytännölliseen puoleen. Luther kuulemma vaati kiivaasti "Kopernikuksen harhaopin tukahduttamista". Arvoituksesi jää, milloin Luther nähti tukahduttamisoimia vaati. Hänen teoksistaan seläisiä sanoja on turha etsiä.

"Mutta eikö Calvin tuominut pollettavaksi Servet'n, huomattavan tiedemiehen?" Kyllä, hän valitettavasti antoi polttaa tämän. Mutta *Ateistin käsikirjan* väite, että Servet joutui polttorviolle tieteellisten keksintöjensä johdosta, ei kyllä ole totta. Hänet tuomittiin kuolemaan, koska hän opetti uskonnollista harhaoppia. Tämä tapahtui noin viisi vuosisataa siten ja on hyvin valitettavaa, mutta siihen vastustajillamme ei pitäisi olla mitään sanottavaa. Ei vain yhtä Servet'iä, vaan kymmeniä miljoonia ihmisiä on tuomittu kuolemaan tai surmattu hitaasti kommunistien keskitysleireillä siksi, että he ovat uskaltaneet tunnustaa toisenlaista poliittista oppia kuin diktaattori, jonka hänen omat toverinsa sittemmin ovat hylänneet.

Totta ei ole myöskään se vastustajieni väite, että kristityt kiihkoilijat hävittivät Aleksandrian kirjaston neljännen vuosisadan lopulla. Jos he sen olisivat tehneet, muslimit eivät olisi pystyneet sitä tuhoamaan seitsenännellä vuosisadalla.

Lisää naurettavia valheita: *Ateistin käsikirja* esittää, että Yhdyssvalloissa, Englannissa, Alankomaissa ja muissa sellaisissa maissa pääsee puhkeamaan isorokkoopidemiaa, koska paperi ja saannamiehet vastustavat rokkottamista uskonnollisin perustein. Milloin jossakin näisiä maista oli vii-

meksi isorokkoopidemiaa? Tosiasiassa rokotukset on lopetettu Yhdyssvalloissa siksi, että tämä sairaus on käytännöllisesti katsoen kokonaan hävinnyt.

Niin, vielä eräs kysymys: katolisen kirkon laatima luettelo kirjoista, joiden lukeminen on kielletty! Katolinen kirkko lakkauti luettelon toisessa Vatikaanin istunnossa. Odotamme yhä, milloin kommunistisissa maissa sallitaan kiellettyjen kirjojen lukeminen. Kuinka mielellään ihmiset lukisivatkaan vapaasti Pasternakin tai Solženitsynin teoksia — tai ainakin Platonin, Newtonia, Bergsonia, puhumattakaan Raamatusta ja sen selitysteoksista! Jopa Stalininkin kirjat ovat kielossa; mitä ei löydy yhdestäkään kirjakaupasta.

Se, mitä *Ateistin käsikirjan* laatijat teoreettisesti puhuvat tieteestä ja uskonnosta, sen enempää kuin sekään, mitä heillä on sanottavana asian käytännöllisestä puolesta, ei kestä tutkimusta.

Nykykaikaisen biologian perusväittäjä on, että tehtävä luo elimen. Meillä on silmät, jotta näkisimme valon ja värit. Meillä on korvat, koska kuulavaranamme on ääniä, ja kädet, koska ympäristössämme on aineellisia esineitä, joita voimme käsitellä. Olemme saaneet aivot, koska on asioita, joita voimme ajatella. Mistä johtuu, että meillä on merkillinen kyky uskoa? Jo lapsella on tämä taito. Täytyy olla olemassa sitä vastaava todellisuus. Olisiko johdonmukaista, että kun kaikki, mikä meissä on, vastaa maailman ulkoista todellisuutta, vain tältä sisimmästämme olevalla uskon kyvyllä puuttuisi "se jokin", joka voidaan tajuta uskon väityksellä? Meillä on uskon kyky, koska on Jumala, johon voimme uskoa. On olemassa ei vain aine, vaan myös toinen todellisuus, jota ei voi selittää fyysikan tai kemian käsittein tekemättä itseään naurunalaiseksi.

Tiede puhuu uskonnon puolesta.

Maapallo on juuri oikealla etäisyydellä auringosta ja sillä on juuri oikea kiertonopeus, niin että elämä sillä on mahdollista. Jos olisimme vähän lähempänä auringkoa, sen kuumuus polttaisi meidät. Jos olisimme kauempana, maa olisi niin kylmä, että mikään ei voisi kasvaa. Jos maapallo ei kiertäisi auringkoa, vuodenaikojen vaihtelua ei olisi.

Proteiinit ovat muodostuneet viidestä tärkeimmästä alkuaineesta: hiilestä, vedystä, typestä, rikistä ja hapesta. Jokaisessa proteiinimolekyylissä on todennäköisesti 40 000–50 000 atomia. Niistä noin sadasta kemiallisesta alkuaineesta, jotka sattumanvaraisesti ovat jakautuneet maapallolle, vain nämä viisi, ja nekin tarkoin määrättyinä suhteissa, voivat muodostaa proteiinimolekyylejä. Olisiko tämä sattumaa? Ravistelava aine-määriä ja aika, joka tarvittaisiin, jotta proteiineja syntyisi sattumalla, voidaan laskea todennäköisyyslaskien mukaan. Sveltisiläinen matemaatikko Charles Cuye on tehnyt tällaisia laskelmia. Hän sanoo: "Todennäköisyys siihen, että tämä tapahtuisi sattumalta, on $1:10^{160}$ (luku, jossa ykkösen perässä on 160 nollaa)." Tämä tarkoittaa, että on yksi mahdollisuus 10^{160} :stä, että aineen satunainen ravistelu tuottaisi yhden proteiinin. Ravistetta-

van ainemäärän pitäisi olla suurempi kuin koko tunnettu maailmankaikkeus yhdessä. Tarvittava aika olisi 10²⁴ miljardia vuotta!

Professori J. Leathes on laskenut, että hyvin yksinkertaisenkin proteiini-molekyylin osaset voivat järjestyä 10⁴⁸ miljoonalla tavalla. Sattuma ei saa sellaista molekyylia aikaan. Sattuma ei ole koskaan tuottanut talon runkoa tai pianoa, jotka molemmat ovat hyvin yksinkertaisia verrattuna yhteen proteiini-molekyylisiin.

Oliessani vankilassa kuulin varkaiden riitelevän keskenään. He pelasivat noppaa. Jos arpa kuitto liian usein pyörytti esiin kuutosen, toiset varkaat epäilivät heti, että sitä oli käsitelty ja ettei tulos ollutkaan sattuman ansiota. Niin ei yksinkertaisesti tapahdu, että kuutosta tulee kerta toisensa jälkeen. Samoin on mahdotonta, että sokea sattuma olisi tuottanut näin järjestyneen maailmankaikkeuden. Filosofit, ateistifilosofit, ei voi olla tulosta aineen umpimähkäisestä kehityksestä. Puhdas sattuma ei koskaan saisi aikaan ateistiajattelijaa.

Lainasin edellä matemaatikkoa, joka väitti, että mahdollisuudet proteiini-molekyylin syntyneeseen sattumalta olisivat 1:10¹⁶⁰. Kuka ateistisista vastustajistani sijoittaisi ruuplan arpajaisiin, joissa voittomahdollisuudet olisivat yksi 10¹⁶⁰:stä? Se olisi typerää. Rupa olisi mennyt. Kuitenkin vastustajani vaarantavat henkisen terveytensä, he vaarantavat sielunsa ikuiset aarteet, he vaarantavat totuuden sellaisen teorian vuoksi, joka on oikeassa yhtä suurella todennäköisyydellä, kuin me voitamme kuviteluissa arpa-jaisissamme. Professori Edwin Conklin, tunnettu Princetonin yliopistossa toimiva biologi, on sanonut: "Elämän syntyminen sattumalta on yhtä todennäköistä kuin se, että kirjanpainon räjähtäessä syntyy täydellinen sana-kirja."

Mutta kaikki meidän todistelumme eivät vähäkään liikuta vakuumuk-sellisia ateisteja. He tietävät tarpeeksi Neandertalin ihmisen ja muiden sa-manlaisten kalloista voidakseen todistaa, että Aadamia, joka ei paratiisissa Jumalan yhteydessä, ei ole voinut olla olemassakaan. Raamatun alkua on hyvin epäiteellinen; meidän edeltäjäme olivat alkeellisia ihmisiä, jotka olivat kehittyneet eläinmaailmasta. Raamatun ja tieteen välinen ristiriita on sovittamaton, he sanovat.

Olettaamme, että 5000 vuoden kuluttua meidän ajastamme maapal-lolla tehtäisiin kaivauksia, ja arkeologit löytäisivät pari kolme Australian al-kuasukkaiden kalloa tai Uudella-Guinealla vieläkin kivikautta elävien ihmis-ten kalloja. Tuot ajan antropologit sanoisivat, että meidän aikanamme ih-miset olivat vielä hyvin alkukantaisella tasolla. Kuitenkin samanaikaisesti näiden alkeellisten heimojen kanssa elää ihmisiä, jotka laskeutuvat raketei-laan kuuhun. Miksi joku Aadamin henkisesti kehittyneet jälkeläiset eivät olisi voineet elää yhtä aikaa luolamiesten kanssa?

Luulen, että olen sanonut tarpeeksi aiheesta tiede ja uskonto. Näillä ateistikirjoittajilla ei ole oikeutta väittää puhuvansa totuuden ni-

messä, koska heidän kirjassaan ei missään kohdassa tuoda esiin minkään-laisia epäilyksiä.

Vaikka Raamatun kirjoittajat olivat syvästi uskonnollisia ihmisiä, he ei-vät koskaan pelänneet ilmaista epäilyksiään. Niitä voi löytää Psalmeista ja Jobin kirjasta. Jopa Johannes Kastajakin oli vankilassa ollessaan epävarma siitä, onko Jeesus todella Messias. Jeesus itse huusi ristillä: "Jumalani, Ju-malani, miksi minut hylkäsit?"

Ateisten opaskirjan laajit ovat vuorenvarmoja kaikesta. Heillä ei ole lupaa epäillä; heidän on täytettävä kommunistipuolelta saamansa käsky kirjoittaa uskontoa vastaan.

Yksikään ihminen ei ole kokonaan uskonnollinen. Uskonnollisillakin ih-misillä on epäilyksiä. Samalla tavalla ainoakaan ihminen ei aina ole ateisti. Ateistienkin elämässä on hetkiä, jolloin he uskovat, mutta siinä kun Raa-matun kirjoittajat, esimerkiksi Daavid ja Job, joskus esittävät ajatuksia, jotka tuntuvat melkein pyhänhävästykseksi, meidän ateistivastustajamme pysyvät aina täysin lujina. He ovat kaikki yhtä ja samaa: ateisteja ja vain ateisteja! Se ei ole luonnollista. He eivät ilmaise kaikkea, mitä heidän mie-lessään liikkuu.

Tuntuu kuin he eivät olisi koskaan kuulleet Heisenbergin kuuluisasta epäarkkuusperiaatteesta!

Teidän puolellanne, ateistivastustajani, on poliittinen mahdi. Mutta tieteel-linen totuus on meidän puolellamme. Jeesusta voidaan pitää tieteellisen ajattelutavan ensimmäisenä edustajana. Hän sanoi: "Merkää ja kerotkaa Johannekselle, mitä olette nähneet ja kuulleet"; "Me puhumme, mitä tie-dämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet" ja "Katsokaa taivaan lin-tuja.. Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat." Jeesus opettaa täs-mällistä havainnointia! Kristittyjä neuvotaan puhumaan siitä, mitä he tie-tävät, mitä he ovat kuulleet ja nähneet. Tiede pohjautuu samoihin periaat-teisiin.

Sovitus

Ateisiin käsikirja puhuu monista muistakin asioista, mutta minun on rajoitettava tämän käsikirjoituksen pituutta. Se täytyy salakuljettua kom-munistimainin painetussa muodossa, joten se ei saa olla liian pitkä.

Mutta jotakin olen vastustajilleni velkaa. Kristus opetti meitä paljitse-maan pahaa hyvällä. He ovat parjanneet uskontoamme; meidän täytyy osoittaa heille pelastuksen tie. Ateistisen propagandakirjan kirjoittajat voi-vat pelastua yhtä varmasti kuin muidenkin syntien harjoittajat.

Me näemme elämässämme synnin hirvittävän todellisuuden. Minulla on syntini; vastustajillani omansa. Ei humanistinen tai ateistinen tai uskonnol-linen filosofia, eivät pappismiesten eivätkä heidän jumalankieleisten vihol-listensa pöhdiskelut voi tehdä mitään ihmisen vapauttamiseksi synneistään.

Mutta Jumalalla on valtava ja tehokas ratkaisu tähän ongelmaan. Olen yrittänyt osoittaa Raamatun luotettavuuden. Raamatusta vastustajankin voivat lukea, kuinka ihminen puhdistuu synneistään, tulee Jumalan lapseksi ja iankaikkisen elämän perilliseksi.

Paavali kirjoittaa: "Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan... hänet haudattiin ja... hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan" (1 Kor. 15:3,4).

Ei kukaan voi täysin käsittää, mitä Kristuksen 2000 vuotta sitten Pa-lestiinassa tapahtuneella kuolemalla on tekemistä *minun* syntieni kanssa, ja kuinka *hän*en silloin antamansa uhri voi poistaa *minun* syntini. Mutta emme me pysty selittämään täydellisesti sähkön tai painovoiman tai omien fysiologisten tai psyykkisten toimintojemmekaan luonnetta. Emme tarvitse tyhjentävää selitystä sovituksesta voidaksemme käyttää sitä hyväksemme. Riittää, kun uskomme, että Kristus kuoli meidän syntiemme tähden, että hän kantoi meidän rangaistuksemme ja ettei meitä enää syvieä synneis-tämme.

Kristus on ihmiseksi tullut Jumala. Kuitenkin hän nöyryytti itsensä ja otti itse kärsiäkseen meidän syntiemme rangaistuksen. Pietari ilmaisee sen seuraavin sanoin: "Tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, siltä peritystä vaeluksestanne, vaan Kristuksen kallilla verellä, niinkuin virheetömän ja tahratoman karitsan" (1 Piet. 1:18). Ja taivaassa lauletaan Kristukselle ylistysvirttä: "Sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista suku-kunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä" (Ilm. 5:9, 10).

Kun Kristus verellään lunasti ihmiset kaikista kansoista, hän lunasti myös kommunistit ja ateistit.

Kuten jo olen sanonut: Emme voi täysin käsittää sovintusta, mutta jota-kin me siitä voimme ymmärtää. Kun ajattelemme, että Kristus on Jumala ja sellaisena ääretömän arvokas ja korvaamaton henkilö, niin (tiedän, että väitteeni saattaa kauhistuttaa monia, mutta en silti epäi esittäväni sitä) Kris-tuksen surmaaminen oli pahempi rikos, kuin olisi ollut koko ihmisrodun ristiinnaulitseminen. Ymmärrät sen paremmin, jos miehit Jesajan sanoja: "Kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurtessa, ovat kuin tommihuk-kanen vaa'assa" (Jes. 40:15) Jumalan edessä.

Voin yksinkertaisella vertauksella osoittaa, mitä tarkoitan. Olen sairas-tunut tuberkuloosiin ja olen iäkkäillä tappanut miljoonia tuberkkeliipaktee-reja. Olen myös tuhonnut monia muita mikrobeja ja kaikenlaisia hyö-n-teisiä; ruuokseni on tapettu paljon eläimiä; eikä minulla ole mitään oman-tunontuksia sen johdosta. Mutta omatuntoni syyttää minua kaikesta vää-rydestä, mitä olen tehnyt ihmiselle, koska ihminen on niin paljon ylem-pänä kuin hyönteiset — hän on Jumalan kuva. Samalla tavalla Kristus, ih-miseksi tullut Jumala, on ääretömän paljon arvokkaampi kuin miljardit

olennot, jotka ovat vain ihmisiä, ja siksi hänen ristinkuolemansa riitti täysin lunastamaan koko ihmiskunnan kaikista synneistään — sillä ehdolla, että ihminen uskoo sen, mitä Kristus hänen puolestaan on tehnyt. Hänen per-soonassaan Jumala kärsi. Jumala kuoli kansansa edestä, olettuaan ensin ih-misen muodon, jotta voisi kuolla; Jumalahan on kuulematon.

Sen vuoksi Pietari kirjoittaa vielä: "Myös Kristus kärsi kerran kuole-man syntien tähden, vanhurskas väärän puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö" (1 Piet. 3:18). Ja Johannes kirjoittaa: "Jeesuksen Kristuk-sen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7). Johannes Kastaja sanoi Jeesusta tarkoittaen: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin" (Joh. 1:29). Paavali kirjoittaa: "Kun olemme vanhurskauteutetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa (Jumalan) vihasta" (Room. 5:9). Millaista vihaa onkaan niin herjaavan kir-jan kuin *Ateistin käsikirjan* tähtynyt herättää Jumalassa! Mutta me voimme säästyä tältä vihalta, koska "meillä on lunastus hänen (Jeesuksen Kristuksen) verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7).

Sovitus on kaksi tuhatta vuotta ollut kristittyjen mieltäskelyn kohde. Sitä on selitelty eri tavoin. On olemassa monia sovitussoppeja.

Minkä niistä valitsimme?

Kun Lisieux'n Pyhäältä Teresalta kysyttiin, mitä kristillistä hyvettä hän mieluiten harjoittaisi, hän vastasi: "Kaikkia!" Sanoisin samoin kaikista so-vitusopeista. Kaikki ne ovat syntyneet uskovan ja rakastavan sielun syvä-lisen pohdiskelun tuloksena; ei ole mitään syytä syrjäyttää ainoatakaan.

Tosi on sijainäkemyks, jonka mukaan Jeesus kuoli meidän sijastamme meidän syntiemme tähden. Tosi on myösoppi moraalista vaikutuksesta, jonka mukaan Kristus kuoli voidakseen tekonsa ja uhrinsa kauneudella vai-kuttaa meihin niin, että me omaksumme uuden ja hurkaan elämäntavan. Tosi on hallinnollinen teoria, joka esittää, että Jumala antaa ilmaiseksi syn-tisille anteeksi, mutta antoi Kristuksen kärsiä osoittaakseen, että jokainen rikkomus vaatii rangaistuksen, ja että me Kristuksen suurta kärsimystä katsellessamme näkisimme, mitä me olisimme synneistämme ansainneet. Tosi on myös mystinen teoria, jonka mukaan Kristus ja uskova sielu ovat yhtä, lujasti rakkauden yhdistämiä. Niin kuin äiti kärsii sairaan lapsensa kanssa ja rakastava morsian tuskaisen sulhasensa kanssa, niin mekin olemme kärsineet yhdessä rakkaan Kristuksemme kanssa Golgatalalla ja itse kokeneet hänen ruumiissaan, jonka kanssa olemme yhtä, rangaistuksen synneistämme.

Mutta minun mielestäni 1900-luvun ihmiselle vakuuttavin selitys on oppi tunteiden siirtämisestä. Tunteensiirto on meidän sielunelämällemme ominainen mekanismi. Kun emme voi löytää jotakin ja se hermostuttaa meitä, meitä helpottaa, jos voimme syyttää jotakuta toista, vaimoamme tai lastamme, kyseisen esineen hävittämisestä. Olemme löytäneet syntipukin, johon voimme syyllisyytemme siirtää. Jos lapsi on kolahtanut itsensä jak-

karaan, rittää, kun äiti "läimäyttää" jakkaraa sen aiheuttaman kivun vuoksi; lapsi rauhoittuu heti. Tunteensiirtomekanismi on juurtunut meihin syvälle. Sisimpämme saa rauhan, jos voimme syyttää jotakuta toista vaikeuksistaamme: hallitusta, porvareita, maanomistajia, amerikkalaisia, imperiaalisia, kommunisteja, trotskilaisia, Stalina, juutalaisia, mustia, valkoisia, ketä tahansa paitsi itseämme.

Jeesus käytti tietoisesti hyväkseen tätä tunteensiirtomekanismia; siksi hän tuli ihmisten luo ja esitteli itsensä Jumalan Poikana. On kuin hän olisi sanonut: "Kun sinulla kerran on taipumus panna syntisi jonkun toisen syyksi, voit vapaasti laskea ne minun hartelleni; minä otan vastuun, koska minä olen tehnyt koko luomakunnan. Olen valmis ottamaan päälleni kaiken syyllisyyden ja kaiken synnin. Sinusta tuntuu, että syntisi vaativat rangastuksen. Kant on sanonut: 'Rikollisella on oikeus kärsiä rangaistus.' Minä kannan rangaistuksen, jonka olet ansainnut, niin että sinä pääset vapaaksi."

Kehotan ateististävääni, jotka ovat tuottaneet vahinkoa miljoonille sileille ilkeämielisillä valheillaan uskonnosta, laskemaan tämän rikoksensa Kristuksen hartioille, Kristuksen, jota vastaan he ovat hyökänneet. Kristus on Jumalan Kartsa, joka ottaa pois koko maailman synnin; sen tähden hän ottaa pois myös *Ateistin käsikirjan* kirjoittajien synnit. Uskokaa Kristukseen, niin te pelastutte!

Olette koettaneet vastustaa uskontoa ateistisilla teorioilla. Se on lapselista. Sisäisen ahdistuksen edessä asioiden kriittinen tarkastelu on tehotonta. Ateistiset teoriat eivät auta kuolevaa ihmistä tai hänen surevia omaistaan. Omat oppine ovat teille täysin arvottomia, kun koette epäilyn tuskaa ja kysytte itseltänne, miten suuren rikoksen olette tehneet kirjoittaessanne tämän kirjan. Ette ehkä nyt ajattele sitä, mutta tulee päivä, jona teidän on pakko ajatella, kuoliinpäivänne.

Moskova, Peking ja Washington kilpailevat siitä, mikä niistä tulee olemaan maailman mahtavin kaupunki. Ei mikään! Kaupunki, jossa on entien asukkaita, kaupunki, jossa kuninkaat ja tasavaltalaiset, kapitalistit ja kommunistit, stalinistit ja trotskilaiset, ateistit ja uskovaiset, papi ja heidän vastustajansa kohtaavat, on haudan kaupunki. Ja jumalattomien osana ovat haudan tuolla puolella vain tunnonvaivat.

Edes kuoleman hetkellä ei ole iljan myöhäistä. Sinä hetkenä voit rukoulla: "Herra Jeesus, Jumalan Poika, sääli minua syntistä!" Usko, että Jeesus Kristus vuodatti verensä sinun tähtesi, niin pelastut.

Rakkaat ateististävääni, olemme viettäneet muutaman tunnin yhdessä. Nyt me eroamme.

Raamatussa kerrotaan, että kun juutalaiset olivat orjina Egyptissä, maassa vallitsi kolmen päivän ajan pimeys. Vaikka egyptiläisten ympärillä oli niin synkkä pimeys, etteivät he nähneet toisiaan, kaikki Israelin lapset olivat valossa.

Tämä valo on Jumalan Sana. Jumalan omilla oli tämä valo, ja se loisti heidän sydämiinsä.

Kerrotaan, että kun Palestiina oli Turkin hallinnassa, julma pašsa kielsi juutalaisia syyttämästä illalla valoja. Kaupungit olivat täysin pimeyden peitossa.

Mutta Safedissa asui rabbi Joseph Caro, ja hänen ikkunoistaan loisti iltaisin valo. Rabbi luki Kirjoituksia. Vartiomiehet ilmoittivat tapattumasta pašsalle. Heti tämä lähti rabbin talolle ja näki hänet... kumartuneena Raamatun yli koko huoneen hehkuessa seiniltä loistavaa valoa, vaikka ainoakaan lamppu ei ollut palamassa. Seinät olivat tulikärpästen peitossa. Ne luovuttivat rabbiille tämän tarvitseman valon.

Rabbi selitti pašsalle: "Jumalan laki ei valaise ainoastaan niiden elämää, jotka sitä tutkivat, vaan myös kuuntelevien tulikärpästen elämän."

Jotkut teistä, ateistivastustajani, ja niistä, jotka ovat teitä uskonet, tulevat lukemaan näitä rivejä. Olen varma siitä, että he pääsevät valkuteen, vaikka teidän parjauksenne Jumalan Sanaa vastaan ovat pimittäneet heidän ymmärryksensä, ja että kirkas valo, Kristuksen valo, pääsee säteilemään lämpöään ja kauneuttaan kaikkialle kommunistimahiin.

Loppusanat

Me ymmärrämme ateistiparkoja, joiden on puhuttava, niin kuin määrätään. Mutta jos majatalonpiitäjä tarjoilee huonoa viiniä, hän voi rauhoittaa omaa tuntoaan antamalla sitä vain vähän.

Seitsemänساتa sivua kieltämistä, Jumalan, Raamatun, ikuisen elämän ja ihmisyyden kieltämistä, osoittaa jo ylenpalttista intoa.

Olette kirjoittaneet ikävyyttäväen kirjan. Se ei ole teidän vikanne. Parempaa ette olisi pystyneet tekemäänkään. Jokaisen ihmisen sydämessä on Jumalan muotoinen tyhjiö. Sen sijaan, että olisitte täyttäneet tyhjiön Jumalalla, olette kirjoittaneet kirjan tyhjiön rakenteesta ja kauneudesta.

Teidän on täytynyt kirjoittaa se. Ateistiset kirjat ovat ainoat, jotka kuvalleivat ateismia, kun taas Luther on sanonut: "Meidän Herramme on kirjoittanut ylösnousemuslupauksen ei vain kirjoihin, vaan jokaiseen kevyiseen puunlehteen."

Teidän kirjanne on kyllä pitkäväteinen. Mutta se on myös myrkyä ihmisille, jotka eivät saa vapaasti lukea uskonnollisia kirjoja, niin että he tulisivat tuntemaan totuuden. Olette kuin ihminen, joka johtaa toukkia harhaan sanomalla niille, että kaikki niiden pyrkimykset ovat turhia; niistä ei koskaan tule kauniita perhosia. Te väitätte nupulle, ettei niistä tule kukkia. Te tapatte ihmisen sielut sanomalla heille, ettei heitä ole tarkoitettu Kristuksen kaltaisiksi tässä elämässä ja iankaikisessa paratiisissa.

En halua loukata teitä. Tahdon auttaa teitä ymmärtämään sydämenne hirvittävän vaarallisen tilan. Olette pahempia kuin murhaajat. He tappavat

vain ruumiin. Te surmaatte sielun, niin ettei ihminen enää kykene nauttimaan Jumalasta.

Sen vuoksi annan teille saman neuvon, jonka Sonja antoi murhaajien Raskolnikoville: "Nouse ylös. Lähde heti, tällä minuutilla, ja seisahdu teidän risteykseen; kumarru sitten maahan ja suutele ensin maata, jonka olet tahrannut, ja kumarru sitten koko maailmalle, kaikkiin neljään ilmansuuntaan, ja sano ääneen: 'Minä olen tappanut.' Silloin Jumala antaa sinulle elämän takaisin. Lähdetkö? Lähdetkö?"

Minäkin kumarran teidän edessänne, koska olen itsekin ennen tappaan sieluja.

Olin samanlainen ateisti kuin tekin, kunnes eräänä päivänä menin itseeni ja tein kirjaimellisesti Sonjan neuvon mukaan. Nyt minua värisyttää ajatuskin siitä väkivaltaisesta ja kärsimyksiä tuottavasta elämästä, joka on edessänne, jos jatkatte ateisianne. Kristus löysi minut ja pelasti minut ateismista, rikoksesta. Tämä tie on avoinna teillekin.

Lähdettekö? Lähdettekö?

Teoksen kirjoittaja, lut. past. Richard Wurmbrand on kansainvälisen "Jesus to the communist world inc" -lähetyjärjestön perustaja, edustettuna noin 50 maassa. Järjestön toiminnan tarkoitus on neljänlainen: 1) Raamatujen ja kristillisen kirjallisuuden antaminen kommunistimaiden vainoetuille kristityille ja radioitse tapahtuva evankeliumin julistaminen heidän omalla kielellään; 2) aineellisen avun antaminen kommunistimaiden kristittyjen marttyyrien perheille; 3) vapaan maailman vasemmistolaisten ja kommunistien tuominen Kristuksen luo; 4) läntisen maailman kristittyjen varoittaminen kommunismin vaaroista. Suomessa järjestöä edustaa Stefanus-Lähetykset r.y., PL 19, 00301 Helsinki 30, postitili 842 37-8. Stefanus-Lähetyksen kautta voitte ottaa yhteyttä kirjoittajaan kuin myös tukea järjestön toimintaa.

Kipinä

on lehti, joka seuraa valppaasti ateistisissa valtioissa taistelevan ja voitavan Kristuksen seurakunnan vaiheita ja kertoo ensimmäisenä monia uutisia kyseiseltä kentältä. Joka numerossa on 32 sivua reportaaseja, syvällisiä tutkimia, profeettallisia kirjoituksia, Israelilaineistoa, karismaattista kuvausta.

Saat ilmaisen näytenumeron pyytämällä:

KIPINÄ/BOX 86/ 00381 HELSINKI 38/

PUHELIN 90/554 448

KOLMEN TÄHDEN KIRJAKERHO:

Kaikkien aikojen paras kirjakauppa

☆ Kolmen Tähden Kirjakerhossa julkaistaan vain kokonaan uusia, tärkeitä, päivänpolittavia ajankohtakirjoja. Ne ovat varmoina menestyskirjoja. Kerhokirjoja sen tähden, että Sinä saisit ne mahdollisimman edullisesti.

☆ Kolmen Tähden Kirjakerhon jäsenenä posti tuo Sinulle kotiisi vuoden aikana joka toinen kuukausi yhteensä kuusi ajankohtakirjaa. Saat ne huomattavalla säästöllä — jopa joissakin tapauksissa 30 % halvemmalla kuin kirjakaupasta ostettuna.

☆ Jokaisen kerhokirjan yhteydessä Sinulle lähetetään vuoro-kertoina tarjouksia Kuvan ja Sanan uutuuksista ja valikoiduista vanhemmista kirjoista. Joka kerta tarjoukset ovat alle kirjakaup-pahintojen.

*** Kolmen Tähden Kirjakerhoon liitytään lähettämällä alla oleva kuponki. Kerholainen saa viimeksi ilmestyneen kerhokirjan ja samalla tarjouksen aikaisemmin ilmestyneistä kerho- ja muista kirjoistamme, jotka hän voi tilata alennushinnoilla.

*** Jäsenyyden Kolmen Tähden Kirjakerhossa voi lopettaa mil-loin tahansa kahden kerhokirjan ostamisen jälkeen.

KOLMEN TÄHDEN KIRJAKERHO, KUVA JA SANA,
Box 86, 00381 Helsinki 38.

Ilmoittaudun jäseneksi Kolmen Tähden Kirjakerhoon. Lähettäkää minulle uusin kerhokirjanne ja sen mukana erityistarjouk-senne muista kirjoista.

Nimeni

Osoitteeni